

**KUINKA
SUOMI KORJATAAN?**

Valtiossa on joko filosofien tultava kuninkaiksi tai sitten niiden, joita me nyt sanomme kuninkaiksi ja hallitsijoiksi, on ryhdyttävä toden teolla ja vakavasti harrastamaan filosofiaa, niin että poliittinen valta ja filosofia sulautuvat yhteen.

Platon, *Valtio*, V kirja, 437d.

JUKKA HANKAMÄKI

***KUINKA
SUOMI
KORJATAAN?***

**ARVOPOHJA JA
KOKONAISVALTAINEN RATKAISU**

2019

Tekijänoikeuksin suojattu materiaali

Tämä teos on lisensoitu Creative Commons
Nimeä-EiKaupallinen-EiMuutoksia 4.0 Kansainvälinen -lisenssillä.

This publication is licensed by Creative Commons
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International -license.

CC BY-NC-ND 4.0

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

Copyright © 2019 Jukka Hankamäki

ISBN 978–952–68942–6–3

SISÄLLYSLUETTELO

Esipuhe	10
1. Työpolitiikka	12
1.1. Suomi ja suomalaiset ensin	13
1.2. Kaikki kansalaiset arvotuotantoon	13
2. Yrittäjyys ja omistajuus	15
2.1. Suomalaista omistajuutta ja yrittäjyyttä vahvistettava	15
2.2. Yritystukien uudistaminen	16
2.3. Energiantuotannon tuotettava vähintään itsensä	18
3. Asuntopolitiikka	19
3.1. Omistusasuminen palkansaajien ulottuville	19
3.2. Asumisoikeusasuntojen moninkertainen maksattaminen lopetettava	23
3.3. Vuokratiskonta kuriin	24
3.4. Asumisen yleiskuluja hillittävä	28
3.5. Asuinrauha turvattava	28
4. Maahanmuutto- ja väestöpolitiikka	30
4.1. Haittamaahanmuutolle nollatoleranssi	30
4.2. Turvapaikkaturismi lopetettava	31
4.3. Punaiset valot sosiaaliturvashoppailulle	34

5. Turvallisuuspolitiikka	36
5.1. Arjen turvallisuus varmistettava	36
5.2. Maanpuolustusta tehostettava	37
5.3. Turvallisuutta ei pidä vaarantaa turvallisuutta tavoittelemalla	38
6. Liikennepolitiikka	41
6.1. Autoilun aggressiivista verotusta purettava	41
6.2. Junat, tiet ja taksit taattava	42
6.3. Liikenteen rahareikiä vältettävä	43
7. Sosiaalipolitiikka ja terveydenhuolto	45
7.1. Sinkut, perheet, nuoret ja eläkeläiset samalle viivalle	46
7.2. Miten vapaus tukee vastikkeellisuutta?	47
7.3. Toimeentulotuesta perustulojärjestelmään	48
7.4. Sote- ja maakuntauudistus historiaan	53
7.5. Sairaanhoidon saatavuuden varmistaminen	55
7.6. Vakuutusasiakkaiden oikeusturvaa vahvistettava	55
8. Finanssipolitiikka	56
8.1. Ansio- ja pääomatulojen veroprogressio säilytettävä	58
8.2. Perintövero poistettava lähisukulaisilta	59
8.3. Yritysverotukseen kannustimia	59
8.4. Auto- ja ajoneuvoverosta ”käyttäjä maksaa” -periaatteeseen	61
8.5. Mistä säästetään?	63
8.6. Miten valtion velkoja voidaan hoitaa?	63
8.7. Käteisen rahan asema varmistettava	65
8.8. Kapitalismin ja vapaan markkinatalouden ero	68

9. EU-politiikka, ulkopolitiikka ja kehitysyhteistyö	69
9.1. Schengen-alue lakkautuslistalle	70
9.2. Pakolaiskriisejä hallittava paikan päällä	71
9.3. EU:n liittovaltiotavoitteesta ja keskittämispolitiikasta luovuttava	73
9.4. Euroopan unionin tulevaisuus	77
9.5. Kehitysavusta ehdolliseen <i>win / win</i> -kehitysyhteistyyöhön	79
10. Koulutus- ja tiedepolitiikka	84
10.1. Perusopetuksen ja keskiasteen koulutuksen taso turvattava	84
10.2. Totuus tähtäimeen yliopistoissa ja korkea-asteella	88
11. Kulttuuri, media ja digitalisaatio	92
11.1. Monikulttuurisuuden ristiriidoista irtauduttava	93
11.2. Suomen kielen asemaa vahvistettava	96
11.3. Kansalaisjournalismin roolia ja sosiaalisen median vapautta tuettava	97
11.4. Yleisradion asema periaatteelliseen tarkasteluun	98
11.5. Kansalaisten digitaaliset oikeudet turvattava	99
12. Energia- ja ympäristöpolitiikka	101
12.1. Skeptisyyden kohteeksi tehoton ympäristönsuojelu	101
12.2. Hiilivoimaa on kohdattava poliittisen ilmaston muutos	102
12.3. Mitä ihmisten ja ympäristön hyväksi pitäisi tehdä?	104

13. Tasa-arvoisuus, vapaus ja yhdenvertaisuus	107
13.1. Mahdollisuuksien tasa-arvo lähtökohdaksi, vapaus päämääräksi	107
13.2. Arvo- ja sosiaaliliberalismi talousliberalismia tärkeämpää	108
13.3. Syrjintää vastustettava tasapuolisesti	108
13.4. ”Positiivinen erityiskohtelu” lopetettava	109
13.5. Etnisten ja kansallisten vähemmistöjen eroista	112
13.6. Itsetunto-ongelmissa tuettava	113
13.7. Seksuaalipolitiikkaa ihmisten eduksi	115
13.8. Miksi ”#Suostumus2018”-aloitteeseen ei pidä suostua?	116
13.9. Miksi rangaistusfetisismi ei toimi?	118
14. Sananvapaus	122
14.1. Sensuroiminen sensuroitava	122
14.2. Lakialoite kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista	124
15. Oikeudenmukaisuus	126
15.1. Sukupolvien ja sosiaaliluokkien kuiluja silloitettava	126
15.2. Poliittiset oikeudenkäynnit lopetettava	127
15.3. Ihmisoikeusteollinen kompleksi purettava	128
15.4. Demla-juridiselle puliveivaukselle piste	130
15.5. Kansalaisten oikeusturvaa parannettava	133
15.6. Ahvenanmaan asema yhdenvertaistettava	134

16. Uskonto ja rikollisuus	135
16.1. Virtahepo olohuoneessa	135
16.2. Islamilaiset kinkarit lopetettava	137
16.3. Uhkien edessä ei pidä pelätä eikä taipua	140
17. Kansallisvaltio ja kansallinen itsetunto	142
17.1. Kansallismielisyys on hyväksi	142
17.2. Kansa → Kansakunta → Kansalaisuus → Kansalaisyhteiskunta → Kansallisvaltio	145
17.3. Suomi ylös	147
Viitteet	151
Lähteet	159
Kirjallisuus	159
Lehdet ja Internet-sivustot	163

ESIPUHE

Tämä julkaisu on idea-, työ- ja ajattelukirja, jossa esitän, mitä suunnilta vastauksia Suomen ja Euroopan potemiin nykyongelmiin kannattaisi hakea. Käsitykseni mukaan suomalaisen politiikanteon painopiste on lipsahtanut liiaksi kansainvälisiin merkitys- ja toimintayhteyksiin. Oman kansakuntamme ja kansallisen etumme puolustaminen on unohdettu niin politiikan valtavirrassa kuin mediassakin, ja vieraskoreus vallitsee myös tie-teissä.

Suomi tarvitsee korjausta toisestakin syystä: maahanmuuton aiheuttamat arvo- ja eturistiriidat ovat jakaneet suomalaiset ihmiset kahtia asioissa, joista ei tarvitsisi olla eri mieltä. Jakautumista on syventänyt taloudellinen halkeaminen työvoimansa korkealla hinnalla kaupaksi saavaan asiantuntijaeliittiin ja pelkkänä välineenä kohdeltuun nostoväkeen, joka joutuu elättämään itsensä työttömyyden ja tilapäistöiden oravanpyörässä. Haluan taloudellisesti ja sosiaalisesti ehjän Suomen takaisin.

Parempaan yhteiskuntakäytäntöön ei päästä hetkessä, mutta uskon sen olevan yhteistuumin mahdollista. Tässä kirjassa kerroon keinoja siihen. Kyseessä on eräänlainen korjausopas ja manifesti sekä ”kokonaisvaltainen ratkaisu”. En ole minkään yhden asian ajaja vaan tavaratalo, jonka osastoilta löytyy jotain joka lähtöön.

Pyrkimättä julistautumaan maailmanparantajaksi katson, että roolini filosofina ja sosiaalipsykologina on silloittajan tehtävä. On aika rakentaa kulkureittejä kansallisten luokkakuilujen, ikäpolvien ja aikakausien yli. Päätymässä on maailmanlaajuisen pakkokansainvälistämisen ja EU-liittovaltiopolitiikan harharetki ja alkamassa jälleen kansallisvaltioiden, kansanvallan ja itsemääräämisoikeuden aika.

Perussuomalainen puolue on valinnut minut kansanedustajaehdokkaaksi eduskuntavaaleihin 2019. Ajankohtansa puolesta

tämä julkaisu on ehdokkaan vaalikirja, mutta kunnan poliittisen teoksen tavoin se on käyttökelpoinen myös vaalien jälkeen.

Perussuomalaisuus merkitsee minulle kansalaisten perusoikeuksien takaamista, hyvää perusturvaa suomalaisille ja perustuslaillisen sananvapauden sekä poliittisten vapauksien toteuttamismahdollisuuksia. Näkemykseni vastaavat uskoakseni monien muidenkin suomalaisten ajatuksia. Siten kyseessä on eräänlainen suomalaisuuden puolustajan taskuase. Teokseni pyrkii tarjoamaan paketin siitä, mitä jokaisen suomalaisen on hyvä tietää.

Näkemykseni ovat aikojen saatossa päätyneet sopusointuun Perussuomalaisten ohjelmien kanssa, tosin sellaisella tavalla painottuen, joka toivoakseni riittää tekemään ajatuksistani tarpeeksi omaperäisiä voidakseen tuoda lisäarvoa Suomen poliittiseen ilmastoon. Perussuomalaisesta puolueesta on tullut nykyaikainen eurooppalainen ja kansallismielinen puolue, joiden suosio Euroopassa jatkuu niin kauan kuin EU:n ongelmat jatkuvat ja myös sen jälkeen. Sillä vasta Euroopan laajuisten kriisien kohdattaessa kansallista etua ajavaa puoluetta tarvitaan.

Samoille linjoille päätymiseni johtuu myös muiden tavoitteiden yhteisyydestä ja siitä, että perussuomalainen puolue ei ole sidoksissa etujärjestöihin eikä talous- ja liike-elämän kytköksiin. Puolueen kautta voi ilmaista kansalaismielipiteitä, käyttää kansanvaltaa sekä toteuttaa filosofista tahdonmuodostusta demokration alkuperäisen ihanteen mukaisesti.

Kyseessä on luova, päämääriä, arvoja ja politiikan keinoja sekä välineitä punnitseva ajattelu. Rakennan tarkasteluni yhteiskunnallisten syy-seuraus-suhteiden kokemuseräiselle tuntemiselle, ja asennoitumiseni on arkisen pragmaattista, eli käytännöllistä, tosin pitäen mielessä sen, ettei mikään ole totta vain siksi, että se toimii käytännössä, mutta asiat voivat toimia käytännössä siksi, että ne ovat tosia.

JUKKA HANKAMÄKI

TYÖPOLITIikka

Suomi on suomalaisia varten. Niinpä suomalaisten ihmisten työn tulee olla valtiiovallan erityisessä suojeluksessa. Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta ei pidä luopua myöskään vaalien jälkeen.¹

Hyvinvointi muodostuu *arvotuotannosta*, joka nojaa *työn tuotavuuteen, hyvään huoltosuhteeseen ja korkeaan työllisyysasteeseen*. Niitä on parannettava vähentämällä huoltavassa verkostossa tehtävän työn suhteellista määrää ja lisäämällä sellaista työtä, joka tuottaa *markkinoilla vaihtokelpoisia arvoja*.

Arvotuotantoon vaikuttavat myös työvoiman saatavuus ja hinta. Pulaa Suomessa ei ole ollut niinkään työvoiman määrästä eikä laadusta, vaan ainoastaan halvasta työvoimasta, joka sivuvaikutuksenaan alentaa ostovoimaa ja kysyntää. Työvoiman hallentaminen on epäviisasta, sillä palkkatulojen aleneminen lietsoo lamaa ja johtaa työntekijöiden riippuvuuteen tulonsiirroista. Kaiken työn pitäisi olla sellaista, että sillä voisi elättää itsensä ilman julkisen vallan avustuksia.

Suurten ikäluokkien eläköityminen ei välttämättä luo työvoimapulaa, sillä ikäihmisten ostovoima heikentyy eläkkeelle siirryttäessä. Siksi ennusteet työvoiman tarpeesta ja työvoimapulasta ovat liioiteltuja, ja automaatio vähentää työvoiman tarvetta entisestään.

Suomen työttömyys on vakiintunut noin 300 000:n tasolle, ja lisäksi on suuri määrä vajaatyöllisiä, kykyjään tai koulutustaan vastaamattomissa tehtävissä olevia ja työelämän ulkopuolelle syrjäytyneitä. Työllisyyden parantaminen on keskeisin asia julkistalouden velkaantumisen taittamiseksi.

1.1. Suomi ja suomalaiset ensin

Väestöpyramideihin ilmaantuvia lommoja ei pidä oikoa sosiaalietuusperäisellä maahanmuutolla, sillä pakolaiset ja turvapaikanhakijat ovat laajalti ja pitkäaikaisesti työttöminä sekä huonontavat taloudellista ja sosiaalista huoltosuhdetta, eli työllisten määrää suhteessa huolehdittaviin.² Tiettyjen kehitysmaalaisten maahanmuuttajaryhmien työllisyysaste on jäänyt noin 40 prosenttiin vielä vuosienkin maassa oleskelun jälkeen, ja vain saksalaiset maahanmuuttajat ovat parantaneet Suomen julkisen talouden tilaa.³

Työperäiset maahanmuuttajat taas ovat usein kaikkien haitallisimpia viedessään työpaikat suomalaisilta, joiden työttömyysmenot kumoavat yritysten vierastyövoimasta saamat hyödyt. Laskut kiertyvät sekä yksityishenkilöiden että yritysten maksettaviksi veroina.

Maahanmuuton sijasta olisi tuettava suomalaisten siirtymistä työttömyyskunnista niille paikkakunnille, joilla työtä on tarjolla. Myös julkiset vuokra-asunnot olisi annettava suomalaisille sen asemasta, että niitä nykyisin luovutetaan ulkomailta palkattaville ja verovaroin Suomessa oleskeleville tai koulutettaville siirtolaisille. Suomi ensin.

1.2. Kaikki kansalaiset arvotuotantoon

Julkiset työpaikat on täytettävä ensisijaisesti Suomen kansalaisilla, joilla on paikallisten olojen tuntemus ja kotimaisten kielten taito. On turvattava kantaväestön oikeudet Suomen kansalaisten verovaroilla tuotettuihin palveluihin ja työpaikkoihin tehtaista studioihin ja terveydenhuollosta yliopistoihin.

Työttömyys- ja sosiaalietuuksien turvin ihmisten on *voitava* opiskella, työskennellä tai osallistua kykyjään ja ominaisuuksiinsa vastaavaan toimintaan, mutta ihmisiä ei pidä *pakottaa* eikä *ehdollistaa soveltumattomiin* tehtäviin työttömyys- tai sosiaaliturvan vastikkeeksi tai niiden menetyksen uhalla.⁴

Työttömien taivuttelu aktiivisuuteen on sisältänyt virheellisen oletuksen, että ihminen joka tapauksessa työllistyy, kun vain

ponnistelee tarpeeksi, ja jos niin ei käy, vika on muka yksilön ja häntä pitää rangaista. Työttömyysturvan leikkaaminen asteittain voisi olla oikein, jos olisi ihmisen omassa vallassa päättää, saako hän työtä vai ei. Koska työllistyminen ei kuitenkaan riipu vain työttömän omasta valinnasta, ei työllistymättömyydestäkään pidä kurittaa. Muutoin tehdään uhreista syyllisiä.

Työttömien painostaminen ei luo Suomeen yhtään uutta työpaikkaa. Pelkkä patistelu ei vapauta kannusteloukuista, ja piiskan asemasta olisi käytettävä porkkanoita. Maan eri osissa mahdollisuudet aktiivisuuden osoittamiseen ovat kovin erilaiset, ja siksi painostaminen johtaa helposti eriarvoistumiseen. Työllisyystilanteen lievä kohentuminen ei ole seuraus Suomen hallituksen käyttöön ottamasta aktiivimallista vaan talouskasvusta, joka puolestaan johtuu 2016 solmitusta kilpailukykysojimukselta ja kansainvälisen talouden elpymisestä.

YRITTÄJYYS JA OMISTAJUUS

On vahvistettava suomalaista omistajuutta ja edistettävä strategisesti tärkeiden toimintojen sekä maapohjan ja luonnonvarojen säilymistä suomalaisten omistuksessa. Yritystemme päätymistä ulkomaiseen hallintaan on vältettävä, ja on suosittava kotimaista kauppaa, teollisuutta ja maataloutta.

Yrittäjyyden ylläpito on tärkeää, sillä hyvinvointi tuotetaan kansantaloutemme yritteliäisyydellä. Ratkaisijan roolissa ovat vientiteollisuus sekä kauppa- ja maksutaseiden pitäminen ylijäämäisinä.

2.1. Suomalaista yrittäjyyttä ja omistajuutta vahvistettava

EU- ja ETA-maiden ulkopuolisten tahojen kiinteistöjenostoja Suomesta on rajoitettava. On puolustettava valtion keskeisen omaisuuden säilymistä omissa käsissä ja vastustettava luonnonrikkauksien ja kansallisvarallisuutemme, kuten mineraaliesiintymien ja vesivarantojen, päätymistä ulkomaiseen omistukseen tai hallintaan. Elintarviketuotannon pysymistä kotimaisissa käsissä on edistettävä ja maatalouden elinvoimaisuus turvattava.

Kynnystä yrittäjäksi ryhtymiseen ja muiden työllistäjäksi pitää madalta. On tuettava erityisesti pien- ja keskisuuria yrityksiä, sillä ne ovat merkittäviä työllistäjiä ja työllistävät nimenomaan Suomessa.

Innovaatioteollisuudesta ja pelkästä ideoiden tehtailusta on siirryttävä rahoittamaan olemassa olevien keksintöjen *tuotteistamista, hyödyntämistä ja markkinoille saantia*. Pelkkä ”solussonien” elättely ja ”himas-haaveiden” havina eivät auta, vaan innovatiivinen pitää olla innovaatioiden saattamisessa tuotantoon.⁵

Siinä on avuksi *kumous markkinoiden arvoketjussa*. Nykyisin valtio päättää, mitä tehdään sekä asettaa resurssinsa haettavaksi ja toiveensa toteutettavaksi, ja yritykset lähtevät tukien perään kuin palava bensavana. Tämä on byrokratiajohteinen toimintamalli. Sen asemasta pitäisi nostaa tuntosarvet markkinoille, jolloin yritykset tiedustelisivat, mitä asemastaan tietoiset kuluttajat haluavat, tuotteistaisivat ideansa, ja valtio tukisi tällä tavoin spontaanisti syntyneitä ja lupaaviksi osoittautuvia yritysten alkua.⁶

2.2. Yritystukien uudistaminen

Yritystukia maksetaan Suomessa noin 4 miljardia euroa vuodessa, mutta työ- ja elinkeinoministeriön mukaan vain 11 prosenttia niistä on hyödyllisiä.⁷ Yritystukien määrä on yhtä suuri kuin asumistukien ja suorien maataloustukien yhteensä. Yritysten tukijärjestelmää pitäisi uudistaa niin, että tuilla olisi selkeä yhteiskunnallinen tavoite, kuten kilpailukyvyyn tai talouskasvun vahvistaminen tai markkinoilla olevien toimintapuutteiden paikkaaminen.

Suurin osa suomalaisyrityksistä ei saa yritystukia. Suoria tukia saa nykyisin 30 500 yritystä, kun Suomessa on kaikkiaan 284 000 yritystä. Tuista suoria on 1,1 miljardia ja verotukia 2,9 miljardia, joista merkittävimmät muodostuvat teollisuuden, kasvihuoneiden ja konesalien alemmasta sähköverosta, hankintamenojen poistamiseen liittyvästä verotuesta, dieselpolttoaineiden alemmasta verokannasta sekä uusiutuvan energian (tuulivoima, biokaasu, puu ja hake) tuotantotuesta. Lisäksi mukana on EU-osarahoitteisia tukia ja EU-maatalouspolitiikan tukia, joiden kohteet eivät ole Suomen päätösvallassa.

Pelkästään talusteoreettisesti katsoen yritystukia ei pitäisi myöntää, sillä ne vääristävät kilpailua globaalisti, EU:n sisämarkkinoilla, kansallisesti tai alueellisesti sekä toimialojen välillä tai sisällä. Ne myös ohjaavat voimaveroja epäoptimaalisesti sekä hidastavat tehottomien yritysten poistumista markkinoilta.

Yritystukien käyttö on kuitenkin perusteltua ja tärkeää markkinapuutteiden poistamiseksi ja myönteisten kerrannaisvaikutusten aikaansaamiseksi, kuten työllisyyden parantamiseksi. Sen sijaan automaattisesti uudistuvat tuet ovat estäneet yrityksiä it-

seään uusiutumasta, kun ei ole seurattu, milloin markkinamekanismi alkaisi toimia ilman julkista tukeakin. Hyödyllisiä tukia ovat ne, jotka ohjaavat yrityksiä kehittämään uutta osaamista ja parempia tuotannon tapoja.

Yritystukien häkkyrystä pitäisi hyötyä muidenkin kuin tukea saavien firmojen. Istuva hallitus ei ole tehnyt mitään tukijärjestelmän uudistamiseksi, vaan tuet ovat sementoidut hallitusohjelmaan. Myös useat Tekesin kautta jaetut tuet ovat olleet tehotomia, sillä ne ovat ohjanneet vain innovaatioiden kehittämiseen mutta eivät tuotteistamaan keksintöjä markkinoille.

Uusia yrityksiä tuettaessa pitäisi selvittää tarkoin, mikä on se ongelma tai markkinapuute, jota yritys pyrkii korjaamaan, ja mitä vaihtoehtoja on olemassa. Yritystuki ei aina ole tehokkain väline asian ratkaisemiseen.

Koska yrityksiä syntyy Suomessa vähän, olisi kotimaista yrittäjyyttä tuettava käynnistysavustuksin. Suorista tuista olisi siirryttävä malliin, jonka mukaisesti työttömyyskuntiin siirtyville yrityksille myönnetään veroetuja tuottamastaan *tuloksesta*.

Yritystukien saamisen ehdoksi pitäisi asettaa se, että yritys tekee investointinsa Suomeen ja hankkii raaka-aineensa Suomesta eikä käytä Suomessa ulkomaista työvoimaa, jos kotimaista työvoimaa, raaka-aineita tai investointikohteita on kilpailukykyiseen hintaan saatavilla. Esimerkiksi varustamoja ei pitäisi tukea, jos ne tilaavat laivansa ulkomaisilta telakoilta, jotka puolestaan nauttivat kotivaltioidensa tukia.

Suorat maatalouden tuet ovat noin 2 miljardia euroa, mutta välillisten tukien kanssa vuotuinen kokonaismäärä laajenee noin 4 miljardiin. Maatalousyritysten ja -tilojen sekä maatalouden harjoittajien tukemiselle pitäisi asettaa katto niin, että tukea ei myönnettäisi suurtiloille satojen tuhansien eurojen määräisinä, kuten nykyisin. Pinta-alaan perustuvat tuet ovat epäoikeudenmukaisia siksi, että tilakoon kasvaessa kulut pinta-alayksikköä kohti laskevat.

Tiedon saantia tukien määrästä ja saajista olisi parannettava, sillä maa- ja metsätalousministeriö sekä Maaseutuvirasto ovat kieltäytyneet tietojen antamisesta yksityisyydensuojaan vedoten. Asia ei ole kuitenkaan vain yksityinen tai henkilökohtainen, kun kyseessä on julkisyhteisön, eli valtion tai EU:n, tuki maatalousyritykselle tai elinkeinon harjoittamiseen.

2.3. Energiantuotannon tuotettava vähintään itsensä

Julkisin varoin ei pidä sitoutua pitkäaikaisen tai pysyvän tuen antamiseen sellaisille energiantuotantomuodoille, kuten tuulivoimalle, joka ei itse tuota omia taloudellisia alkuehtojaan. Muutoin toimitaan kuten Itä-Saksassa, jossa hevosille syötettiin leipää, koska se oli rehuviljaa halvempaa valtion subventiopolitiikan vuoksi.

Alkutuotannossa, kuten energiantuotannossa, tuotannonalan pitäisi itse tuottaa vähintään itsensä, jotta siitä voisi olla pohjaksi muulle tuotannolle. Tuulivoimaa tuettaessa valtio valjastaa kärryt hevosen eteen tavalla, jonka myös pankkiiriliikkeet ovat huomanneet perustaessaan tuulivoiman tuotantoon liittyviä sijoitusrahastoja tukirahoja imuroimaan. Ydinvoimaa puolestaan tarvitaan pyörittämään tuulivoimaloiden roottoreita silloin kun ei tuule.

Tuulivoiman tuotantotukia ei pidä piilottaa muihin tukimuotoihin, joihin niitä on upotettu tulonsiirtojen muodossa. Tutkittava olisi rahareittien poliittiset etupiirikytkökset. Palaan energia-politiikkaan yksityiskohtaisesti luvussa 12.

ASUNTOPOLITIIKKA

Koti on tärkeä osa identiteettiä. Asuminen on läsnäolon muoto ja yksi keskeisimpiä politiikan alueita. Nyky-Suomessa asuntopolitiikkaa on hoidettu surkeasti. Asumme pohjoismaalaisista ahtaimmin, ja muutama vuosi sitten otsikoitiin, että Helsingissä asuntojen hinnat ovat ylittäneet Manhattanin hintatason! Berliinistä voi ostaa tai vuokrata asunnon puolella Helsingin kustannuksista.

Asuminen on perustarve, jota ei saa jättää markkinamekanismin varaan. Asuntokurjuus on kaiken kurjuuden alku ja juuri. Julkisen vallan väliintuloa ja sääntelytoimia tarvitaan, ja on perustettava lisää valtion ja kuntien uudisrakennustuotantoa sekä rakentamisohjelmia kasvukeskuksiin.

Kalliiden julkisten rakennusten sijasta rakennustuotannon voimavarat pitää keskittää kotien tuottamiseen ihmisille sekä kohtuuhintaisten asuntojen saamiseen etenkin pääkaupunkiseudulle. Kaavoituksessa ja lainsäädännössä on suosittava kevyitä ja kohtuuhintaisia rakenteita.

3.1. Omistusasuminen palkansaajien ulottuville

Omistusasumista on suosittava, sillä se on vakiintunut tapa kartuttaa yksityistä varallisuutta ja nostaa elämänlaatua sekä luotuttaa myös eläkepäiville. Omistusasumista on pidettävä tavoiteltavana, sillä yksityisestä varallisuudesta huolehditaan parhaiten, ja se muodostaa pohjan rakennuskannan säilymiselle hyväkuntoisena. Oman asunnon hankkiminen muodostaa perusteen myös työn tekemiselle, ja asuntopolitiikka onkin osa työpolitiikkaa.

Hyvä koti ja mahdollisuus hankkia oma asunto motivoivat ihmisiä yritteliäisyyteen. Lisäksi ne luovat yksityisyyttä ja vapautta. Omistusasuminen on sekä yksilöiden että yhteiskunnan edun mukaista.

Ihmiset ovat nykyisin menettäneet osan työmotivaatiostaan, sillä asunnot maksavat kuin aurinkokunta. Tavoitteen arvo on yhtä kuin sen saavuttamisen arvo kertaa saavuttamisen todennäköisyys. Jos asunnon saavuttaminen ei näytä enää todennäköiseltä eikä mahdolliseltakaan, sillä ei tunnu olevan arvoa. Seurauksena on lannistumista ja välinpitämättömyyttä, mikä näkyy henkisenä kurjistumisena ja syrjäytymisenä. Hyvä käytännön asuntopolitiikka on ratkaisevaa myös ihmisten henkisen tyytyväisyyden kannalta.

Asunnon hankkimisen pitää olla mahdollista työuran aikana noin 15–20 vuodessa. Asuntojen hinnat ovat kuplaantuneet ja taaseisiin on syntynyt vajetta, kun palkansaajat eivät edes laskennallisesti saa 400 000 euron kaksioitaan koskaan maksetuiksi ja lainojaan lyhennetyiksi. On varottava liukumista Ruotsin mallin mukaiseen käytäntöön, jossa pankit omistavat lainoittamansa asunnot ja asukkaat maksavat vuokraa lainaamastaan rahasta loputtomasti.

Vastustan Kokoomuksen piirissä esitettyä mallia, jolla omistusasumisesta siirryttäisiin vuokralla asumisen yleiskäytäntöön työvoiman liikkuvuuden helpottamiseksi.⁸ Se merkitsisi taantumista oman tuvan ja luvan identiteetistä takaisin torppariuden aikaan. Liikkuvuutta pitää helpottaa lisärakentamisella kasvukeskuksiin.

On vältettävä myös yksityisen omaisuuden valumista pankeille ja muille organisaatioille käännteisten asuntoluottojen kautta. Ikäihmisiä ei pidä taivutella jatkamaan eläkkeitään panttaamalla asuntovarallisuutta syömävelan vakuudeksi, vaan eläkkeiden taso pitäisi turvata muilla keinoilla.

Syy asuntojen hintojen kuplaantumiseen on ollut pankeissa. Myös kolmen viimeksi koetun taloustaantumisen perimmäinen syy on ollut rahoituslaitoksessa. Pankkien olisi lopetettava tiskeillä luomansa löysän rahan jakaminen sekä perättömien tuotto- ja hintakehitysarvioiden antaminen omistusasunnoista. On vältettävä kansalaisten ylivelkaannuttamista.

Nykyisin on vaara, että asuntokuplan kautta luodaan samantyyppistä luottotappioiden ja maksukyvyttömyyden kierrettä kuin

1980-luvun lopulla. Niinpä on varottava sekä kuplan luomista että sen dramaattista puhkaisemista, ja tähän tarvitaan rajoitustoimia.

Pankit ovat omistamiensa kiinteistövälitysyriyten kautta vedättäneet asuntojen hintoja ylöspäin kasvattaakseen lainapäätomia ja luodakseen sitä kautta korkotuottoa matalienkin korkojen aikana. Nykyisin riskin asunnon arvon muutoksesta kantaa maksukyvyttömyyden tai pakkomyyntitilanteen tapauksessa kokonaan asunnon ostaja. Tämä on väärin, sillä ostaja ei vastaa hintatasosta, johon tosiasiallisesti vaikuttavat pankit. Pankkien laittaminen parempaan kontrolliin tapahtuu rajoittamalla valtioiden pankkitakauksia ja saattamalla asuntoluotot pankkien omavastuullisiksi, mikä ohjaa pankkeja itse tarkkailemaan luotonantoon ja hillitsemään hintojen nousua.

Ostajien vaatimukset alemmista asuntojen hinnoista loppuvat yleensä silloin, kun kauppakirja on allekirjoitettu. Ylivelkaantuneita on toistaiseksi kuitenkin vähän, ja kuplan puhkaiseminen kannattaa mieluummin ajoissa kuin liian myöhään. Pelkkä hintojen nousun pysäyttäminen riittäisi korjaantumiseen, sillä pitkällä aikavälillä se tasapainottaisi tilanteen kenenkään kärsimättä.

Vuosikymmeniä sitten asunnon ostaneet saisivat edelleen sijoitukselleen hyvän korkotuoton, vaikka hintojen nousu leikkautuisi kasvukeskuksissa. Ne, jotka ovat juuri ostaneet asunnon, eivät menettäisi mitään. Ne, jotka vaihtaisivat isompaan asuntoon, hyötyisivät pitkän päälle, koska välirahaa kalliimpaan asuntoon siirtymiseksi tarvittaisiin suhteellisesti vähemmän.

Ainoita mahdollisia häviäjiä olisivat halvempaan ja pienempään asuntoon nopeasti vaihtavat ja pikavoittoja saalistavat kiinteistösijoittajat. Mutta ensiasunnon hankkiminen voisi tulla jälleen palkansaajien ulottuville myös Helsingissä. Kun asuin-keskittymien houkuttelevuus sijoituskohteena vähenisi, varoja voisi ohjautua takaisin maaseudulle, jolloin perusteeton hintojen lasku kasvukeskuksien ulkopuolella voisi hidastua.

Vielä 1970-luvulla rehti työläinenkin saattoi rakennuttaa omakotitalon pääkaupunkiseudulle. Nykyisin se ei ole mahdollista, kun hintalappuihin kirjoitetaan euromääräisinä samat numerot, jotka niissä olivat markka-ajan lopulla. Asuntojen hinnat ovat kuusinkertaistuneet, vaikka ihmisten tulot eivät ole kasvaneet samassa suhteessa.

Maassamme on vallinnut jo pitkään huikea piiloinflaatio, joka johtuu asumisen kallistumisesta. Inflaatiota ei ole vain päästetty näkyviin vuosi- eikä kuukausitasolla, sillä kulut on siirretty maksettaviksi lopusta venyviin tasaerälainoihin, joiden loppupäätä ei näy ennen kuin kuolema alkaa lonksutella porttejaan. Tällä pankkitoimenpiteellä asumiskustannusten kallistuminen onkin siirretty tulevaisuuteen, maksettavaksi monikymmenvuotisissa asuntolainoissa, ja sijoittajat luulevat löytävänsä takapihoiltaan sammioittain kultaa.

Syynä asumisen kalleuteen on se, että Suomessa sallitaan raaka bisneksen teko ihmisten kodeilla, meidän perustarpeillemme. Tämä ei ole sattumaa vaan tietoinen valinta, joka johtuu siitä, että maamme on pääomaköyhä, eikä mahdollisuuksia bisneksen tekoon ole paljoa. Siksi bisnestä tehdään sillä varallisuudella, jota on: asunnoilla. Toinen syy on, että vallanpitäjät uskovat pitkien asuntolainojen ruoskivan ihmisiä työskentelemään ahkerammin ja pitkäjänteisemmin. Nykypoliitikot siis olettavat, että kalliit ja kurjistuneet kodit olisivat työyhteiskunnan edun mukaisia. Tämä kuvitelma on virheellinen ja vaarallinen.

Siksi asuntojen hintatasoa on kohtuullistettava rahoituslaitokseen liittyvillä rajoitustoimilla. Näköpiirissä olevasta korkojen noususta johtuvaa omistusasumisen kallistumista on kompensoitava velallisille palauttamalla asuntolainojen korkovähennysoikeuksia voimaan. On harkittava asumistukien maksamista saman määräisinä ja lyhennyksiä kattaen myös tilapäisistä tulojen menetyksistä kärsiville omistusasukkaille kuin niitä maksetaan vuokra- ja asumisoikeusasukkaille. Näin omistusasujien tilapäiset tulojenmenetykset eivät johtaisi kotien myynteihin ja vuokralle hakeutumisiin, jolloin kulut valtiolle olisivat samat.

Hitas-järjestelmää on purettava niin, että vanhojen Hitas-talojen vapautuminen järjestelmästä sallitaan yhtiökokouksen yksinkertaisen enemmistön niin päättäessä nopeammin kuin vasta 30 vuoden määräajan täytyttyä. Tähtäimessä tulisi olla Hitas-järjestelmän lopettaminen vaiheittain. Säätely ei ole hyvä keino rajoittaa omistusasuntojen hintojen ryöstäytymistä, mutta se on avuksi vuokrien hintojen rajoittamisessa, ja siten voidaan epäsuorasti hillitä myös asuntojen hintojen kohtuutonta nousua.

3.2. Asumisoikeusasuntojen moninkertainen maksattaminen lopetettava

Nykyinen ASO-laki on vuodelta 1990. Suomeen on runsaan neljännesvuosisadan aikana rakennettu noin 45 000 asumisoikeusasuntoa. Järjestelmä on vakiinnuttanut asemansa kohtuuhintaisen asumisen eräänä muotona, ja sillä on voitu myös tasapainottaa kaupunkien asukasrakennetta. Kiinnostus ASO-asumiseen on kasvussa, sillä omistusasuntojen hinnat ovat karanneet hyvä-tuloistenkin ulottuvilta.

ASO-järjestelmä on kuitenkin vääristynyt, sillä päätösvaltaa taloissa käyttävät omistajayhtiöt ovat nostaneet kuukausittaiset vastikkeet markkinavuokria vastaavalle tasolle ja jopa niiden yli. Tämän on mahdollistanut vuokrien vertailutason määrittelyvaikeus. Lisäksi yhtiöt jatkavat vastikkeiden kantamista entisen tasoisina, vaikka ASO-talojen rakentamisesta johtuvat lainat olisivat loppuun maksetut ja vastikkeet voisivat pudota omakustannushintaiselle tasolle. Aasukkaat pakotetaan siis maksamaan talonsa moneen kertaan.

Kynnysrahaa ASO-asukkailta vaaditaan 15 prosenttia asunnon hinnasta ja lisäksi kolmen kuukauden vastiketta vastaava vakuussumma. ASO-asumisesta on tullut kallis vuokralla asumisen muoto.

Juha Sipilän hallitusohjelmaan kirjattua ASO-lainsäädännön uudistusta aiottiin toteuttaa huonontamalla järjestelmää entisestään. Sen mukaan asumisoikeustalot voitaisiin irrottaa asumisoikeusrajoituksista ja myydä omistusasunnoiksi, mikä olisi romuttanut myös asumisoikeusasumisen keskeisen idean: asumisoikeuden. Esityksen valmistelu keskeytettiin runsaan vastustuksen vuoksi, ja ministeriö ilmoitti, ettei ASO-lakia uudisteta ”tällä hallituskaudella”.⁹

Vaadin, että asumisoikeuksia ei ryhdytä ajallisesti rajoittamaan eikä ASO-talojen huoneistoja pidä voida myydä omistusasunnoiksi ministeriössä suunnitellulla tavalla. ASO-sopimuksia ei pidä voida purkaa vastoin asukkaiden tahtoa eikä irtisanoa taloudellisista tai tuotannollisista syistä. Jonotusnumerojärjestelmää ei pidä purkaa jonottajien tappioksi, eikä siihen saa tehdä muutoksia esimerkiksi määräaikaistamalla tai rakentelemalla ohituskaistoja ”sosiaalisin perustein”.

Asumisoikeustalojen hallinta on tekeillä olevassa lainuudistuksessa luovutettava alkuperäisten lainvalmisteluasiakirjojen mukaisesti sekä Ruotsissa nykyisin toimivan mallin tapaisesti *asukasyhdistyksille*, jolloin asukkaat voivat itse päättää vastikkeina maksamiensa talojen asioista.

Nykyiseen lakiin, joka sallii kuukausittaisten vastikkeiden kantamisen korkeintaan 85 prosentin suuruisena vastaavan vuokra-asunnon vuokrasta, on tehtävä pikainen täsmennys, jossa vertailukohdaksi ja hinta-ankkuriksi määritellään kyseessä olevan kaupungin vuokra-asunnoista ja vapaarahoitteisista vuokra-asunnoista laskettu neliövuokrien keskiarvo asunnon ominaisuuksilla painotettuna.

Lainmuutoksella on estettävä käyttövastikkeiden siirtely asumisoikeustalojen välillä, ja on kiellettävä ASO-asuntojen moninkertainen maksattaminen ylisuurilla vastikkeilla. Asumisoikeusasuntojen vastikkeet ja hoitomenot on lainsäädännön kokonaisuudistuksessa määriteltävä talokohtaiselle ja omakustannushintaiselle tasolle.

3.3. Vuokrakiskonta kuriin

Vuokrien hintasäätely on palautettava huoneenvuokralakiin kiskonnan välttämiseksi, asumiseen suunnattujen tukien kasvun hillitsemiseksi ja sijoitusasuntojen hintojen nousun leikkaamiseksi (asumistuesta tarkemmin luvussa 7). Väärinkäytösten vaa-
raa on vähennettävä perustamalla harmaiden vuokrasuoritusten torjumiseksi ilmiantopalvelu, joka eliminoi pimeää vuokrankantoa jo ennalta vaikuttavasti.

Yleishyödyllisten ja julkisilla varoilla rakennettujen tai korok-
tuettujen vuokratalojen käyttövelvoitteita vuokra-asumiseen ei
pidä vähentää eikä määräaikoja lyhentää. ARA-tuettujen asunto-
jen vuokria pitää alentaa lainmuutoksin, sillä yleishyödyllisinä
vuokranantajina yhteiskunnan tukia saaneiden yritysten (Kojamo,
SATO) vuokrataso on nostettu jopa vapaarahoitteisten vuokra-
asuntojen yläpuolelle, ja yleishyödylliset yhtiöt ovat myyneet
valtion tuella rakennettuja vuokra-asuntoja kansainvälisille kiin-
teistösijoittajille.

Viimeksi näin teki vasemmistolaisen ay-liikkeen pitkälti omis-
tama ja hallinnoima Kojamo (Lumo ja VVO) maaliskuussa 2018

myydessään 1594 vuokra-asuntoa 15 paikkakunnalta Morgan Stanley Real Estate Investingin hallinnoimalle kiinteistörahastolle, suomalaiselle Premicolle (Asuntoverstas) ja Pohjoismaissa toimivalle Renger Investment Managementille 97 miljoonan euron hinnasta, jolloin yhden asunnon hinnaksi tuli keskimäärin vain noin 60 000 euroa.

Vasemmisto sai huomattavan vaalikassan, mutta asia ei kiinnosta alkurahoittajaa eli valtiota, sillä valtio on tältä osin vasemmistopuolueiden ja porvariensa hanskassa. Asuntojen ostaminen omaksi ”asevelihintaan” olisi voinut kiinnostaa myös asukkaita itseään, mutta toverikapitalistit katsoivat paremmaksi myydä kansainväliselle rahastolle.

Tilanne oli lyhyesti sanoen seuraava: ensin valtio tuki asuntojen rakentamista ay-liikkeen ja eläkeyhtiöiden hallinnoimalle osuuskunnalle ja yhtiölle, maksoi sitten suuren osan niistä vuokralaisille antamallaan asumistuilla ja lopuksi salli näin tuottamiansa asuntojen myynnin kansainvälisille sijoittajafirmoille, joista Morgan Stanleyllä oli osansa myös USA:n vuoden 2008 *subprime*-kriisissä ja kiinteistökuplan luomisessa. Maksajiksi tässä ikiliikkujan kaltaisessa mekanismissa joutuivat tietenkin asukkaat mutta huomattavassa määrin myös veronmaksajat.

Kun monikansallinen firma nostaa vuokrat kattoon, tilanne muodostuu samanlaiseksi kuin Suomen valtion myydessä aikoihin Digitan ja myöhemmin Carunan, joka nosti sähkönsiirtohintoja suomalaisten tappioksi. Näin varallisuutta valuu koko ajan ulkomaille.

Premico puolestaan on tytäryhtiönsä Asuntoverstaan kautta rakennuttanut yhdessä pankkiiriliike Taaleritehtaan rahastojen kanssa myös niin sanottuja välimallin vuokrataloja, jotka se myy viiden vuoden määräajan umpeuduttua eteenpäin. Taaleri on ostanut lisäksi yksityisiltä tahoilta vuokrataloja, jotka se on saneerannut vuokralaisten asuessa huoneistoissa ja myynyt ne saneerausten valmistuttua asukkaiden alta.

Myös työeläkeyhtiö Varma myi vuonna 2015 kaikki Sosiaalista asuntotuotantoa SATO Oyj:n osakkeensa ruotsalaiselle yritykselle, joka omistaa yhtiön osake-enemmistön. Valtio on vahtinut suojissaan rakennetun kiinteistöpääoman käyttöä ja hallintaa huonosti, sillä valtion ääntä asiassa ovat käyttäneet vasemmistopuolueet, jotka pääsevät myös nauttimaan korkeista vuokrista.

Vasemmistotaustainen ja ay-liikkeen pitkälti omistama Kojamo teki vuoden 2014 alussa korkeilla vuokrilla 38 miljoonan euron voiton 89 miljoonan euron liikevaihdolla ja maksoi 15 miljoonan euron osingot vuodelta 2013. Vuonna 2016 yhtiö jakoi 104 miljoonan euron ennätysosingot omistajilleen. Jo aiemmin ay-johtajat joutuivat selittelemään, miksi rahoja ei käytetty koh- tuullistamaan vuokrankorotuksia, kun asunnoissa asuu paljon liittojen jäseniä.

Perussuomalaiset tekivät tällöin eduskunnassa kirjallisen kysymyksen siitä, miksi ammattiliitot lasketaan yleishyödyllisiksi omistajiksi niin, että niiden ei tarvitse maksaa veroja osingoista. Verottomuus muodostuu valtion välilliseksi piilotueksi ay-järjestöille.

Myös vuokrien korotukset ovat ohjanneet kansalaisten katseita silmämunakuivuriin. Kuluttajaliiton vuonna 2016 tekemän tutkimuksen mukaan korkotuettujen vuokra-asuntojen vuokrat olivat korkeampia kuin vastaavien vapaarahoitteisten asuntojen vuokrat jokaisessa vertailukelpoisessa saman alueen esimerkki- parissa. Esimerkiksi Vantaalla VVO:n korkotuetun kolmion vuokra oli 1 157 euroa, VVO:n vapaarahoitteisen kolmion 1 002 euroa ja yksityisen vuokranantajan kolmion 900 euroa. Takana olivat VVO:n, SATO:n ja muiden suuryhtiöiden kovat vuokrankorotukset.¹⁰

Bisneksenteko ihmisten kodeilla on johtanut kyyniseen rahastukseen, jonka vuoksi asuntopolitiikka on laillistettua rikollisuutta ja valtiovallan erityisessä suojeluksessa. Kokoomuslaisen asuntonministeri Jan Vapaavuoren kaudella luotu asuntorahasto- sijoittaminen on puolestaan luonut hysteriaa vuokramarkkinoil- le, kun sijoitusyhtiöt ovat yrittäneet repiä entistä enemmän ra- haa asukkailta tekemällä asuntosijoittamisesta teollisuudenlajin. Näin vuokristakin on päädytty käymään huutokauppaa.

Asuntorahastosijoittaminen hyödyntää velkavipujärjestelmää, jonka mukaisesti sijoitusyhtiöt satsaavat esimerkiksi kolman- neksen sijoittajiensa rahaa ja kaksi kolmannesta valtion takaa- maa halpakorkoista lainaa, laittavat sitten vuokralaiset asuntoi- hin ja odottavat, että sijoituksen arvo nousee. Jos velkapääoma pysyy samana mutta sijoituksen kokonaisarvo kasvaa, omasijoi- tusosuudelle tulee korkea tuotto, kun sijoitus realisoidaan ja vel- kaosuus maksetaan pois. Sijoitustoimintaan liittyvä ahneus oh-

jaa asukkaille lankeavia kuluja nousuun, ja siksi valtion ei tulisi tukea vaan rajoittaa kyseistä toimintaa.

Rahankiskonta johtaa myös taloudelliseen häiriötilaan siksi, että jos sijoittajat pyrkivät saamaan asunnoista inflaatioprosenttia korkeampaa tuottoa, vuokrat ja asuntojen hinnat nousevat nopeammin kuin ihmisten palkat. Elinkustannusindeksin ylittävät vuokrien tasokorotukset johtavatkin ajan myötä siihen, että vuokrat ja asuntojen hinnat karkaavat palkansaajien ulottuvilta. Juuri näin Suomessa on käynyt. On siis syntynyt asuntokupla, jonka on puhjettava.

Olisikin parempi, että sijoittajat vetäytyisivät asuntosijoittamisen piiristä ja heidän varansa etsiytyisivät muihin rahastoihin tai toisten toimialojen pörssiosakkeisiin, joiden arvo voisi sillä tavoin nousta pörssitaantumien jälkeen. Omistusasuminen voisi jälleen yleistyä vuokralla asumisen sijasta.

Vuokralla asuminen on ongelma muun muassa siksi, että se merkitsee kodin perustamista jonkun toisen kotiin. Pohja hyvinvoinnille, onnellisuudelle ja elämässä onnistumiselle luodaan asumisololoilla. Jos asunnot ovat huonoja tai kalliita tai niitä ei ole tarpeeksi, ihmisillä ei ole kovaa maata jalkojensa alla eivätkä he voi toimia menestyksellisesti yhteiskunnassa.

Yhteiskunnan vuokra-asuntojen jakoperusteita olisi tasavertaistettava niin, että pistekärkeen nostettaisiin muitakin kuin pakolaisia tai syrjäytymistä suunnittelevia yksinhuoltajaäitejä, jotka hankkiutuvat teineinä raskaiksi päästäkseen pois kotoaan.

Asuntopolitiikan kautta näyttäytyy ihmisten arkiseen olemassaoloon liittyvä *Angst*. Vuokralla asuminen merkitsee tällöin seuraavaa: 'asunto lähtee – sinä jäät (asunnottomaksi)'. Omistusasuminen puolestaan merkitsee: 'asunto jää – sinä lähdet'. Ensin mainitussa tapauksessa ihmistä ahdistaa sekä asunnon menetys että kuolema; toisessa tapauksessa vain kuolema, joten omistusasumista on pidettävä parempana vaihtoehtona.

Asioiden korjaamiseksi tarvitaan perussuomalaista politiikkaa, sillä porvaripuolueet ajavat lähinnä yksityisten kiinteistösijoittajien etua, Keskustalla on oma rautansa tulella esimerkiksi Nuorisoasuntosäätiön taustatahona, ja vasemmistopuolueilla on vahva intressijäävi sosiaalisten vuokra-asuntojensa edunsaajana. Sen sijaan Perussuomalaiset pystyvät katsomaan tilannetta kokonaisuuden näkökulmasta ja toimimaan asukkaiden sekä oikeudenmukaisen asuntopolitiikan eduksi.

3.4. Asumisen yleiskuluja hillittävä

Asumisen yleiskuluja on pudotettava alentamalla kiinteistöverorasitusta ja purkamalla teknisiä rakentamisnormeja. Hallituksen sallimasta huonosta päätöksestä, eli sähköverkkojen myynnistä, seurannutta siirtohintojen nostoa on kompensoitava alentamalla sähkönsiirtoveroja ja Energiaviraston määrittelemiä sähkön siirtohintojen ”kohtuullisia tuottovaatimuksia”.

Talojen ympäristö- ja jätemaksuja on pienennettävä. Lämmityspolttoaineiden veronkorotukset on peruttava. Muuttoavustusta on laajennettava työn vuoksi siirtyilyn helpottamiseksi.

Esteettömyyden rakentamisesta ei saa tulla taloudellista estettä rakentamiselle. Kylpyhuoneista ei tarvitse teettää messuhalleja eikä käytävistä katedraaleja. Fysiikan lakien kumoamista vaativia nollaenergialuokkia ja päästöttömyyden vihreitä vaatimuksia pitää purkaa. Kynnyksistä pitää päästä yli kaveriavulla eikä siirtää asioita teknokraattisin rakentein ratkaistaviksi. Kalliiksi käyvä säästäminen on lopetettava, ja rakentamisen paragrafipainajaisesta on päästävä eroon.

Lähiöiden slummiutumista ei pidä pyrkiä estämään keinotekoisella uudisrakentamisella eikä ”ympäristötaiteella” vaan lopettamalla tietyille seuduille keskittyvien ulkomaalaisryhmien ja sosiaalietuusperäisten maahanmuuttajien vastaanottaminen.

3.5 Asuinrauha turvattava

Kun Afrikasta ja Lähi-idästä tulleiden määrä ylittää tietyn osuuden lähiöissä tai taloyhtiöissä, kantaväestö alkaa hakeutua muualle järjestyshäiriöiden, levottomuuden, omaisuusrikosten ja yleisen rähjäntymisen takia. Kotirauhaa koskeva perustuslain kohta ei näytä riittävän ongelmien rajoittamiseen eikä poistamiseen, sillä sen soveltaminen on tulkinnanvaraista.

Niinpä pitäisi säätää kotirauhan suojaa täsmentävä *asuinrauhalaki*, jolla turvattaisiin koko elinympäristön säilyminen viihtyisänä ja turvallisena. Asuinrauhalailla pitäisi sanktioida ja tehdä korvausvelvollisuuden alaiseksi sellainen toiminta, joka aiheuttaa omaisuuden arvon alenemista, kuten meluaminen ja järjestyshäiriöt.

Asuinrauhalailla tulisi rajoittaa myös yleisavaimen käyttöä taloyhtiöissä. Taloyhtiöissä on yleistynyt käytäntö, että kiinteistöhoitotoimi pyrkii tunkeutumaan yksityisasuntoihin ilman kutsua ja lupaa oman ilmoituksensa varaisesti jotakin teknistä tai tarkkailuun liittyvää veruketta käyttäen. On ällistyttävää, että ventovieraat ihmiset katsovat voivansa tunkeutua toisten ihmisten koteihin omin luvin, nuuskien makuuhuoneet ja nuohoten nurkkapielet sekä vaarantaen yksityisyydensuojan lisäksi irtaimiston, varallisuuden, tietoturvan ja kaiken, mikä asuntoihin sisältyy. Ongelma koskee satoja tuhansia kerros- ja rivitaloyhtiöissä asuvia.

Lainsäädäntöä olisi kiristettävä niin, että kynnystä nostettaisiin olennaisesti. Yksityisiä asuntoja ja koteja suojaavat jo nyt kotirauha ja yksityisyydensuoja.¹¹ Niitä pidetään rikkomattomina, ja vierailukseen asunnoissa joutuu esitutkintaviranomaisenkin hankkimaan kotietsintäluvan, jonka voi myöntää vain käräjäoikeus yksilöidystä ja perustellusta hakemuksesta. Kiinteistöjen huoltohenkilökunta kuitenkin käyttää yleisavainta omavaltaisesti ja perustelee toimintaansa usein myös jollakin turvallisuusnäkökohdalla vaikka aiheuttaa itse suurimmat turvallisuusuhat asukkaille. Sen lisäksi käynneistä koituu asukkaille harmia ja vaivaa. Joissakin taloyhtiöissä liikenne on jokapäiväistä, ja postiluukusta osoitetaan laputusta, jonka mukaan ”tulemme tekemään”.

Jokaisen ihmisen pitäisi ymmärtää, että yksityiskodit eivät ole läpikulkupaikkoja eivätkä turistikohteita. Koteihin kohdistuva tarkkailu rikkoo kotirauhaa ja yksityisyydensuojaa, ja pahimmillaan käynnit koetaan raiskauksiksi. Niinpä asuntoihin kohdistuvat yksityisten tahojen yleisratsiat tulisi kieltää lailla, jolla myös välttämättömät käynnit määrättäisiin hyvitysvelvollisiksi asukkaille koituvan ajanmenetyksen ja likaantumisen vuoksi.

Asuinrauhalailla tulisi rajoittaa myös asuntojen myynti- ja vuokrausesittelyjä, sillä asukkaiden tahdon vastaiset esittelyt ovat johtaneet kotirauhan ja yksityisyydensuojan rikkomuksiin käyntien ja kuvaesittelyjen muodossa. Esimerkiksi Viron lainsäädännön mukaan asuntojen esittely asuttuina on kokonaan kielletty. Asuinrauhalailla alleviivattaisiin ja täsmennettäisiin kotirauhan ja yksityisyydensuojan merkitystä, kiellettäisiin turhat käynnit, korotettaisiin kynnystä ja määrättäisiin asukkaiden tahdon vastaisista käynneistä selvät sanktiot ja korvausvastuut.

MAAHANMUUTTO- JA VÄESTÖPOLITIikka

Maahanmuutto ei ole mikään yhden asian juttu, vaan sen taustalla on kehitysmaiden väestöräjähdyks, joka on juurisyy moniin yhteiskunnallisiin ongelmiin: ekologiseen kuormitukseen, luonnonvarojen riittämättömyyteen, ympäristön eroosiioon, koulutuksen niukkuuteen, elintason alenemiseen, kehitysmaiden sosiaaliseen kurjuuteen, väkivaltaan ja sotiin, länsimaihin kohdistuvaan pyyteellisyyteen, turvallisuuden heikkenemiseen ja terroriin sekä Suomeen suuntautuvaan maahanmuuttoon, joka hajottaa kansaamme ja rapauttaa talouttamme sekä kulttuuriamme.

Vierasperäiset kansakunnat ovat tähänneet kehitysmaalaisen pakolaisaalloilla väestöpoliittisiin muutoksiin. Sen taustalla ovat islamin valloituspyrkimykset, joissa käytetään hyväksi kehitysmaiden suurta syntyvyyttä ja naisten alistamista lapsitehtäiksi.

Suhtautumisestamme maahanmuuttoon riippuu, millaisessa Suomessa tulevaisuudessa elämme. Mikään maa ei ole entisensä, jos sen väestö vaihdetaan tai väestön koostumusta suuresti muutetaan. Perussuomalaisessa puolueessa tämä tiedostetaan, ja puolueemme vastustaa hallitsematonta ja haitallista maahanmuuttoa ohjelmallisesti.

4.1. Haittamaahanmuutolle nollatoleranssi

Maahanmuutto ei ole subjektiivinen oikeus, johon jokaisella olisi ilman muuta oikeus. Oikeus muuttaa Suomeen ei ole myöskään

ihmisoikeus, vaan jokaisella kansallisvaltiolla on velvoite huolehtia ensisijaisesti omista kansalaisistaan.

Koska väestönsä suhteutettuna Suomi on ottanut yhtenä EU-maista eniten vastaan turvapaikanhakijoita pakolaiskriisin aikana, Suomen olisi kieltäydyttävä Puolan, Slovakian, Tanskan ja Viron tapaan ottamasta vastaan pakolaisia ja turvapaikanhakijoita pitkään aikaan. Humanitaariselle ja sosiaalietuusperäiselle maahanmuutolle olisi määriteltävä vuosikatto, eli entistä tiukemmat kiintiöt vastaisuuden varalle. Myös työperäistä maahanmuuttoa on rajoitettava suomalaisen työvoiman aseman turvaamiseksi sekä työttömyys- ja sosiaalimenojen vähentämiseksi.

Ensivaiheessa olisi otettava käyttöön Schengenin sopimuksen mahdollistama sisärajojen valvonta. Pakolaiset ja turvapaikanhakijat olisi käännytettävä Dublin II -asetuksen mukaisesti ensimmäiseen turvalliseen saapumismaahan tai lähtömaahansa odottamaan turvapaikkapäätöstä.

Turvapaikan myöntöperusteita on täsmennettävä lainsäädännöllisin keinoin ja tiukennettava vastaamaan Geneven pakolais-sopimuksessa tarkoitettuja poliittisen pakolaisuuden kriteereitä. Kansainvälisiä sopimuksia on tulkittava kontekstuaalisesti huomioiden, että ne eivät ole alun alkaenkaan tarkoitettut oikeuttamaan laajoja väestöjensiirtoja eivätkä massamaahanmuuttoa.¹²

Kielteisen päätöksen jo saaneet on otettava säilöön kotimatkalle lähettämiseen asti, ja laittomat maahanmuuttajat sekä rikoksiin syyllistyneet tai oikeutta pakoilevat turvapaikanhakijat on palautettava kotimaihinsa. Törkeistä rikoksista tuomitut ja oleskeluluvan saaneet on palautettava viipymättä.

4.2. Turvapaikkaturismi lopetettava

Perussuomalaisten maahanmuutto-ohjelman yhtenä lähtökohtana on, että Suomen tarjoaman kansainvälisen suojelun pitäisi olla aina vain tilapäistä. Lisäksi oleskeluoikeuden tai kansalaisuuden saaneilta maahanmuuttajilta on edellytettävä halua integroitua suomalaiseen yhteiskuntaan ja sopeutumista länsimaisiin arvoihin sekä sitoutumista kulttuuriimme. Esimerkiksi yhteiskunnan kustantamia tulkkauspalveluja ei pidä myöntää useita vuosia maassa oleskelleille.

Perussuomalaisen puolueen maahanmuutto-ohjelman mukaan oleskeluluvat pitää myöntää niin lyhyinä kuin se kansainvälisten sopimusten mukaan on mahdollista, eli turvapaikat kolmeksi vuodeksi ja toissijainen suojelu vuodeksi kerrallaan (nykyisin neljäksi vuodeksi). Oleskeluoikeuden perusteet tulisi tarkistaa vähintään kolmen vuoden välein, ja palautuksen pitäisi olla automaattista heti kun lähtömaan olot sallivat.

Kansainvälinen suojeluasema voidaan jo nykyisen lain mukaan lakkauttaa, jos olosuhteet lähtömaassa ovat muuttuneet sellaisiksi, että suojeluun ei ole tarvetta. Lakia pitää selventää niin, että lomailu tai matkustelu vanhassa kotimaassa tulkitaan merkiksi suojelutarpeen päättymisestä.

Ulkomaalaislain mukaan oleskeluluvan saanut voidaan karkottaa, jos hän on syyllistynyt rikokseen, josta säädetty enimmäisrangaistus on yksi vuosi vankeutta tai hän syyllistyy rikoksiin toistuvasti. Lain mukaan oleskeluluvan saanut voidaan karkottaa myös, jos hän on käyttäytymisellään vaaraksi muiden turvallisuudelle tai epäillään ryhtymistä kansallista turvallisuutta vaarantavaan toimintaan.¹³

Näitä säädöksiä käytetään kuitenkin harvoin, mikä johtuu viranomaisten harkintavaltaan perustuvasta käytännöstä. Myös karkottamisen kynnyks on muodostunut korkeaksi, sillä karkotuspäätöksen saaneet käyttävät usein kaikki valitustiet.

Esimerkiksi vuonna 2018 Korkein hallinto-oikeus antoi vain kaksi ratkaisua käännyttämisestä tai karkottamisesta kansallisen turvallisuuden perusteella, vaikka oleskeluoikeuden saaneiden matkailu ulkomaille taistelemaan on jatkuvaa ja edestakaisista. Terroristien koulutusalueilla oppia saaneita ei pitäisi suojella millään verukkeilla, esimerkiksi heidän ”perhe-elämän suojansa” tai Euroopan ihmisoikeussopimuksen perusteella, vaan normiritiidiin esiintyessä olisi kansallinen turvallisuus asetettava etusijalle.¹⁴

Valitusten kierre olisi katkaistava. On absurdia, että maassa voi oleskella vuosia pelkän valitusprosessin turvin. Kielteisiltä turvapaikkapäätöksiltä ja viranomaistoiminnalta menee pohja, kun muutoksenhaku laitetaan vireille lähes jokaisessa kielteisessä tapauksessa, joten valituskelpoisuuden ehtoja pitää kiristää. Rutiininomainen valittaminen on kannanotto viranomaistoimintamme periaatteita vastaan, vaikka oikeusjärjestelmässämme ei ole mahdollista valittaa päätöksenteon periaatteista.

Turvapaikkahakemuksia ei ylipäänsä pitäisi ottaa vastaan Ruotsista tai muualta turvallisista maista tulevilta. Suomi ei voi eikä Suomen pidä olla hotelli vieraille kansakunnille, joiden ylläpidon suomalaiset maksavat. Ennen lainsäädännön tiukennusten valmistumista pitäisi nykyisin voimassa olevien säädösten tulkintakriteerejä kiristää.

Kansalaisuuden myöntämisen perustaksi pitäisi myös työperäisen maahanmuuton tapauksissa ottaa käyttöön pisteytysjärjestelmä, jonka mukaisesti kansalaisuus voidaan myöntää vasta, kun tulija on ollut maassa 10 vuotta sekä täyttää kielitaitoon, koulutukseen, ammatinharjoittamiseen ja tulotasoon liittyvät kriteerit. Kaksoiskansalaisuuksien myöntäminen olisi lopetettava turvallisuusriskien vuoksi.

Kansalaisuusvaatimuksia pitäisi tiukentaa kautta linjan, sillä myös muut maat ovat tehneet niin. Suomi ei voi olla lauta, josta tynnyri vuotaa. Maamme on lisäksi pussin perä, jonne pakolaiset kasautuvat, kun emme voi lähettää heitä eteenpäin, kuten muut maat tekevät.

Tilanne Suomeen tulevien pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden lähtömaissa, kuten Syyriassa, Irakissa ja Somaliassa ei ole niin huono kuin mediassa kuvataan, vaan sotaa ja taisteluja käydään vain aika ajoin ja maiden tietyissä osissa. Suomen ei ole järkevää ottaa tänne jo nyt tulleiden lisäksi suuria kulttuuriimme sopeutumattomia vieraspopulaatioita, joten myös perheiden yhdistämistä pitää toteuttaa yhdistämällä perheitä takaisin lähtömaihin.

Turvapaikkapäätöstä odottavat ja kielteisen päätöksen saaneet pitäisi ottaa kiinni katoamisen estämiseksi ja palautettavat sekä käännytettävät toimittaa paluumatkalle tulijan omalla kustannuksella tai valtiolle halvimmaksi tulevaa keinoa käyttäen. Vakaviin rikoksiin syyllistymisen tulee johtaa myös myönnetyn kansalaisuuden menettämiseen, aivan niin kuin länsimaisista oikeusvaltioista Isossa-Britanniassa tapahtuukin ilman, että maata voitaisiin väittää sivistymättömäksi.

Niin sanottujen ankkurilasten lähettely Eurooppaan ja heidän katoamisensa matkalla johtuu usein heidän vanhempiansa huolimattomuudesta tai turvapaikkalottoamisesta. Vastuu alaikäisistä kuuluu ensisijaisesti heidän omille vanhemmilleen. Niinpä lasten käyttäminen elintasopakolaisuuden arpajaiskuponkeina ei ole suotavaa.

Maahanmuuttopolitiikan tiukennusten pitää olla tuntuvia erityisesti pakolaisena tai turvapaikanhakijana maahan pyrkivien osalta sosiaaliturvashoppailun ja turvapaikkaturismin estämiseksi. Tehokkaasti asiaan voidaan vaikuttaa tekemällä Suomesta vähemmän houkutteleva maa sosiaaliturvalainsäädäntöä muokkaamalla.

4.3. Punaiset valot sosiaaliturvashoppailulle

Vuonna 2016 turvapaikkamaahanmuutosta johtuvat suorat menot nousivat runsaaseen miljardiin euroon. Vuonna 2017 suorat kulut olivat 865 miljoonaa ja vuonna 2018 samaa luokkaa.¹⁵ Päälle tulevat vielä laskut, jotka koituvat oikeuslaitoksen kuormittumisesta ja maksuttomista sosiaali- ja terveyspalveluista sekä lääkkeistä, jotka esimerkiksi HIV:tä sairastavilla ovat vähintään 20 000 euroa vuodessa potilasta kohti.

Maahanmuutto ei uhkaa yhteiskuntaamme ainoastaan terrorismin, sosiaalikulujen nousun ja kulttuurirasitteiden muodossa vaan myös tartuntatautien kautta. Saksalaisen Robert Koch-instituutin selvitykset osoittavat B-hepatiitti- ja tuhkarokkotartuntojen lisääntyneen vuodesta 2015 noin 300 prosenttia, ja malaria- ja syfilis-tapauksissa kasvua on ollut 200 prosenttia. Tuntematonta alkuperää olevien sairauksien esiintymistiheys on kasvanut Euroopassa 14 prosentista 26 prosenttiin.¹⁶ Myös tappavien ja helposti tarttuvien tautien, kuten ebola-viruksen, riski on kasvanut laittoman maahanmuuton myötä Ruotsissa niin, että sairaalat ovat joutuneet varautumaan epidemian puhkeamiseen.¹⁷

Kun pakolaisista ja turvapaikanhakijoista noin puolet ovat osoittautuneet perusteettomiksi onnenonkijoiksi ja osa on onnistunut jäämään maahan täpärästi juhlapaikanhakijoiksi, ei matkalle ole selvästikään lähdetty luotisateessa. On epäiltävä, että pakolaistulva kertoo enemmänkin liikkumismahdollisuuksien paranemisesta ja matkailuun löytyvien varojen lisääntymisestä kuin hädänalaisuudesta.

Niinpä on pidettävä punaisia valoja päällä myös sosiaalisessa mediassa, kuten Facebookissa, jossa pohjoismaiden ulkoministeriöt ovat jo alkaneet tiedottaa turvapaikkaperusteiden kiristämisestä. Esimerkiksi Tanska leikkasi toimeentulotuen puoleen sekä

vaihtoi disko- ja taskurahat materiaaliseksi avuksi, ja Suomen tulisi seurata esimerkkiä.

Verotuksen puolesta Suomi ei ole kovin kilpailukykyinen työperäisille maahanmuuttajille. Tämä on myönteinen asia sikäli, että se suojaa suomalaista työvoimaa. Suomen ei pidä kilpailla maahanmuuttajista sen enempää työperäisten maahanmuuttajien kuin sosiaalietuusperäisten haittamaahanmuuttajienkaan eduksi. Sen sijaan Suomen valtion pitää kilpailla suomalaisten ihmisten ja työntekijöiden pitämiseksi omassa maassa.

Maahanmuuttokulut olisi selvitettävä ja budjetoitava ilmiöpohjaisesti eikä piilotettava niitä eri hallinnonalojen omiin rooteleihin tai väliseinien taakse: koulutuskuluihin, työllistämiskuluihin, turvallisuuskustannuksiin, oikeuskäsittelykuluihin, vankeilakuluihin, kotouttamiskuluihin tai sosiaalimenoihin. Rahahävikki olisi selvitettävä menojen kohde- eikä lähdekohtaisesti. Ministeriöiden välisiä ovia olisi potkittava auki eri laareihin kadonneen kokonaissumman ja jatkuvan rahanimuroinnin paljastamiseksi.

On oletettavaa, että valtion vuoden 2019 maahanmuuttokuluihin budjetoima 1,4 miljardia (joka vastaa valtion vuotuista velanottoa) ei taaskaan riitä, vaan piilokuluja eri hallinnonaloilta syntyy, ja menoja täytetään useilla lisäbudjeteilla. Tämän vuoksi valtio velkaantuu huolimatta nopeasta talouskasvusta.

Vuosina 2015–2017 Suomi on ollut Euroopan maiden heikoimmin suoriutuvien joukossa yhdessä Kreikan ja Italian kanssa tavalla, joka sai BBC:n kutsumaan Suomea ”Euroopan sairaaksi mieheksi” vuonna 2016.¹⁸ Varteenotettava ehdokas selitykseksi velkaantumiseen myös talouskasvun ja noususuhdan-teen aikana on sosiaalietuusperäinen maahanmuutto.

TURVALLISUUSPOLITIikka

Kotimaassa on toteutettava ennaltaehkäisevää sosiaalipolitiikkaa ja torjuttava syrjäytymistä sekä huono-osaisuutta panostamalla suomalaisten ihmisten ja etenkin nuorten taloudellisen aseman parantamiseen (ks. tarkemmin lukua 7). Terrorin vaaraa on vähennettävä kieltäytymällä päästämästä maahamme riskiryhmiin kuuluviksi osoittautuneita tulijoita.

Turvallisuusviranomaisten voimavaroja on keskitettävä suomalaisten nettikyttäämisestä ja kansalaisten välisestä kyräilystä kansainvälisen rikollisuuden torjuntaan ja ulkomailta suuntautuvan terrorin sekä kyberuhkien estämiseen. Suomalaiset eivät tarvitse vihapuhepoliiseja ajatusrikosten tarkkailemiseen vaan kenttäpoliiseja huolehtimaan arjen sujumisesta, liikenneturvallisuudesta ja rikosten selvittämisestä.

5.1. Arjen turvallisuus varmistettava

On turvattava suomalaisten ihmisten oman elämän edellytykset ja arki. On tärkeää, että kansalaisilla säilyvät turvallisuuden kokemus ja luottamus toisiinsa sekä viranomaisvaltaan. Turvallista yhteiskuntaa ei voida perustaa pelkästään rangaistusten kiristämisen varaan, sillä pelotevaikutus ei estä rikoksia, jos kiinni jäämisen riski on pieni. Tarkkailu koetaan epäarvoksi, eikä ranskaiseminen tuota rikosten uhreille hyvitysvaikutusta. Ensisijaisesti olisi karsittava ongelmien syitä etukäteen tekemällä järkevää maahanmuutto- ja sosiaalipolitiikkaa.

Eksistentiaalisen elämyksen tyhjyyden olemassaolosta ja ”poissaolon läsnäolosta” saa, kun tavoittelee poliisia Lapin maanteillä tai kiireisenä iltana pääkaupunkiseudun maahanmuutta-

javaltaisessa lähiössä. Suomessa on enää vain 1,3 poliisia tuhatta asukasta kohti, ja lähin voi olla satojen kilometrien tai tuntien jonotuksen päässä. Tehtyjen rikosten selvittämisprosentti laskee, ja poliisin läsnäolon ja tavoitettavuuden pelotevaikutus rikosten ennaltaehkäisijänä sulaa pois.

Yhtälö on kestämaton tilanteessa, jossa maahanmuutto on lisännyt rikollisuutta ja tuonut uudenlaisia uhkia sekä sellaisia rikollisuuden muotoja, joita ei ollut ennen laajaa maahanmuuttoa ja monikulttuurista vallankumousta. Itärikollisuus, huume-kauppa ja kansainvälinen talousrikollisuus sekä mafiat ovat laajentaneet poliisin tehtäviä samalla kun voimavaroja on heikennetty. Siksi poliisin resursseja joudutaan lisäämään.

Pakolaiset eivät ole vain paenneet väkivaltaa vaan tuoneet sen tänne, eivätkä he ole ainoastaan hakeneet turvapaikkaa vaan aiheuttaneet turvattomuutta. Maahanmuuttajien virta on katkaistava kustannussyistä, mutta myös turvallisuussyistä. Näin poliisien tarvetta ja tarkkailua sekä valvontaa voidaan rajoittaa.

5.2. Maanpuolustusta tehostettava

Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen voimavaroja ei pidä vähentää, vaan toimintaa pitää tehostaa kehittämällä myös vapaaehtoistyön muotoja ja maakuntajoukkoja. Yleinen asevelvollisuus on säilytettävä, ja Suomen olisi käytettävä vähintään kaksi prosenttia bruttokansantuotteestaan puolustusmenoihin. Kantahenkilökuntaa lisäämällä voitaisiin myös reserviä kasvattaa takaisin uskottavaan määrään, eli noin puoleen miljoonaan taistelijaan.

On muistettava, että perustuslakimme mukaan jokainen Suomen kansalainen on maanpuolustusvelvollinen.¹⁹ Myös naiset ja siviilipalvelusmiehet voidaan tämän mukaan integroida mukaan maanpuolustustoimintaan. Alan teknistyminen ja monipuolistuminen informaatio- ja kybersodankäynnin suuntaan takaa sopivaa tehtävää entistä useammille.

Erityisen tärkeää olisi kehittää reserviläisjoukkojen nopeaa mobilisaatiokykyä. Liikekannallepanon pitäisi käydä nopeammin kuin lähdön 24/7 avoinna olevalle kuntosalille.

Asevoimien materiaalihankinnoissa pitää olla tarkoituksenmukainen, ja tulevat hävittäjähankinnat sekä merivoimien investoinnit pitää optimoida pitkän aikavälin hankintoina mahdol-

lisimman kustannustehokkaiksi puolustuskyvyn kärsimättä. Käytännössä hyväksi koeteltu, muuntuva, sopeutuva ja ankarissa oloissa käyttökelpoinen olisi asettava itsetarkoituksellisen hienostuneisuuden ja vasta kehittelyasteella olevan kaluston edelle. Suomen ei ole mahdollista maksaa pilottiasteella olevien asejärjestelmien kehittelykustannuksia eikä virheitä.

Kaupallinen yhteistyö ja poliittinen ilmansuunta on otettava varustelukysymyksissä huomioon, sillä asehankintasopimus on eräänlainen liittolaissopimus. On huolehdittava maavoimien perustaistelijoiden varustuksen riittävydestä ja ajanmukaisuudesta.

5.3. Turvallisuutta ei pidä vaarantaa turvallisuutta tavoittelemalla

Suhteessa puolustusliitto Naton jäseneksi hakemiseen pitää edetä yhtä jalkaa Ruotsin kanssa, kuitenkin niin, ettei turvallisuutta vaaranneta asialla, jonka tarkoitus olisi taata turvallisuus.

Omasta mielestäni Suomen olisi ollut viisainta liittyä Natoon yhdessä Baltian maiden kanssa 1990-luvun alussa, mutta sosialististen presidenttien ja ulkoministerien kannanottojen pohjalta niin ei tehty, mistä saattaa langeta heille historian raskas taakka. Nato-ovi on nyt kiinni, muttei lukossa. Tosin nykytilanteesta ovesta kulkeminen voisi olla epäviisasta, sillä järjestö on eripurainen muun muassa Turkin ja EU:n keskinäisen suhteen vuoksi sekä Kreikan talousahdingon takia.

Nykyinen tasavallan presidentti on esittänyt tukevansa Natoon hakemista lähinnä kahdessa tapauksessa: jos Ruotsi hakee tai jos Venäjän käytös pahenee. Näkemys ei yllätä, sillä se on analyttinen totuus, vähän niin kuin se, että possua voi rapsuttaa vasemmalla kädellä, oikealla kädellä tai molemmilla käsillä. Johtopäätös on siis eräänlainen looginen välttämättömyys nykytilanteesta. Huonona puolena asiassa on, että Suomen Nato-ratkaisu on jätetty Ruotsissa tehtäväksi, ja huumoria tavoitellen onkin sanottu, että Suomi on ainoa maa, johon Ruotsilla on vaikutusta.

Suomen on hakeuduttava Natoon, jos Ruotsi hakee, sillä muutoin syntyisi epätasapainoinen tilanne. Olisimme ainoa Natoon kuulumaton EU-maa Irlannin, Itävallan ja Kyproksen lisäksi.

Saarivaltioissa Irlannissa ja Kyproksella liittymisen estävät konfliktit niiden lähinaapurien kanssa, ja Itävallan jäsenyyden estää Saksan pelossa säädetty, nyt jo epäajanmukainen perustuslaki. Jäädessämme Naton ulkopuolelle meidät luettaisiin muiden silmissä harmaalle vyöhykkeelle Valko-Venäjän kanssa ja Venäjän etupiiriin.

Luen tilannetta niin, että Suomen ulkopoliittinen johto toivoo, ettei Ruotsi hakisi. Muutenhan Suomi olisi jo itse ollut asiassa aktiivinen. Näin toivotaan nykyisen hyväksi koetun tilanteen sekä tasapainon Pohjolassa jatkuvan ilman kummankaan maan Nato-jäsenyyttä.

Lupaukset ja toiveet kansanäänestyksestä Nato-asiassa ovat joka tapauksessa pelkkää populismia. Ensinnäkin (1) äänestyt-täminen avaisi tien propagandasotaan ja uhkailuun, jotka voisivat heikentää turvallisuutta. Toiseksi (2) äänestyksen järjestäminen olisi valtiojohdon antama signaali, jonka mukaisesti liittymistä tavoitellaan. Jos kansa sanoisi tuossa tilanteessa ”ei”, se vetäisi hallitukselta ja presidentiltä housut kinttuihin, ja Venäjällä voitaisiin nauraa. Tällaista tilannetta tuskin kukaan haluaa.

Ja kolmanneksi (3) Natossa on vain muutama maa, jotka ovat kansanäänestyksen järjestäneet, esimerkiksi Unkari. Äänestyksen merkitys oli tuolloin muodollinen, sillä tulos oli selvä valta-enemmistön vaatiessa Natoon hakeutumista. Espanja puolestaan järjesti kansanäänestyksen liittymispäätöksen jälkeen selvittääkseen kannatusta, ja Georgia järjesti hädissään kansanäänestyksen, vaikka maalla ei ollut edes Nato-kelpoisuutta. Niinpä maa ei ole tänäkään päivänä Naton jäsen.

Suomessa perustuslain kirjoittaja on jättänyt asian eduskunnan yksinkertaisella enemmistöllä ratkaistavaksi. Tämä mahdollistaa nopeat päätökset mutta siirtää asian puolueissa harkittavaksi ja sovittavaksi. Niinpä puolueilta ja poliitikoilta vaaditaan erityistä asiantuntemusta ja viisautta.

En ole poliitikkona putinisti. En ole myöskään Nato-trolli. Asiassa pitää kulkea isänmaan etu edellä. Kansallinen etu on unohdettu nykyisin monissa kysymyksissä, ja siksi tarvitaan maltillista ja järkevää harkintaa.

Äärimmäisten ja sitovien kantojen lukkoon lyöminen on epäviisasta myös muissa puolueissa. Itse olen aina ollut Nato-jäsenyyden *periaatteellinen* kannattaja, enkä näe estettä liittymisel-

le, mikäli sopimus on hyvä ja tilanne liittymisen sallii. Ehdottoman kannan lukkoon lyöminen ei ole kuitenkaan järkevää, sillä se olisi omien käsien sitomista ennen kuin mitään neuvotteluja on edes aloitettu tai käyty.

Vaikka Suomi luottaa ulkopolitiikassaan kokemuksen tuottamaan empiriaan, on Nato-asian avoimena pitäminen eräänlainen tilanteen rakenteesta johtuva *a priori*, toisin sanoen kokemuksesta riippumaton ennakkoehto, joka kertoo, että shakkinappulat eivät ole meille otollisimmassa asennossa. Liittymiseen liittyy monta pientä riskiä ja liittymättömyyteen yksi suuri.

Niinpä Suomen Nato-keskustelu muistuttaa variksen kyykkimistä tervatulla katolla, ja aiheesta saisi sanakirjaesimerkin siitä, mitä tarkoittaa ”jahkailu”. Eipäs-juupas-väittely on kuitenkin turhaa, sillä Nato-jäsenyyden tavoittelusta on tullut Suomen idänpolitiikan *modus operandi*, eräänlainen väline, jolla vain ilmaistaan vertauskuvallista etääntymistä tai lähentymistä suhteessa Venäjään.

Naton ohella on myös muita mahdollisuuksia järjestää puolustusyhteistyö. Tulevaisuudessa entistä tärkeämpää on, että asioita hoitavat poliittiset edustajat, joiden toiminta on luotettavaa ja joilta löytyy sekä analyysi- että toimintakykyä reagoida nopeasti eteen tuleviin haasteisiin.

Suomen maanpuolustus perustuu kansalliseen puolustukseen, itsenäiseen armeijaan ja maanpuolustustahtoon, joita Nato-jäsenyys ei välttämättä heikentäisi. On mahdollista, että jäsenyys puolustusliitossa kasvattaisi maanpuolustusintoa, kun armeijan toiminta nähtäisiin entistä uskottavampana, eikä osallistumista maanpuolustustyöhön nähtäisi vain epätoivon yksinäisyydestä kumpuavana pakkona.

Haittapuolena jäsenyydessä olisi, että emme olisi välttämättä saamapuolella, vaan resurssimme kiinnostavat muita Nato-maita. Suomella on yksi Euroopan vahvimista kenttätykistöistä, ja myös hävittäjäkoneemme kelpaisivat varmasti Baltian ilmavalvontatehtäviin.

Tilanteessa, jossa on yhtä paljon hyöty- kuin haittapuoliakin, on vaikea tehdä uusia ratkaisuja, sillä niihin liittyy ennalta arvaamattomia riskejä. Siksi myös pidättäytyminen vanhaan hyväksi koettuun järjestelyyn on ymmärrettävää ja kannatettavaa.

6

LIIKENEPOLITIikka

Suomi on harvaan asuttu ja väestöönsä verrattuna suuri maa, jossa liikenneyhteyksien ylläpito on tärkeää mutta kallista. Liikkumisen mahdollisuuksien pitää olla sopuoinnussa perustuslaillisen liikkumisen vapauden kanssa.

Fillarikommunismi ei sovi työmatkojen liikennejärjestelyksi, eikä liikenteen kuluja tule lisätä ympäristöpoliittisin syin. Valtion pitää toisaalta taata toimiva infrastruktuuri liikenneverkkojaan yhtiöittä-mättä, yksityistämättä ja myymättä.

6.1. Autoilun aggressiivista verotusta purettava

Ajoneuvojen hankintaverosta ja vuosittaisista ajoneuvoveroista pitää siirtyä asteittain käytön määräperustaiseen verottamiseen (ammattiliikenne pois lukien), mikä voisi tapahtua anonymiteetin ja yksityisyydensuojan takaavalla automaattisella laskutusjärjestelmällä. Veronalennuksia tai verokäytäntöä ei voida kompensoida ajopolttoaineiden verotuksella, sillä sähköautoilijat eivät maksaisi silloin teiden käytöstä lainkaan (käsittelen autoilun verotusta tarkemmin finanssipolitiikan yhteydessä luvussa 8.4).

Vähäisten nopeusrajoitusylitysten rangaistavuudesta on luovuttava liikenteen sujuvuuden parantamiseksi ja rangaistusfunktion perusteettomuuden vuoksi. Olosuhteiden mukaan joustavien ja vaihtuvien nopeusrajoitusten käyttöä on laajennettava.

Vihreiden ehdotuksesta 264 euroon vuodessa nostetut asukas-pysäköintimaksut olisi palautettava takaisin 100 euron tasolle Helsingissä. Suurissa kaupungeissa olisi pohdittava joukkoliikenteen tekemistä maksuttomaksi ja pysäköintimaksuista luopumista kokonaan. Autojen määrä ei vähene eikä lisäännny, kuten

ei pysäköintitilankaan, vaikka parkkipirkkujen harjoittama autoilijoiden kiusaaminen lopetettaisiin.

Liikenteen sähköistyessä on kehitettävä älykkäitä sähköverkkoja, ja pysäköintipaikkojen lämmityspistokkeita on muunnettava sähköautojen latauspistokkeiksi.

6.2. Junat, tiet ja taksit taattava

Tieverkkoa ja Valtionrautateitä ei pidä saattaa ulkomaiseen omistukseen eikä hallintaan. Vuonna 2016 liikenneministeriö sopi VR:n kanssa junaliikenteen lopettamisesta 28 asemalla, ja lukuisia junavuoroja on myös harvennettu. Liikenneyhteyksien heikentyminen on vähentänyt tiheästikin asuttujen paikkakuntien saavutettavuutta ja houkuttelevuutta, mikä puolestaan aiheuttaa taantumista.

Liikkeessä olevien junien kulun voi helposti tarkistaa VR:n reaaliaikaisesta Internet-palvelusta, joka osoittaa, että suurin osa Suomen junista liikkuu pääkaupunkiseudun tuntumassa lähiliikenteessä, ja kaukojunatkin ovat matkalla Helsinkiin tai sieltä tulossa.

Kaikki Suomen ihmiset eivät kuitenkaan mahdu Kehäkolmosen sisäpuolelle. Koska junien pysähtyminen ei maksa jarrutusenergian talteenotosta johtuen juuri muuta kuin aikaa, olisi sovittava junien pysähtymisestä henkilöliikenteen tarpeita varten nykyistä useampien taajamien alueella.

Suomen tieverkon korjausvelka on noin 2,5 miljardia euroa. Korjausvelka tarkoittaa rahatalouden velan siirtämistä reaali-talouden velaksi. Niinpä tieverkko rappeutuu rästissä olevan summan arvosta.

Korjausvaroja voitaisiin hankkia säätämällä laki, jolla työeläkevakuutuslaitoksia veloitettaisiin sijoittamaan esimerkiksi 5 prosenttia pääomastaan (noin 10 miljardia euroa) sijoitustoimintaan ja jakamalla tuotto puoliksi valtion ja rahoittajan kesken. Yksi vaihtoehto olisi perustaa valtion keskipitkän aikavälin sijoitusrahastoja, jotka toimisivat velkavipuperiaatteella ja joiden tuotto suunnattaisiin paljon pääomaa vaativiin liikennehankkeisiin. Valtio voisi laajemminkin ryhtyä takaisin sijoitustuottojen tavoittelijaksi, ja investointitoiminta voitaisiin palauttaa valtion varainhankinnan toimintastrategiaan.

Juha Sipilän hallituksen pääväyläasetus määritteli pääväyliksi puolta pienemmän määrän kuin aiemmin. Pääväylillä tarkoitetaan teitä, joiden kunnossapito on muita korkeammalla tasolla. Tältä rappeuttavalta vaikutukselta olisi voitu välttyä määrämällä ulkomaisille kuljetusalan yrityksille tienkäyttömaksut muiden maiden tapaan. Tienkäyttömaksut ovat oikeudenmukaisia, sillä ulkomainen rekkaliikenne kuluttaa päätieverkkoamme huomattavasti.

Hallituksen taksiuudistus astui voimaan heinäkuussa 2018, jolloin taksien hinnoittelu vapautettiin ja päivystysvelvoite poistettiin. Taksiliiton mukaan taksikyytien keskimääräiset hinnat ovat nousseet etenkin alueilla, joilla on vähän liikennettä. Ruuhkaperustainen hinnoittelu on aika ajoin viisinkertaistanut kyytien hinnat ja aiheuttanut yllätyksiä asiakkaille.

Päivystysvelvoitteen poistaminen on näkynyt pienemmissä kunnissa taksien saatavuuden vaikeutumisenä. Myös Kela-taksien saamisessa on ollut hankaluuksia. Niinpä taksiuudistuksen ongelmat pitäisi korjata taksitakuulla, jonka mukaan hinnoille asetettaisiin kattoleikkuri ja varmistettaisiin taksien saanti myös öisin ja haja-asutusalueilla.

6.3. Liikenteen rahareikiä vältettävä

Helsinki–Tallinna-tunnelia ei pidä rakentaa julkisin varoin, vaan hankkeeseen aiottuja voimavaroja pitää käyttää tärkeämpiin rakennuskohteisiin. Tunnelin hinnaksi on kaavailtu 15–20 miljardia euroa. Vaarana on, että siitä tulisi uusi merenalainen ”Saimaan kanava”, johon rakentamisvuosina 1845–1856 upposi Suomen suuriruhtinaskunnan vuotuinen budjetti.

Pidän Tallinna-tunnelia hylättävänä sen suurisuuntaisuuden, suhteellisen vähäisen hyödyllisyyden ja ratayhteyttä monipuolisemmalle laivaliikenteelle aiheuttaman tappion sekä turvallisuustekijöiden vuoksi. ”Väkivaltaisen räjähdysnettomuuden” tapahtuessa poistumistie meren pohjan alta muodostuisi pitkäksi, ja rahahornan hintaan jouduttaisiin lisäämään uhrien muistomerkestä aiheutuvat kulut.

Helsingin Pissararadan kustannuksiksi on arvioitu 1,3 miljardia. Se ei toteutuisi ilman valtion panostusta, hyödyttäisi ainoastaan Helsingin ydinkeskustaa ja olisi pois raideliikenteen kehittä-

tämisestä muualta maasta. Pissararata purkaisu vain Helsingin päärautatieaseman ruuhkia, mutta louhintatyöt voisivat vaurioittaa keskustan kiinteistöjä ja häiritä asukkaiden elämää. Vastustan Pissararataa, jonka teknokraattipuolue Sdp on luvannut jättää läpi, mikäli se nousee hallitusvaltaan. Myös Kokoomuksen ajaman keskustatunnelin tarkoituksenmukaisuutta pitää harkita tarkoin, eikä puolen miljardin hanketta pidä toteuttaa julkisin varoin. Megalomaanisten myyräntöiden sijasta Helsinkiin pitää rakentaa kevyttä maanpäällistä liikennettä.

Malmin lentokenttää on kehitettävä kulttuurihistoriallisena ja aktiiviseen lentotoimintaan soveltuvana alueena, ja asuinalueita on etsittävä muualta kuin kumipyöräliikenteen varassa olevalta sekä maaperältään kemikalisoituneelta Malmin suoalueelta. Alueen luonto- ja virkistysarvot on turvattava. Kulttuuriperintöorganisaatio Europa Nostra valitsi Malmin lentoaseman yhdeksi Euroopan seitsemästä uhanalaisimmasta kulttuuriperintökohteesta maaliskuussa 2016, ja se on otettu myös World Monument Fundin julkaisemalle maailman sadan uhanalaisimman kulttuurikohteen listalle.

Korvaavan pienkentän rakentaminen kauaksi Helsingistä tulisi kohtuuttoman kalliiksi, ja Juha Sipilän hallitus onkin vetäytynyt uuden kentän suunnittelu- ja korvausvastuusta siirtämällä asian ELY-keskukselle, jolla ei ole voimavaroja eikä päätösvaltaa. Vasemmistoliittolaisen ministerin Merja Kyllösen ajamana syntynyt Malmin kentän hävityspäätös on jäänyt eduskunnassa voimaan, ja vaadin kyseisen päätöksen kumoamista. Elävän kaupunkialueen kuvaan kuuluu toimiva pienlentokenttä.

SOSIAALIPOLITIikka JA TERVEYDENHUOLTO

Terveiden ja hyvinvoinnin laitos THL on arvioinut, että yksin vuokralla asuva 45-vuotias tarvitsee elämiseen asuinkulujen jälkeen vähintään 669 eroa kuukaudessa, kun taas toimeentulotukinormin mukainen perusturva on 488 euroa.²⁰ Sosiaalietuuk-sien tasoa ei pidä alentaa säästöjen toivossa, sillä säästöt johta-vat helposti sairastuvuuden nousuun ja yhteiskunnallisen toi-mintakyvyn alenemiseen. Koska eläkkeistä ja sosiaalieduista suuri osa päättyy kotimaiseen kulutukseen, ovat sosiaalimenot myös hyvä elvytyskeino.

Suomessa asumistukea saa 16 prosenttia suomalaisista, eli jo-ka kuudes. Noin miljoona ihmistä elää köyhyysrajalla. Määrät lähes vastaavat toisiaan, ja niiden syynä ovat korkeat asumis-menot, jotka vievät ihmisten tuloista suuren osan.

Asumisen tukia ei pidä leikata, sillä niin tehtäessä korkeiden sosiaalimenojen ongelmaa purettaisiin väärästä päästä. Syy kor-keisiin vuokriin ei ole asumistuki, sillä asumisen tukia ei ole kos-kaan nostettu etupainotteisesti vaan muutaman vuoden viiveellä jälkeenpäin, kun vuokrat ovat kivunneet edellä.

Asumistukijärjestelmä ei ole ruokkinut vuokrien korotuksia, vaan asumistuen korotukset johtuvat asuntojen kysynnän ai-kaansaamasta tilanteesta. Asumistukien heikentämisen sijaan pitäisi rajoittaa asuinkustannusten kasvua vuokrien hintasään-telyllä.

Väite asuinrakentamisen tyrehtymisestä, jos vuokrien hin-tasääntely palautettaisiin, on todistamatta ja todennäköisesti sel-laiseksi jääkin, sillä sääntelyn palauttaminen ei tekisi kiinteistö-

jen rakentamisesta ja vuokraamisesta kannattamatonta vaan ai-noastaan leikkaisi hintoja ja tuottoja kohtuulliselle tasolle.

7.1. Sinkut, perheet, nuoret ja eläkeläiset samalle viivalle

Yksin asuvien sinkkotaloudet ovat suuresta määrästä huolimatta olleet poliittisille päättäjille pelkkää ilmaa, vaikka juuri niihin liittyy paljon huono-osaisuutta ja syrjäytyneisyyttä. Asiaa pitää korjata rakentamalla pienasuntoja ja myöntämällä julkisia vuokra-asuntoja *riippumatta* hakijatalouden perheenjäsenten määrästä.

Perheiden toimeentuloa on oikeudenmukaista helpottaa lapsi-vähennyksin. Julkisen päivähoito-oikeuden ei pidä olla subjektiivinen vaan riippuvainen vanhempien elämäntilanteesta ja taloudellisesta tilanteesta. Kotihoidon tukea ei saa alentaa alle kolmi-vuotiailta ”kotiäiteihin” kohdistetusta ideologisesta painostuksesta huolimatta, sillä pienten lasten on parempi kasvaa kotiloissa kuin päiväkodeissa. Perhevapaiden käytöstä ja jakamisesta pitää vanhempien voida päättää keskenään oman elämäntilanteensa perusteella. Vierasperäisiä ei saa etuoikeuttaa suomalaisten ohi kunnallisissa asuntojonoissa eikä työpaikkojen täytössä.

Eläkeläisten köyhyys ja pienituloisuus muodostavat ongelman, jolle ikäihmiset eivät itse voi useinkaan mitään, jos eläkekertymä on jäänyt aikanaan riittämättömäksi. Pienituloisimpien eläkeläisten asemaa on korjattava. Tavoitteena on palauttaa asteittain niin sanottu puoliväli-indeksi käyttöön pienimpien työeläkkeiden korottamiseksi, jotta nämä eläkkeet seuraisivat palkkakehitystä paremmin kuin niin sanotun taitetun indeksin perusteella tapahtuu.

Toisaalta pienten eläkkeiden korottaminen ei lisää toimeentulotuesta riippuvaisten eläkeläisten tuloja lainkaan, vaan merkitsee vain valtion toimeentulomenojen siirtämistä eläkekassojen suuntaan. Koska myös eläkkeistä suuren osuuden maksaa valtio, kyseessä on lähestulkoon nollasummapeli, johon kokonaiskorjauksen toisi vain eläkkeiden ja sosiaaliturvan muokkaaminen sellaiseksi, että eläkkeellä oltaessa toimeentulotukea ei enää tarvittaisi.

Töihin ja eläkkeelle pitää Suomessa päästä kohtuajassa, ja velkataakan kasaaminen tuleville sukupolville on lopetettava.

Toimeentulon takaava perusturva olisi taattava myös yrittäjille ja ammatinharjoittajille, jotka nykyisin eivät ole suoraan oikeutettuja *yleiseen* toimeentulotukeen. Yrittäjien sosiaaliturva, työttömyysturva ja eläketurva tulisi saattaa tasavertaiseksi muiden ryhmien kanssa niin, ettei yritystoimintaa ei tarvitsisi lopettaa, mikäli yrittäjä esimerkiksi sairastuu tilapäisesti.

Opintotukea ei pidä leikata eikä tehdä entistä lainapainotteisemmaksi, eikä sen kesto saa enää lyhentää. On vältettävä opiskelevan nuorison hiostamista, sillä nuoret elävät muutenkin suurten paineiden alaisina joutuen kamppailemaan opiskelupaikoista, asunnoista ja toimeentulosta osaamistasoan vastaamattomissa tilapäistöissä sekä todistelemaan taitojaan kaikkialla, missä heillä on näytön paikka, kuten jatkuvissa kokeissa ja tentteissä.

Ei ole ihme, että nuorista alkaa syrjäytyneitä olla kolmannes, kun ennen heitä oli vain nimeksi. Asevelvollisuudesta vapautettujen määrästä päätellen maassamme on myös suuri nuorisopsykiatrinen ongelma. Ongelmia ei pitäisi ratkoa puuduttamalla päätä eikä aktivoimalla aivoja vaan turvaamalla nuorisolle kohtuulliset taloudelliset ja sosiaaliset olot. Vanhempien luona asuminen ei pidä julkisen talouden toimilla pitkittää.

Sukupuolten tasa-arvoa olisi lisättävä järjestelmällisillä miesten eturauhastutkimuksilla naisten mammografian tapaan, ja erektiolääkkeet pitäisi saattaa Kela-korvauksen piiriin. Henkilötodistusten hinnat olisi puolitettava tai kelpoisuusaikaa pidentävä.

7.2. Miten vapaus tukee vastikkeellisuutta?

On tuettava kansanedustaja Olli Immosen kanssa tulevaisuusvaliokunnan asiantuntijana 2014 aikaansaamaamme pontta, jonka mukaan osallistamista ja työttömyysetuuksien vastikkeellistamista pitää edelleen kehittää.²¹ Työttömyys- tai muiden sosiaalietuuksien varassa olevien oikeutta osallistua työelämään tai itsensä kehittämiseen on *vahvistettava* niin, että työttömät voivat osallistua arvotuotantoon työn tai muun toiminnan piirissä sekä opiskella myös etuuksiaan menettämättä.

Kehittäminen ja vastikkeellistaminen merkitsevät siis tässä tapauksessa vapaaehtoiseen toimintaan osallistumisen sallimista

työttömille – ei pakottamista ominaisuuksiaan vastaamattomiin tehtäviin. Myös perustulo muodostuu vastikkeelliseksi, kun se mahdollistaa osallistumisen arvotuotantoon työn, toiminnan tai opiskelun kautta.

Täysin työttömän tai pätkätyöläisen ei pitäisi joutua miettimään, onko työn vastaanottaminen taloudellisesti kannattavaa, mikäli muut edellytykset ovat olemassa. Suomessa on valtava määrä työttömiksi ajautuneita ammattitaitoisia ihmisiä, jotka haluaisivat kohentaa elintasoaan ottamalla vastaan lyhytaikais-takin työtä, mutta kannusteloukut estävät sen. Pahimmillaan aktiivisuus johtaa byrokratian oravanpyörään, ja viivan alle jää vähemmän tuloa kuin ollessa kokonaan toimeeton.

Vastikkeellistamista ja työttömien aseman vahvistamista koskevaa väitettäni ei pidä ymmärtää niin, että se merkitsisi työelämän ulkopuolella olevien ihmisten patistelemista hallituksen käyttöön ottaman aktiivimallin mukaisesti. Sen sijaan tarkoitus on vapauttaa myös työttömät ihmiset arvotuotantoon ja toiminta-an työ- ja sosiaalietuuksiaan menettämättä riippumatta siitä, onko osallistuminen nimenomaisesti työtä, toimintaa vai esimerkiksi opiskelua. Vastikkeen tuottaminen on tällöin vapaaehtoista, mutta siihen on suuri kannuste.

7.3 Toimeentulotuesta perustulojärjestelmään

Aktiivisuuden estävistä kannusteloukuista pahin on toimeentulotukilainsäädäntö, joka leikkaa jokapäiväiseen elantoon ja juokseviin kuluihin tarvittavaa tukea vähäisenkin omaisuuden tai tulonmuodostuksen vuoksi. Tämä ohjaa köyhtymiseen ja kurjistumiseen. Niinpä koko työttömyysturva ja sosiaalietuusjärjestelmä olisi uudistettava perustulon kaltaisella tuella.

Teoksessani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* (3. p., 2015) hahmottelemani perustulo ei tarjoaisi entistä anteliaampaa eikä kitsaampaa sosiaaliturvaa, eikä rahaa olisi tarkoitus jakaa loppusumman puolesta entistä enempää. Sen sijaan tavoitteena on perusturvamalli, jonka ansiosta kynnyksensä tehdä töitä madaltuisi.

Mallini poikkeaa esimerkiksi Osmo Soinivaaran (vihr.) perustulomallista olennaisesti, sillä oma ehdotukseni ei perustu yhdenmukaiseen eikä kaikille samansuuruisena jaettavaan perus-

tuloon. Soininvaaran ehdotuksessa vuorineuvokset ja varakkaat kotirouvat olisivat myös oikeutettuja perustuloon samoin kuin kaikki päätoimisesti kokopäivätyössä käyvät. Vaikka he olisivat järjestelmän nettomaksajia, haittana on, että tappiolle jääviä kotitalouksia olisi enemmän kuin muutoksessa voittavia. Kannatettavaa Soininvaaran mallissa on vain sen tavoite – eivät keinot.

Vihreiden mallin perusongelma oli, että siinä sitouduttiin niin sanottuun osittaiseen (*partial*) perustuloon, joka muutaman satasten suuruisena kattaa vain osan kansalaisen tarvitsemasta perustoimeentulosta. Toisaalta järjestelmässä pyrittiin kaikenkattavuuteen niin, että perustuloa saisi jokainen ihminen. Nähdäkseni kumpikaan mainituista lähtökohdista ei ole kannatettava. Perustulon tulisi olla riittävä ja korvata muut tukimuodot, ja sen piiristä tulisi sulkea pois kaikki ne, joilla on jo perustoimeentulotason ylittävä toimeentulo ansiotulon tai pääomatulon muodossa. Näin perustulon saaminen sidottaisiin edelleen ihmisen sosiaaliseen statukseen.

Työttömien, opiskelijoiden, sairaiden, eläkeläisten ja muiden työelämän ulkopuolella olevien ihmisten tapauksessa perustulon tulisi yksin riittää selviytymiseen. Sen päälle ei siis pitäisi tarvita työttömyysetuuksia, asumistukea, toimeentulotukea eikä eläkkeitä. Tällaista perustuloa kutsutaan kansainvälisen käytännön mukaan täydeksi (*full*) perustuloksi.

Oma ehdotukseni on sosiaalietuuksien tilkkutäkin korvaava malli, joka noudattelee taloustieteilijä Milton Friedmanin teoksessaan *Free to Choose* esittämän negatiivisen tuloveron ideaa. Friedmanin ajatuksena oli synnyttää voimakas kannuste työntekoon ja vähentää sosiaaliturvaan liittyvää byrokratiaa. Hän esitti mallinsa muiden tukimuotojen *korvaajaksi* ja tähdensi, että *sen kannustavuus toimii vain, jos perustulojärjestelmä korvaa kokonaan muiden tukimuotojen viidakon.*

Mallissani lähdetään siitä, että perustulo toteutetaan finanssiteknisesti verohallinnon kautta. Kyse ei ole silti sellaisesta negatiivisesta tuloverosta, jonka ajateltaisiin koskevan *kaikkia*, myös vakituisesti työelämässä olevia. Verohallinto on joka tapauksessa luontevin perustulon hallintamuoto, sillä sen kautta on helppo kontrolloida yksilöiden kaikkia tuloja ja määritellä, onko hänellä oikeus perustuloon.

Jos työtön tekisi perustulolla ollessaan *osa-aikatyötä*, hän saisi pitää työllä ansaitsemansa palkan veroprosentilla vähennettynä.

Jokaiselle kansalaiselle määriteltäisiin ennakonpidätysprosentti kuten ennenkin, ja verotus säilyisi progressiivisena aivan niin kuin tähän asti, sillä suurituloisten suhteellisesti korkeampi verotus on hyväksytty sosiaalisesti oikeudenmukaiseksi. Mutta vähännenkin työ, jonka yksilö tekisi perustulolla ollessaan, koituisi aina ihmisen eduksi, kun taas nykyjärjestelmässä työn tekeminen pudottaa heti hänen sosiaaliavustuksiaan lähes vastaavalla määrällä. Erittäin tärkeää on, että perustulon määrään vaikuttamattomilla tuloilla olisi kuitenkin *katto*, jonka saavuttamisen jälkeen perustulon maksaminen lakkaisi.

Ihmisen ollessa kokopäivätyössä ja saavuttaessaan normipalkan mukaisen tulotason perustuloa *ei maksettaisi*. Kriteerinä perustulon saamiselle olisi siis edelleen se, toimiiko ihminen täysipäiväisesti työelämässä vai ei, eli saako hän täyttä kuukausipalkkaa ja riittääkö hänen palkkansa elämiseen. Työstatuksen selvittäminen puolestaan on helppoa verotuksen nykyisen reaaliaikaisuuden vuoksi. Jaossa oleva sosiaalietuus joustaisi tulojen kanssa jatkuvasti.

Perustulojärjestelmän myötä kaikkien työttömien sosiaalinen asema helpottuisi, kun heidän harteiltaan poistuisi kontrollijärjestelmien taakka. Ne eivät tuota nykyisinkään työttömien tilanteeseen mitään lisäarvoa. Myös koulutukseen osallistuminen tulisi omatoimisesti mahdolliseksi. Työhön kannustavuus säilyisi, koska osa-aikatyökin kannattaisi.

Perustulojärjestelmä poistaisi ansiosidonnaiset työttömyysetuudet, joista säästyvillä julkisilla varoilla täytettäisiin perustulojärjestelmän toteuttamista heikkotuloisimpien päästä. Vasemmisto vastustaa perustulojärjestelmää siksi, että se poistaisi ammattiyhdistyksien jäseneksi liittymisen keskeisen motiivin: oikeuden ansiosidonnaiseen työttömyysturvaan.

Korkeita työttömyyspäivärahoja joudutaan tulevaisuudessa joka tapauksessa leikkaamaan, jotta työhön kannustavuus säilyisi. Perustulojärjestelmässä tämä ongelma olisi ratkaistu siirtämällä ylimääräinen siivu heikkotuloisimpien edunsaajien hyväksi. Perustulo tasa-arvoistaisi työttömien tilanteen. Tämä olisi loogista, sillä korkeaa ansiosidonnaista päivärahaa saavan hammaslääkärin työttömyys ei ole yhteiskunnan kannalta sen arvokkaampaa kuin pelkällä työmarkkinatuella sinnittelevän kouluttamattoman työttömyys.

Kaavailemassani integroidussa perustulomallissa kansalaiselle määriteltäisiin työpoliittinen asema sen mukaan, onko hän kokopäivätyössä vai ei ja mikä on hänen työstään saamansa palkka. Lisäksi työelämän organisaatioiden olisi määriteltävä minimipalkkataso, jonka saavuttaminen merkitsee perustulo-oikeuden lakkaamista. Kansalaiselle määrättäisiin edelleenkin progressiivinen veroprosentti, joka nousisi tulojen noustessa. Myös omaisuudesta kertyvät pääomatulot estäisivät perustulon saamisen, jos ne nostaisivat ansiot tuota summaa korkeammiksi.

Perustulon määrä olisi syytä määritellä sellaiseksi, joka riittää juuri ja juuri täyteen toimeentuloon, eli vastaa nykyisen toimeentulotuen perusosaa asumismenoilla lisättynä. Koska asu-
miskustannukset vaihtelevat paikkakunnittain, perustulon taso olisi syytä porrastaa eri kalleusluokkiin.

Perustulomalli jakaisi ihmiset toisaalta niihin, joiden työpoliittinen asema koostuu osa-aika- tai vajaatuloisuuteen johtavasta tilapäistyöstä, ja toisaalta niihin, jotka työllään tai muulla keinoin saavat minimitulotason ylittävää kuukausituloa. Molemmille ryhmille olisi omat veroprosenttinsa ja -progressionsa, jotka olisi synkronoitu niin, että osa-aikatyöllä ei voisi päästä parempiin ansioihin kuin kokopäivätyöllä.

Perustulolla olevan alkaessa saada työ- tai muuta tuloa hänen tuloistaan kannettaisiin aluksi melko korkea vero, mutta työs-
kenteleminen kannattaisi, sillä hän ei menettäisi perustuloaan. Kun tulonmuodostuksen minimipalkkakynnys ylittäisi ja ihminen voisi elättää itsensä kokonaan omilla tuloillaan, perustulo lakkaisi, mutta veroprosentti alenisi. Aluksi työntekijä ja veroa kantavat julkisyhteisöt siis jakaisivat työntekijän tuottaman tuloon, mutta tulojen kasvaessa veroprosentti laskisi, kunnes se alkaisi jälleen nousta progressiivisesti.

Pienistä lisäansioista perittäisiin tämän järjestelmän mukaisesti suhteellisen korkea vero, kuitenkin niin, että kansalaisen käteen jäävät kokonaisnettotulot ansioiden kasvaessa koko ajan nousisivat eikä pienellä tulotasolla oleva ihminen menettäisi taloudellisena selkänोजनाan toimivaa perustuloa. Toimeentuloon riittävän kuukausiansiotason ylityttyä oikeus perustuloon katkeaisi kokonaan, jolloin veroprosentti aluksi laskisi mutta jatkossa alkaisi nousta niin, että käteen jäävien nettoansioiden kokonaistaso joka tapauksessa jatkaisi kasvuaan tulojen noustessa.

Näin osa-aikainen tai heikostikin palkattu työnteko kannattaisi aina, sillä se parantaisi perustulolla olevan asemaa (enintään sellaisella summalla, joka merkitsee kokonaistulotason jäämistä kokopäivätyötä tekevän kokonaistulojen alapuolelle).

Perustulolla olevien hankkimien lisäansioiden korkeampi verottaminen saattaa vaikuttaa oudolta, mutta käytännössä kyseessä olisi vain kompensatio, jolla estettäisiin organisoimasta kokopäivätyötä ”osa-aikatyöksi” alemman veroprosentin toivossa. Näin voidaan estää perustulon maksaminen sellaisille vajaatuloisille, jotka haluaisivat nauttia perustulosta myös ollessaan samanaikaisesti korkealla tulotasolla. Perustulomalli ohjaisikin järjestämään kaikki minimiansiotason ylittävät työt kokopäivätoimiksi.

Samalla kun mallini rohkaisisi perustulolla olevia työntekoon, se *rahoittaisi ainakin osittain itse itsensä* perustuloa saavien korkean veroprosentin kautta. Työnteko kannattaisi perustulolla olevalle *silti*, koska hänen kokonaistulonsa kasvaisivat! Osa-aika-, tilapäis- tai muuhun vajaatuloisuuteen johtavan työn suhteellisen korkea veroprosentti on siis eräänlainen tukityöllistämisen muoto. Yksilö nyt vain *itse maksaisi* valtiolle sen, minkä hän muutoin tulisi maksamaan tukityöllistettynä toisille kansalaisille.

Perustulojärjestelmän tuomat hyödyt yksilöille ja yhteiskunnalle voidaan kiteyttää seuraaviin 12 kohtaan. On huomattava, että ne kaikki ovat todellakin järjestelmän mukanaan tuomia etuja, eivät haittoja. Perustulojärjestelmä

- 1) mahdollistaa arvotuotannon työelämän ulkopuolella,
- 2) ratkaisee opintotuen tulovajeen ja luo perustan opiskelulle,
- 3) parantaa mahdollisuuksia liikkua työn ja opiskelun välillä,
- 4) nostaa entisellä työmarkkinatuella elävien tulotason riittäväksi,
- 5) poistaa korkeat työttömyyspäivärahat ja kannusteloukut,
- 6) nostaa pienituloisten eläkeläisten tulot riittäviksi,
- 7) pudottaa korkeat eläkkeet lähelle perustoimeentulon tasoa,
- 8) muodostaa sopivan kannusteen työnteolle työelämässä,
- 9) ei merkitse estettä osa-aikatyön vastaanottamiselle,

- 10) ei ole omaisuusvähenteinen vaan kannustaa vaurastumiseen,
- 11) poistaa kalliin sosiaalibyrokratian ja
- 12) poistaa holhouksen ja patistelun.

Edellä luetellut edut liittyvät lähinnä talouteen. Sen lisäksi perustulojärjestelmään sisältyy sosiaalista hyvinvointia kasvattavia hyötyjä, joiden arvo syntyy myönteisistä osallisuuden kokemuksista ja yhteiskuntaa kohtaan tunnettavan luottamuksen lisääntymisestä. Nämä puolestaan kohottavat sekä työ- että yhteiskuntamoraalia.

Perustulomallissani myös sosiaaliturvan universaalius- ja kattavuusperiaate säilyisivät, ja voitaisiin päästä vastikkeellisuusperiaatteen toteuttamiseen, kun ihmisten tulisi kannattavaksi työskennellä, opiskella tai muutoin osallistua arvotuotantoon sosiaalietuuksien vastineeksi tai niiden tuella. Kokemuksesta tiedän, että ehdotukseni kuumottaa monia. Mallini dynaamisuuden vuoksi pyydän perehtymään teokseni *Työttömän kuolema* lukuun 9, jossa esittelen sen piirteitä tarkemmin.

Taloudellisesti mallini ei toisi suurta muutosta nykytilanteeseen, mutta sen sosiaalinen merkitys toiminnan mahdollistavana ja toimeentuloloukut poistavana ehdotuksena olisi huomattava, kun toimeentulotuen ihmisoikeusloukkaukset ja opintotuen minimaalisuuteen liittyvät ongelmat poistuisivat. Korostan, että esitykseni on heuristinen argumentti perusturvan uudistamisesta käynnistettyyn keskusteluun, joten sen perusidea ja tavoitteita tulisi ymmärtää myös tilintarkastaja-kamreerien kirjanpitoportaassa enemmänkin suuntaa antavana ehdotuksena kuin kiveen kirjoitettuna profetiana.

7.4. Sote- ja maakuntaudistus historiaan

Sote-himmeli on hylättävä. Sote- ja maakuntaudistukseen kuuluu, että vuodesta 2021 maakunnat vastaisivat kansalaisten sosiaali- ja terveystalouden saannista, mutta palvelut voisi järjestää entistä useammin yksityinen toimija.

THL:n ja sosiaali- ja terveysministeriön 2017–2018 eri puolilla Suomea toteuttaman valinnanvapauskokeilun mukaan se ei toisi merkittäviä etuja suhteessa nykymalliin.²² Kesällä 2018 julkais-

tun tutkimuksen mukaan Suomen nykyisen terveydenhuollon laatu ja tulokset ovat maailman parhaat mutta kustannukset selvästi vertailumaita pienemmät,²³ joten sote-uudistusta ei tarvita toiminnan parantamiseen.

Väite uuden maakuntahallinnon suoraan vaalin perustuvasta demokraattisuudesta puolestaan kumoutuu mallin rahoituslähteen vuoksi, joka olisi kuntien sijasta valtio. Koska rahoitus tulisi uudessa mallissa ylhäältä eikä alhaalta, päätöksenteko etääntyisi kuntalaisista.

Tämä olisi vastoin hallinnon subsidiariteettiperiaatetta, jonka mukaan julkisen vallan päätökset tulisi tehdä mahdollisimman lähellä ihmisiä ja käsitellä alhaisimmalla mahdollisella tasolla. Uudistus olisi myös vastoin niin sanottua hajautetun ja hiljaisen tiedon ideaa, jonka mukaan parasta tietoa on paikallistasolla; siellä kun voidaan perehtyä asioihin lähietäisyydeltä.

Uuden mallin kansanvaltaisuutta heikentäisi sekin, että nykymallissa kunnat voivat itse sopia yhteistyöelintensä edustus-suhteista, mikä mahdollistaa pienten kuntien paremman huomioon ottamisen, kun taas uuden mallin vaarana on, että pienet kunnat syrjäytyvät päätöksenteosta.

Suurten uudistusten riskinä on, että syntyy väliinputoajaryhmiä, jotka tipahtavat turvaverkoista läpi, ja kestäisi kauan, ennen kuin virheet saadaan korjattua. Korjaaminen olisi käytännössä mahdotonta, sillä hajotettuja organisaatioita on vaikea saada kokoon, ja helpompi onkin tehdä akvaariosta kalakeitto kuin saattaa kalakeitto takaisin akvaarioksi.

Näyttönä epäonnistumisesta ja jo syntyneestä vahingosta on julkisten terveydenhoitopalvelujen lakkauttaminen ennakoivana toimena, toisin sanoen valmistautumalla siihen, että yksityiset palvelut korvaavat ne, kun uuteen sote-malliin siirrytään. Tämä on kuitenkin ollut ennenaikaista.

Uusi sote-malli vahvistaisi sosiaali- ja terveystalouden yksityistämistä ja merkittäisi verovarujen päätymistä nykyistä enemmän ulkomaisessa omistuksessa oleville yhtiöille, jotka maksavat veronsa Suomen ulkopuolelle. Uusi maakuntahallinto, jolle vastuu sosiaali- ja terveystalouden järjestämisestä siirrettäisiin, ainoastaan palauttaisi väliportaana hallinnon, josta päästiin vuosikymmeniä vaatineella läänien lakkauttamisella eroon. Se olisi tarpeeton byrokraattinen porras, ja joutaa liitelemään silkkui-kun tavoin historian iltaruskoon.

7.5. Sairaanhoidon saatavuuden varmistaminen

Erikoissairaanhoidon keskustalainen keskittämisasetus astui voimaan elokuussa 2017. Sen tuloksena aluesairaalat ja kaupunkisairaaloitten erikoissairaanhoidon on käytännössä ajettu alas ja siirretty viiteen yliopistosairaalaan ja niin sanottuihin laajan päivystyksen sairaaloihin. Välimatkojen piteneminen on vaikeuttanut erikoissairaanhoidon pääsemistä, aiheuttanut erikoislääkärin rekrytoimisvaikeuksia ja heikentänyt vähennyksistä karsineiden kuntien vetovoimaisuutta asuinpaikkoina.

Tämän hallitus on tehnyt olettaen, että sote-uudistus saa eduskunnan hyväksynnän ja että yksityiset sairaalat sekä palvelusetelit tukkivat erikoissairaanhoidon vajeen. Tästä ei ole kuitenkaan näyttöä, ja parempi olisikin taata julkinen erikoissairaanhoidon, joka tähän asti on toiminut erinomaisella hyötysuhteella, kuten edellä viitatuissa tutkimuksissa osoittavat.²⁴

7.6. Vakuutusasiakkaiden oikeusturvaa parannettava

Vakuutusyhtiöiden mahdollisuudet yksipuolisesti saattaa voimaan vuosittain asiakkailleen toimittamansa uudet vakuutusso-
pimuksista poikkeavat ”vakuutusehtoliitteet” on poistettava. On väärin, että sopimusosapuolista toinen voi tehdä sopimukseen muutoksia ilmoituksenvaraisesti, sillä se rikkoo sopimusinstituution olemusta. Mitä, jos asiakkaatkin toimittaisivat vuosittain vakuutusyhtiöihin omat uudet ”vakuutusehtoliitteensä”?

Vakuutuslääkäritoiminnan mielivaltaisuutta on kitkettävä poistamalla vakuutuslääkärin mahdollisuus kävellä hoitavien lääkärien lausuntojen yli ja evätä korvaus. On kestävämpi, että vakuutuslääkäri voi potilasta tapaamatta ja tutkimatta kiistää korvaushakemusten perusteet. Todistustaakka olisi siirrettävä vakuutuslääkäreille, mikäli he väittävät hoitaneiden lääkärien lausuntoja vastaan.

Vakuutuslääkäreille olisi määrättävä valahtoisen todistelun ja virkavastuun tavoin sitova totuusvelvoite ja vakuutusyhtiöille todistelutaakka. Näin vakuutusyhtiö voisi vapautua korvausvelvoitteista vain, mikäli se kykenee osoittamaan hoitavan lääkärin tekemän diagnoosin olennaisesti virheelliseksi.

FINANSSIPOLITIikka

Koska julkista velkaa ei voida kasvattaa eikä valtion ja kuntien menoja juurikaan leikata, jää rahoituskeinoksi verottaminen, jonka muotona on vastaväitteistä huolimatta suosittava ansiotulojen ja pääomatulojen verottamista. Se on myös oikeudenmukaista, sillä jos on vakituisia ansio- tai pääomatuloja, on myös, mistä maksaa silti köyhtymättä.

Ansiotuloveroa on alennettu jo vuosien ajan niin, että alimmissa tuloluokissa sitä ei makseta enää lainkaan, jolloin alentamisen varaa ei enää ole, ja nettoveronmaksajia kansalaisista tuleekin vasta keskituloluokissa. Ansiotuloverotuksen keventäminen ei välttämättä kannustaisi työhön eikä ansiotulon hankintaan, koska työelämään hakeudutaan pääasiassa muista syistä kuin verotuksellisten etujen saamiseksi, esimerkiksi siksi, että työyhteiskunnassa toimiminen luo monenlaisia vapauksia ja vapauttaa myös tukiriippuvuudesta sekä siihen liittyvästä sosiaalisesta kontrollista. Kukaan tuskin myöskään jättää palkkatuloja ottamatta vastaan vain siksi, että niistä joutuu maksamaan kohtuullisesti veroa.

Kotitalouksien ostovoimaa pitää kasvattaa asuinkustannuksia alentamalla. Energiaveroja, kulutusveroja ja muita tasaveroja tulee alentaa, sillä ne heikentävät pieni- ja keskituloisten ostovoimaa, jolla on suuri vaikutus kansantalouteen.

Arvonlisäverokantojen korottaminen ja kulutusverojen nostaminen vaikeuttaisi pieni- ja keskituloisten asemaa, sillä nämä verot ovat tasaveroja. Suomessa ALV on jo nyt Euroopan korkeimpia (24 %), kun se esimerkiksi Saksassa on vain 19 prosenttia. Myös energiaverot kohdistuvat suhteellisesti eniten pieni- kuin suurituloisiin.

Kiinteistöveroakaan ei pitäisi nostaa, koska se lisää asuinkuluja ja merkitsee varallisuuden vähittäistä pois verottamista, joten myös sen vaikutus voisi olla erittäin epäoikeudenmukainen esimerkiksi pieni- ja keskituloisia mökkien, maan tai metsien omistajia kohtaan. Kiinteistöverojen nosto olisi myös valtiolle epäedullista, sillä se kiertyisi takaisin valtion verokirstulle asuimistukimenojen kasvuna.

Ansio- ja pääomatuloverojen verokertymä alittaa jo nyt tavaroista ja palveluista perittävien verojen osuuden valtion verotuotoista, ja siksi verotuksen siirtäminen progressiivisista ansiotuloista tasasuuruisten kulutusverojen suuntaan merkitsisi liukumista vähitellen kohti tasaveromallia. Kannatan ansio- ja pääomatulojen entisen kaltaista verottamista, sillä ne ovat tulopereustaisia ja kohdistuvat hankittuihin tuloihin.

Sen sijaan pidän kiinteistö-, auto-, ajoneuvo- ja perintöveroja epäoikeudenmukaisina, sillä ne kohdistuvat varallisuuteen riippumatta haltijan tai saajan yleisestä tulotasosta. Siten ne edustavat käytännössä sosialismia. Arvonlisävero ja kulutus- sekä valmisteverot ovat kohtuullisen oikeutettuja, vaikka ne vääristävätkin markkinoita jonkin verran.

Veropolitiikassa olisi muistettava, että kansantalous muodostaa ympyrän, jossa yksi asia vaikuttaa toiseen. Yhdeltä sektorilta katoava raha ilmestyy toiselle ja kääntäen. Hyvinvointiyhteiskuntaa ylläpidettäessä on hyvin vaikea alentaa kokonaisveroastetta ilman dramaattisia muutoksia, eikä veroja voida siksi tainko pois. Tämä on johtanut verovatkaukseen, jossa verotusta siirretään kohteesta toiseen.

Omasta mielestäni yleisen verolinjauksen tulisi olla selkeä: progressiivinen verotus on säilytettävä, pienten pääomatulojen verotusta on kevennettävä ja suurten lisättävä, perintöveroa on alennettava lähisukulaisilta ja palkkatulojen verotusta on suositettava kulutuksen verottamisen sijaan, kunhan ihmisille saadaan töitä.

Pitkällä tähtäimellä julkisen talouden kestävyyttä voidaankin kohentaa vain työllisyyttä ja talouskasvua parantamalla sekä julkisen sektorin omaa toimintaa tehostamalla. Julkiset menot ovat bruttokansantuotteestamme peräti 57 prosenttia, mutta julkisen sektorin osuus työllisyydestä 30 ja kansantalouden arvonlisäyksestä vain 20 prosenttia,²⁵ joten tuloksellisuutta ja tuottavuutta voidaan huomattavasti parantaa.

8.1. Ansio- ja pääomatulojen veroprogressio säilytettävä

On kestävämpää, että keskituloisen palkansaajan veroprosentti muodostuu korkeammaksi kuin yli miljoona euroa vuodessa ansaitsevien keskimääräinen veroprosentti. Vääristymä johtuu siitä, että korkeissa tuloluokissa huomattava osa tuloista on pääomatuloja, joita verotetaan kevyemmin kuin ansiotuloja.

Pieni- ja keskituloisten verotusta ei pidä kiristää, mutta toistuvien pääomatulojen verottamista pitäisi saattaa lähemmäksi ansiotuloverotusta korkeimmissa tuloluokissa. Pääomatulojen verokohtelu pitäisi toisaalta jakaa kahteen ryhmään: kertaluonteisiin ja toistuviin. Ei ole oikein, että kerran sadassa vuodessa kohdalle sattuvia puun myyntituloja verotetaan samojen prosenttien mukaan kuin jatkuvia vuotuisia osinkotuloja, joten kertaluonteisten pääomatulojen verotuksen tulisi olla huomattavasti kevyempää.

Suomessa Harri Holkerin (kok.) hallituksen toteuttama ansiotuloverojen ja pääomatulojen erillinen verokohtelu, jossa pääomatuloja verotetaan erillään progressiivisesti verotetuista ansiotuloista, on edelleen kannatettava, mutta pääomatulojen nykyistä olennaisesti lievempää veroprogressiota pitää jyrkentää. Verokantana on nykyisin 30 ja yli 50 000 euron pääomatuloista 34 prosenttia.

Pääomatulojen ja korkeimpien ansiotulojen veroasteen ero on puolestaan noin 30 prosenttiyksikköä, mikä tekee ansiotulojen muuntamisen pääomatuloiksi edulliseksi. Tämä on johtanut verosuunnitteluksi sanottuun keinotteluun verojen välttämiseksi. Monet ovat perustaneet listaamattomia osakeyhtiöitä, joiden osinkotuotoista osa on kokonaan verotonta.

Useat yritykset ovat muokanneet verotuksensa rojaltiliverotuksen muotoon ja siirtäneet pääkonttorinsa esimerkiksi Hollantiin, jossa rojaltilien verottaminen on alhaista. Verotuksen parametrit tulisi säätää kohdalleen niin, että ainakin ammattavimmista porsaanrei'istä voitaisiin päästä eroon. EU:n sisällä olevia veroparatiiseja tulisi suitsia pyrkimättä silti luomaan Euroopan unioniin yhtenäistä verotuskäytäntöä.

8.2. Perintövero poistettava lähisukulaisilta

Perintöveroa on alennettava niin, että tilanteessa, jossa leski perii puolisonsa, yhteisen asunnon arvoa ei huomioida laskennallisesti perintöverotuksessa. Näin taataan, että asuntoa ei tarvitse myydä veron maksamiseksi. Lasten asema tulisi huomioida tilanteissa, joissa leski jää hallitsemaan jäämistöä esimerkiksi hallintaoikeuden vuoksi.

On kohtuutonta, että lapset joutuvat maksamaan veroa sellaisesta omaisuudesta, jota eivät todellisuudessa saa haltuunsa. Niinpä lesken hallintaoikeuteen jäävän omaisuuden verotusta tulee siirtää siihen ajankohtaan, jona omaisuus siirtyy perinnön saajan vapaaseen hallintaan. Perintöveroprosentteja tulisi kautta linjan alentaa kaksinkertaisen verottamisen välttämiseksi, sillä verottamisen kohteista on verot maksettu jo niitä hankittaessa tai tuotettaessa.

Perintövero haittaa perheyritysten sukupolvenvaihdosta, ja se on suomalaisten eniten vastustama vero. Esimerkiksi Ruotsi on lopettanut perintöjen ja varallisuuden verotuksen kokonaan, ja myös Norja on luopunut perintöjen verottamisesta.

Verottamisen oikeutus perustuu siihen, että valtio on tavalla tai toisella osallinen saadun tulon tuottamiseen. On kuitenkin mahdotonta ajatella, että ihmisen kuollessa valtio saisi tulonmuodostusta aikaan, ellei valtio suorastaan tapa tämän maailman jättävää ihmistä jollakin konnankoukullaan. Perintövero on ideologinen vero, joka pitäisi ajan myötä kokonaan poistaa.

8.3. Yritysverotukseen kannustimia

Yritysten tuloksestaan maksamaa verotusta ei pidä alentaa yhteisöverokilpailulla, sillä verotuksen taso (20 %) on jo nyt kansainvälisesti kilpailukykyinen. Kilpailijamaissa kuten Virossa yhteisövero on 20 ja Ruotsissa 22 prosenttia. Yritykset valitsevat toimipaikkansa etupäässä muilla perusteilla kuin yhteisöverokannan mukaan. Niitä ovat esimerkiksi työvoiman hinta, tekninen infrastruktuuri ja turvallisuusolot.²⁶ Yritykset olisi saatava pysymään Suomessa esimerkiksi työllistämiseen liittyvillä ja työsekä irtisanomisehtoja koskevilla helpotuksilla.

Jyrki Kataisen (kok.) hallituksen toimeenpanemasta yritysverotuksen alentamisesta ei ole saatu näyttöä verokertymän kasvuna. Jyrki Kataisen ja Jutta Urpilaisen (sd.) johtaman valtiovarainministeriön yrityksille vuonna 2013 tarjoama yhteisöveron alennus 4,5 prosentilla 20:een maksoi valtiolle noin 800 miljoonaa, joka korvattiin leikkaamalla sama summa sosiaalietuuksista, opintotuesta ja lääkekorvauksista. Pian tämän jälkeen Helsingin pörssi maksoi 800 miljoonan euron verran lisää osinkoja, joten verohelpotus siirtyi osakesijoittajien taskuihin.

Myös kaikkein varakkaimpien listaamattomien yritysten omistajien verotusta kevennettiin, kun muilla se kiristyi. Sarkastista on, että Vasemmistoliitto muiden mukana oli hyväksymässä vuoden 2013 kehysriihessä sovittuja verotuksen porsaanreikiä, ja vain oppositiopuolue Perussuomalaiset torppasivat muutokset ja niistä tiedottamisen tuoreeltaan.

Yritysten verottamista pitää muuttaa kannustavaksi niin, että arvonlisäverollisen liiketoiminnan alarajaa nostettaisiin nykyisestä 10 000 eurosta 20 000 euroon ja samalla ALV:n huojennusalueen kattoa korotettaisiin 30 000 eurosta 40 000 euroon. Näin ollen arvonlisäveron alaista olisi lähtökohtaisesti sellainen liiketoiminta, jonka liikevaihto ylittäisi 20 000 euroa vuodessa, ja 20 000–40 000 euron liikevaihdolla ALV:sta saisi huojennuksen. Näin helpotettaisiin itsensä työllistämistä.

Perussuomalaiset ovat ehdottaneet vaihtoehtobudjetissaan vuodelle 2019, että työllistäville kasvuyrityksille myönnettäisiin verokannustin, jonka avulla ne voisivat saada käyttöpääomaa yrityksen tuloksesta. Tämän mukaan pk-yritys, joka kahtena peräkkäisenä vuonna palkkaa vähintään kaksi uutta kokopäiväistä työntekijää ja jonka työntekijämäärän lisäys on vuosittain vähintään 10 prosenttia, olisi vapautettu yhteisöverosta niin kauan, kun se ei jaa omistajilleen osinkoja. Tämä kannustaisi yrityksiä kasvuun sekä siihen, että voitot suunnattaisiin toiminnan edelleen kehittämiseen ja työllistämiseen.²⁷

Olisi myös harkittava siirtymistä kokonaan Viron mallin mukaiseen järjestelmään, jossa yrityksen tulovero tulee maksettavaksi vasta, kun yhtiöstä aletaan maksaa osinkoa. Näin voiton voisi jättää verovapaasti yhtiöön ja käyttää sen investointeihin, työvoiman palkkaamiseen ja myyntivolyymien lisäämiseen. Järjestelmä olisi erittäin kannustava varsinkin kasvuyrityksille, joita Suomessa tarvitaan. Ei osinkoa – ei veroa.

8.4 Auto- ja ajoneuvoverosta ”käyttäjä maksaa” -periaatteeseen

Autoveron ja vuotuisen ajoneuvoveron suuri epäoikeudenmukaisuus piilee siinä, että verottaminen on kiinteää ja ajoneuvokoh- taista, mutta veronkannon peruste johtuu valtiolle aiheutuvista kuluista, joita syntyy esimerkiksi tienpidosta ja kansainvälisistä päästövastuista sekä poliittisista ympäristösopimuksista.

Suomen korkea liikenteen verotus johtuu siitä, että tieverkon ylläpito on suhteellisesti kalliimpaa kuin tiheämmin asutussa Keski-Euroopassa. Valtio on toisaalta palauttanut liikenteen pii- riin vain osan liikenteen verotuksen tuotosta. Auto- ja ajoneuvo- verolla on kerätty varoja muihin tarkoituksiin kuin teiden käyt- täjien hyväksi. Liikenteen verottaminen muiden toimialojen eduksi on koettu tarpeelliseksi, eikä siitä voida luopua ilman muiden verojen korotuksia.

Euroopan unioni antoi merkin Suomen autoverotuksen epäoi- keudenmukaisuudesta pakottamalla Suomen alentamaan käytet- tyjen tuontiautojen verotusta jo useita vuosia sitten. EY-tuo- mioistuin piti Suomen autoverotusta ”syrjivänä”.²⁸ Sitä se onkin. Ei ole oikein, että Suomessa uusista autoista joutuu pulittamaan keskimäärin parikymmentä prosenttia enemmän kuin naapuri- maissa. Jopa Viron-pojat ajelevat nykyisin paremmilla autoilla kuin suomalaiset.

Suomen henkilöautokanta on mätänemässä. Ajoneuvojen kes- ki-ikä huitelee kymmenen vuoden paikkeilla. EU-maista tuodaan käytettyinä Audin, BMW:n ja Mersun pari sataa tuhatta kilo- metriä ajettuja malleja, jotka kuluttavat 15 litraa sadalla ja toi- mivat korjaamojen kultakaivoksina. Pihat ovat pian laatuautojen raatoja täynnä.

Nykyisin ei toteudu ’periaate käyttäjä maksaa’, vaan myös ne ihmiset joutuvat maksamaan, jotka käyttävät teitä maksusuut- taan vähemmän ja jotka tuottavat pakokaasuja ”hiilidioksidive- rojen” arvoa vähemmän. Tämä epäoikeudenmukaisuus pitää kor- jata. Se myös voidaan korjata, sillä käytön mittaamiseen on tek- niset keinot.

Autovero ja ajoneuvovero pitäisi korvata käyttöön perustuvilla veroilla. Veroa ei siis kannettaisi ajoneuvon hinnassa eikä pelk- kien ominaispäästöjen ja nimellisten kulutusarvojen perusteella

vaan tien päällä: käytöstä. Käyttöä voitaisiin mitata anonyymilla laskutusjärjestelmällä, jonka tietoturvallisuus ja yksityisyydensuoja olisivat aukottomasti ja ehdottomasti varmistetut.

Jatkossa kyse ei olisi verottamisesta lainkaan vaan asiakkuuteen sekä teiden ja katuverkon käyttämiseen perustuvasta maksamisesta. Tämä ei saa silti merkitä tieverkon yhtiöittämistä eikä olla askel valtion omaisuuden myyntiin tai tieverkon yksityistämiseen. Laskutuksen siirtäminen pelkkiin polttoaineveroihin olisi puolestaan epäoikeudenmukaista, koska sähköautoilijat eivät maksaisi silloin mitään, vaikka hekin käyttävät teitä. Sähköautoilu yleistyy kuitenkin vääjäämättä.

Uusi varainkeruumalli mahdollistaisi myös sen, että maalla ja taajamissa asuvien eroja teiden ja katujen käyttäjinä voitaisiin yhdenvertaistaa teiden ja katujen erilaisilla käyttömaksuilla. Myös taajamien pysäköintimaksut ja valvontakulut voitaisiin korvata ajallisesti ja alueellisesti porrastetuilla ruuhkamaksuilla. Liikkumavaraa liikenteen verotuksen purkamisessa on vain vähän, sillä sen täytyy nettotuottaa valtiolle, tai budjetti mullistuu. Siksi valinta koskee vain kysymystä, halutaanko maksaa nykyisiä kiinteitä veroja vai teiden käytöstä.

Ongelmana käyttöön perustuvassa mallissa on lähinnä kansalaisten yksityisyydensuoja. Jos ajoneuvojen liikkumiseen perustuva ja käyttämiseen pohjautuva järjestelmä toteutetaan, on varmistettava sekä teknisesti että juridisesti, että ihmisten reittejä ei tarkkailla. Laskutus pitää toteuttaa automatisoidusti ja anonyymisti. Lähes jokaisella on jo nykyisin taskussaan matkapuhelin, jonka sijainti on selvitettävissä, mutta niin ei tehdä, eivätkä sijainnit kirjaudu laskuihin tai muualle urkittaviksi.

Vakuutusasiakkaiden halutessa voitaisiin järjestelmään liittää myös yksityiset vakuutusyhtiöt, jotka voisivat määrittää vakuutusmaksut ajoneuvon käytön perusteella. Paljon ja vaarallisesti ajava maksaisi enemmän kuin riskitön tai vähän ajava kuski, mikä olisi oikeudenmukaista, kun ketään ei pakotettaisi maksamaan toisten puolesta.

Tämä ei murtaisi vakuutusyhtiöiden keskinäisyyden periaatetta, eli yhteisvastuullisuutta, ja sitä, että onnettomuuden satuessa muut osallistuvat korvaukseen. Mutta se auttaisi tasamaan vakuutusmaksuja nykyistä bonusjärjestelmää paremmin, sillä bonusjärjestelmä perustuu pitkän ajan kuluessa kertyvään vahinkohistoriaan, kun taas uusi järjestelmä olisi reaaliaikainen.

8.5. Mistä säästetään?

Suomen työllisyysaste on 2,4 prosentin talouskasvusta huolimatta edelleen vain 68–69 prosentin tasolla, kun se Ruotsissa, Tanskassa ja Norjassa on noin 75 prosenttia. Suomi on pohjoismaiden peränpitäjä myös bruttokansantuotteessa arvioituna ja häviää jopa pankkikriisistä kärsineelle Islannille.

Suomen julkisyhteisöjen velka puolestaan on hieman alle 60 prosenttia bruttokansantuotteesta, mikä alittaa nipin napin Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksessa määritellyn ehdon. EU:ssa julkisyhteisöjen velka on 81,1 prosenttia ja euroalueen kroonisessa alisuoriutujassa Kreikassa 178,6 prosenttia.²⁹ Jostakin on voitava myös säästää.

Verotuspaineiden vähentämiseksi on leikattava maahanmuuttokuluista, kehitysavusta, EU-maksuista, ympäristönsuojeluun suunnatuista kuluista, kulttuuri- ja taidetoiminnan avustuksista, järjestöille ja yhdistyksille suunnatuista tuista ja kaikista sellaisista hömpötyksistä, jotka eivät ole valtion ja kuntien peruspalvelutoiminnoille ehdottoman tarpeellisia.

On perusteetonta, että jokaista sairausryhmää tai suojelutarvetta varten on oma raskasta rahoitusta nauttiva yhdistyksensä, joka saa miljoonien avustusta verovaroista. Kyllä kansalaiset saavat muutonkin tietoonsa, miten vältetään syöpiä, diabetesta ja muita kansantauteja. Ihmiset tietävät varmasti, miten vältetään tulipaloja tai liikenneonnettomuuksia ilman, että sitä varten on olemassa moraalialarmismia harjoitettavia yhdistyksiä, joiden tehtävät muodostuvat pelotteluksi, ahdistuksen kylvämiseksi ja tyhjänpäiväiseksi informaation jakamiseksi.

Yksityisen kolmannen sektorin ylläpito on valtiolle ja kunnille kohtuuttoman kallista. Yhdistysten rahoituksesta voidaan säästää huomattavia summia kenenkään kärsimättä. Niiden toiminta voidaan palauttaa omakustannuspohjalle ja perustaa vapaaehtoiselle talkootyölle.

8.6. Miten valtion velkoja voidaan hoitaa?

Valtion velkaantumisen tulee herättää ansaittua huolta. Monia askarruttaa, miten valtioiden veloista voidaan koskaan suoriu-

tua. Vasemmistolainen taloustieteen nobelisti Paul Krugman kirjoitti muutama vuosi sitten New York Timesiin kolumnin ”Kukaan ei ymmärrä velkaa”, jossa hän väitti, että valtioiden velkaantumista ymmärretään väärin, kun sitä verrataan yksityiseen velkaan. Hänen mielestään valtiot ovat ikuisia toisin kuin yksityishenkilöt, ja siksi olennaista on vain se, että koronmaksu rullaa.³⁰

Valtioiden velkojen hoitamiseksi on kolme keinoa. Julkinen velka on pohjimmiltaan (1) eteenpäin siirrettyä verotusta tai (2) inflaatiota. Se on jo nyt toteutunut lopusta venyviin asuntolainoihin piilotettuna asuinkulujen nousuna, joka ei näy inflaatiotilastoissa kuukausi- eikä vuositasolla. Kolmas (3) julkisen velan hoitomuoto on akordi, eli anteeksi antaminen.

Tosiasia on, että sen enempää verotus kuin talouskasvukaan eivät riitä Euroopan valtioiden velkojen maksamiseen, sillä verotus on jo tapissaan, ja veroasteen kiristäminen vähentäisi verotuksen tuottavuutta. Jatkuvakaan talouskasvu ei riitä lyhentämiseen edes laskennallisesti. Todennäköisintä on velkojen mitätöinti totaalisen talouskatastrofin yhteydessä.

Valtio on erilainen pankkiasiakas kuin yksityishenkilö, sillä valtio voi pankkiin astuessaan säätää pankkilait uusiksi. Käytännössä se merkitsee pankkien sosialisointia. Tästä näyttää vallitsevan EU:ssa syvä hiljainen yksimielisyys, sillä maat ovat ahmineet velkaa kuin täytekekkaa ja jopa kilpailleet siitä. Samasta puhuvat federalistien pyrkimykset yhtenäistää EU:n verotus ja määrittellä varat ja velat yhteisiksi sekä halu perustaa yhteinen valtiovarainministerin virka. Sosialisoinnin esteenä tosin on, että valtioiden velkojat eivät ole vain EU:n alueen pankkeja vaan myös valtioiden toimivallan ulkopuolella.

Velkaantuminen on sangen huono asia luodessaan poliittista riippuvuutta. Sillä tavoin parlamentteihin saapuu patruunoita, jotka sanelevat, miten lainavarat pitää käyttää. Myöskään Krugmanin perusoletus ei pidä paikkaansa. Valtiot eivät ole välttämättä ikuisia, vaan velkojat ollessaan ulkovaltoja voivat lähteä hakemaan saataviaan väkivalloin.

Usein sanotaan, että valuutan arvon mittana on maan hallituksen uskottavuus. Sen viimekätinen tae ovat asevoimat. Valtioiden velkaantuminen on siis valtasuhde, johon voidaan joutua hakemaan tasapainotusta sotilaallisesti. Niinpä talouskriiseihin

on suhtauduttava erittäin vakavasti, sillä ne enteilevät usein väkivaltaisuuksia ja sotia.

Velkaantuminen on kääntänyt läntisten teollisuusmaiden ja kehitysmaiden välisen asetelman kumoon. Puhe ”rikkaista länsimaista” kuvaa 1980-lukua, jolloin Suomikin oli melko varakas ja velkaantumaton maa. Nykyisin Kiina ja Intia ovat pääomien lähteitä arabimaiden ohella, joiden öljystä länsimaat ovat maksaneet kiskurihintaa. Niinpä väitteet, joiden mukaan länsimaiden tulisi tukea kehitysmaita ikuisen siirtomaavelkansa vuoksi, ovat epäajanmukaisia ja perustuvat väärään tilannearvioon sekä syyllisyydentunteen siirtämiseen sukupolvien yli.

Suomen ei pidä velkaantua yhtään lisää, sillä meidän kykymme suoriutua veloistamme on huonompi kuin meitä suhteellisesti velkaantuneempien Italian ja Ranskan. Euroopan unionin maiden velkaantuneisuus kertoo, että emme ole varakkaita hyvinvointivaltioita, eikä meillä siksi ole velvollisuutta tukea muita maita taloudellisesti.

Velkaantuminen näkyy julkisen talouden lisäksi myös yksityistalouksien velkaantumisenä, kun ihmiset maksavat luottojaan pikavipeillä. Näennäisesti helpon rahan saantia tulisi vaikeuttaa ylivelkaantumisen estämiseksi lopettamalla pikavippi-paronien rikastuminen vastuuttomalla bisneksellä. Yleisiä pankkitoimilupia ei pitäisi myöntää Suomessa pankkiiriliikkeille eikä pikavippikassoille, ja myös Maltalla tulisi sanoa: ”malta!”

8.7. Käteisen rahan asema varmistettava

Käteinen raha on säilytettävä muistakin syistä kuin elektronisia maksuvälineitä hallitsemattomien ihmisten oikeuksien turvaamiseksi. Kyse ei ole vain rahan asemasta maksuvälineenä. Käteisen rahan käyttöä ei pidä ehdollistaa, vaikeuttaa eikä tehdä maksulliseksi, sillä rahan digitalisoiminen ja pakottaminen pankkien maksu- ja tilijärjestelmiin merkitsisi rahan *olemusta* koskevaa suurta muutosta: julkisesta valtiollisesta rahasta luopumista, kansalaisten omaisuudensuojan ja itsemääräämisoikeuden vaarantumista sekä aiheettoman tarkkailun lisääntymistä.

Pahimmassa tapauksessa säästöt (eli pankkien velat asiakkaille) muuttuisivat asiakkaiden veloiksi pankeille, sillä käteis-

vaihtoehdon puuttuessa tileillä olevaa rahavarallisuutta voisi käyttää vain *pankkien sanelemin ehdoin ja pankkien määräämillä hinnoilla*: riippuen siitä, millaisen sopimuksen asiakas saa pankin kanssa aikaan. Käteisen poistaminen merkitsisi rahan muuttumista yksityiseksi pankkien hallitsemaksi rahaksi.

Ihmisille valehdeltaisiin, että heillä on talletuksia pankeissa, vaikka tosiasiallisesti he olisivat rahojaan käyttäessään velkasuhdetta muistuttavassa riippuvuussuhteessa pankkeihin. Ei siis ihme, että monet pankinjohtajat, kuten Björn Wahlroos, ovat pyrkineet eroon käteisestä,³¹ sillä se antaisi kaiken taloudellisen vallan pankeille. Käteisen rahan pitää säilyä käyttökelpoisena maksamisen välineenä ja arvon säilyttäjänä, eikä rahasta saa tehdä pankkiehtoista välinettä.

Rahan pakottaminen pankkitileille tekisi mahdolliseksi myös *talletusten verottamisen*, sillä varojaan ei voisi nostaa pois. Uhka on todellinen, sillä vasemmistolainen taloustieteilijä Thomas Piketty on esittänyt, että talletuksille pitäisi säätää muutaman prosentin ”globaali varallisuusvero”.³² Idean esittivät alun perin EU:n komissio, EKP ja IMF, jotka tekivät hiuksia nostattavan ehdotuksen 6,75 prosentin verosta pankkitileille ja 100 000 euroa ylittävälle talletuksille jopa 9,9 prosenttia.

Koska käteisen poistoa ajavat niin kapitalistit kuin sosialistitkin, tarvitaan politiikkaa, joka puolustaa julkisen sekä valtioiden kontrollissa olevan käteisrahan säilyttämistä. Käteinen raha on vapauden ja kansanvallan tunnusmerkki.

Käteisen rahan käytön hankaloittaminen olisi myös omiaan heikentämään rahan arvoa, mikä olisi epäviisasta lisätessään euron epäsuosiota entisestäänkin. Negatiivisten pankkikorkojen aikana käteinen raha on hyvä sijoituskohde. Käteisen käyttö on lisäksi turvallista, toisin kuin elektroninen raha. Pankit voivat ajautua konkurssiin tai joutua samanlaiseen kriisiin kuin Kreikassa 2015. Ovet pysyvät kiinni, ja pankkineidit levittävät käteensä todeten, että mitään ei ole antaa. Argentiinassa pankit suljettiin vuonna 2001, ja niiden avauduttua dollarit oli muutettu pesoiksi, jolloin talletusten arvosta hävisi kaksi kolmasosaa. Kyproksella taas talletuksista takavarikoitiin 50 prosenttia.

Edellä mainituista syistä on pidettävä kiinni EU-säädöksestä, jonka mukaan käteinen euro on edelleenkin euroalueen ensisijainen maksuväline, jota elektroninen raha vain täydentää. Käteisen rahan hallussapidolle ja käteismaksusuoritusten määrälle tai

suuruudelle ei tule asettaa minkäänlaista kattoa eikä ehtoja. Euroopan rahaunionista voimassa olevan lainsäädännön mukaan jokaisella taloudellisen vaihdon osapuolella on velvoite ottaa vastaan käteistä rahaa maksusuorituksena, eikä tästä periaatteesta pidä jatkossakaan irtautua eikä tinkiä.

Pankit pitää Suomen Pankin määräyksillä tai lainsäädännöllisillä velvoitteilla pakottaa pitämään käteiskassapalvelunsa avoinna kaikissa konttoreissa ja kaikkina aukioloaikoina. Nostaja talletusautomaattien määrää on lisättävä haja-asutusalueilla.

Pankit eivät saa vaikeuttaa käteisen rahan käyttöä nosto- tai talletusrajoituksin, palveluprovisioin eivätkä pankkien etujärjestön Finanssialan Keskusliiton toimeksi siirretyillä tiedusteluilla, jotka koskevat varojen alkuperää tai käyttötarkoituksia ja jopa sitä, onko asiakkaalla poliittista toimintaa! Yksityisen varallisuuden käytön rajoittaminen tai ehdollistaminen poliittiseen toimintaan viitaten on kansanvallan vastaista ja vaarantaa ihmisten halukkuuden osallistua poliittiseen toimintaan. Sitä paitisi myös käteisen käytön vaikeuttaminen on poliittista toimintaa, jota on syytä vastustaa.

Kansalainen on tilintekovelvollinen tuloistaan veroviranomaiselle mutta ei pankeille, joilla ei ole asiaan vaadittavaa viranomaisprivilegiota. Viranomaistehtäviä ei tule myöskään siirtää pankeille pankkien liiketoimintaedellytysten haitaksi. Sen sijaan valtiovarainministeriön alaisen Finanssivalvonnan pitää varmistaa, että pankit pitävät yllä myös käteispalvelunsa konttoreissaan.

Käteisen rahan poistoa on vastustettava elämäntapakontrollin vähentämiseksi, sillä korttien ja nettipankkirahan kautta ihmisten elämää voivat tarkkailla viranomaisten lisäksi myös kauppa- liikkeet. Myös julkinen e-raha, jota keskuspankit suunnittelevat käteisen rahan ja kryptovaluuttojen korvaajaksi, on altis samantylaiselle kontrollille kuin yksityisten pankkien tileihin sidottu raha, sillä e-rahan käyttö riippuu ylläpitäjien teknisistä fasiliteeteista ja loistaa pimeässä samoin kuin atk-tiedostojen säilyttäminen pilvipalveluissa.

Harmaata taloutta ei pidä torjua polkemalla ihmisten oikeutta käteisen rahan hallussapitoon ja käyttöön. Käteistä rahaa ei pidä polttaa myöskään vihreiden tekaisemalla vähäpätöisellä perusteella, jonka mukaan ”rahakuljetukset kasvattavat hiilijalanjälkeä”.

8.8. Kapitalismin ja vapaan markkinatalouden ero

Kannatan vapaata markkinataloutta mutta en kapitalismia. Talousliberalismilla on taipumus järjestyä kapitalismiksi, eli pääoman vallaksi. Kapitalismissa vallitsee voimakas keskittymispyrkimys, jonka kautta päädytään monopoleihin sekä ihmisten hallitsemiseen ”pakollisten valintojen” keinoin, toisin sanoen taivuttelemalla ihmisiä ”yhteiskunnallisiin välttämättömyyksiin”, kuten Googlen, Facebookin tai Windowsin käyttöön, jotka edustavatkin nykyistä mediakapitalismia.

Kapitalismin tuottamat monopolit ovat erilaisia kuin valtiomonopolit. Parhaimmillaan valtio onkin, kun se ei itse monopolisoi mitään tuotannonalaa vaan huolehtii sääntelykeinoillaan siitä, ettei markkinoille synny niin sanottuja luonnollisia monopoleja, jotka syövät vapaat markkinat pois.

Kapitalismi on aivan eri asia kuin vapaa markkinatalous, jossa vapauden turvana on lukuisten vaihtoehtojen olemassaolo, ja sen puolestaan takaa julkinen sääntely. Kapitalismi ja sosialismi muistuttavat totalitarismeina toisiaan, joten ei ole ihmeellistä, että ne paaskaavat kättä Kiinassa, joka on sosialistisesti hallittu kapitalismi.

Ei ole myöskään ihme, että muutamat suomalaiset kapitalistit, esimerkiksi Björn Wahlroos, ovat kermaisin viiksin kehuneet, kuinka talous kasvaa parhaiten juuri niissä maissa, joissa ei ole demokratiaa tai sen taso on huono, niin kuin Kiinassa ja Intiassa.³³ Naomi Kleinin³⁴ tapaiset kapitalismin kriitikot ja Johan Norbergin³⁵ tapaiset kapitalismin puolustajat ovat kuitenkin hakoteillä ajattelussaan, sillä he katsovat asioita Wahlroosin tapaan kapealla kauppiaan järjellä eivätkä ota huomioon, mitä *moraalista* kokonaisuhyvää tai -pahaa talousjärjestelmät saavat aikaan.

He eivät ole ottaneet huomioon, kuinka taloudelliset välinearvot suhteutuvat poliittisiin oikeuksiin ja muihin itseisarvoihin (palaan aiheeseen luvussa 13.2). Käsitykseni mukaan paras malli muodostuu sekataloudesta, jossa on paljon toisiaan rajoittavia vastavoimia.

EU-POLITIIKKA, ULKOPOLITIIKKA JA KEHITYSYHTEISTYÖ

Eurooppalaisina arvoina on pidettävä ensisijaisesti kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeutta ja vapautta päättää asioistaan itse. On vastustettava EU:n tapaa puuttua jäsenvaltioidensa sisäisiin asioihin ja uhata, painostaa tai rangaista jäsenvaltioitaan. Haluan itsenäisen Suomen päätösvallan takaisin.

Suomi on ollut lähes koko EU-jäsenyytensä ajan unionin nettomaksaja. Jäsenmaksujen lisäksi voidaan menetettyinä pitää esimerkiksi Kreikalle myönnettyjä suorja lainoja ja takauksia. Suomen vuotuinen EU-jäsenmaksu on yli 2 miljardia euroa, joka perustuu arvonlisäveropohjaan ja bruttokansantuloon.

Vaikka osa jäsenmaksurahoista palautuukin takaisin, niiden kohteista päätetään Euroopan unionissa. On väärin, että suomalaiset eivät voi itse päättää verovarojensa käytöstä. Kestämätöntä on, että Suomi osallistuu monien varakkaiden EU-maiden, kuten Hollannin, Itävallan, Ruotsin, Saksan ja Tanskan maksuosuuksien helpottamiseen ja on maksanut huomattavia summia myös Isolle-Britannialle myönnetyn maksuhelpotuksen rahoittamiseksi – vuonna 2018 lähes 150 miljardia euroa. Brexitin vaikutuksesta summa vain kasvaa.

Suomen on vaadittava osuutemme kohtuullistamista ja epäreiluista jäsenmaksualennuksista luopumista. Jäsenmaksuja voidaan leikata karsimalla unionin omaa byrokratiaa ja lopettamalla järjettömäksi paisunutta hallintoa.

Unionin korruptoituneisuudesta kertoo esimerkiksi se, että unioni joutui perustamaan jo vuonna 1999 ”Euroopan petosten-torjuntaviraston” (ransk. *Office de Lutte Anti-Fraude*, engl. *European Anti-fraud Office*), joka tutkii petoksia Euroopan unionin

budjettia kohtaan. Viraston toimipaikka on Bryssel, jossa sillä on käytössään suuri lasiseinäinen pilvenpiirtäjä ja johtajanaan eräs kokoomuksen entinen puheenjohtaja, Ville Itälä, joka näin sai EU:sta palkintoviran Jan Vapaavuoren, Alexander Stubbin ja monien muiden pudokkaiden tavoin. Petosten petos on ollut luoda byrokratiaa, jota tarkkailemaan tarvitaan lisää byrokratiaa.

9.1. Schengen-alue lakkautuslistalle

Euroopan unionilla olisi paljon tehtävää ulkorajojensa vartioimiseksi. Kun Alankomaat, Belgia, Luxemburg, Ranska ja Saksa solmivat vuonna 1985 luxemburgilaisessa Schengenin kylässä sopimuksen kansalaistensa vapaan liikkuvuuden edistämiseksi, ei osattu ajatella, miten käy, kun järjestelmään kuuluu 26 maata.

Vuoden 1997 Amsterdamin sopimuksesta asti Schengen-alueeseen liittyminen on ollut pakollista jokaiselle uudelle EU-maalle, ja sopimus sallii maiden välisen liikkumisen ilman rajatarkastuksia. Järjestelmä kuitenkin toimii toivotusti vain, jos alueen ulkorajoja valvotaan tehokkaasti ja aukottomasti.

Koska toimivuuden ehtona ollut oletus ulkorajavalvonnan huolellisesta valvonnasta on luhistunut, olisi Schengen-alue lakkautettava. Passintarkastuksista koituva vaiva on vähäinen verrattuna sisärajovalvonnan poistamisesta johtuneisiin haittoihin. Näyttöä rajatarkastusten toimivuudesta antavat Iso-Britannia ja Irlanti, jotka saivat erityisluvan jäädä järjestelmän ulkopuolelle.

EU:lla olisi hyvät mahdollisuudet tehdä oikeita ja toimivia ratkaisuja pakolaiskriisin hallitsemiseksi ulkorajoilla, kunhan poliittista tahtoa löytyisi. Ensinnäkin pitäisi lopettaa ihmiskuljetus, joka muodostaa vähintään kymmenen miljardin euron laittoman liiketoiminnan. Australia sai laittoman siirtolaisuuden ja merellä hukkumisen lähes loppumaan alettuaan käännättää veneet turvallisiin satamiin. Samoin vaikutti Italian ja Libyan 2017 solmima sopimus muuttoliikkeen hillitsemiseksi ja maiden vuonna 2018 käyttöön ottama sopimus siirtolaisten palauttamiseksi.

EU:n tulisi lopettaa meripelastustoiminta, joka houkuttelee pakolaisia ja tukee salakuljettajien bisnestä, ja perustaa sen sijaan pakolaisleirejä lähtömaiden turvallisille alueille. Myös Geneven pakolaissopimusta allekirjoittamattomat upporikkaat ara-

bimaat Bahrain, Kuwait, Saudi-Arabia, Yhdistyneet Arabiemiirikunnat ja Qatar tulisi saada kantamaan vastuuta pakolaiskriisistä. Syyrialaisien ja irakilaisien olisi huomattavasti helpompi integroitua osaksi arabimaiden kulttuuria ja työmarkkinoita, jossa valtauskonto ja kieli ovat samat.

9.2. Pakolaiskriisejä hallittava paikan päällä

EU:n tulisi joko toimia aktiivisesti Syyrian presidentin Bašar al-Assadin kanssa ääri-islamistisen terroristijärjestö ISIS:in lyömiseksi tai ottaa tilanne haltuunsa, kuten Yhdysvallat pyrkii tekemään vastustamalla niin ISIS:iä, al-Assadia, Hizbollahia kuin pieniä kapinallisryhmiäkin. Kansainvälispoliittisesti katsoen avaimet ovat Venäjällä, joka pitää kiinni valtapyrkimyksistään Syyriassa ja Iranissa ja on siksi tukenut sinänsä keljuksi osoittautunutta al-Assadin arabisosialistista Baath-hallintoa.

Tilanne on ongelmallinen, sillä kaikki osapuolet näyttävät olevan keskenään jonkinasteisessa konfliktissa. EU:n maksama monen miljardin vuosittainen tuki Turkille on kallis lunnas siitä, että Turkki ei päästä Syyrian pakolaisia Eurooppaan, sillä juuri Turkki on pyrkinyt siihen, että al-Assadin hallinnon tilalle nousisi Muslimiveljeskunnan edustama sunni-islamalainen hallinto. EU:n olisi lopetettava kultaiset kädenpuristukset Turkin kanssa, joka on kiristänyt Euroopan unionilta viisumivapautta ja asemaa ”turvallisena” EU-hakijamaana sekä uhannut meitä pataässäällä: mahdollisuudella päästää pakolaiset purkautumaan Eurooppaan.

Periaatteessa se, mitä tapahtuu Lähi-idän maiden kesken, ei kuulu Suomelle eikä suomalaisille vastuun eikä toimivallan osalta millään tavalla. Suomalaiset eivät voi olla vastuussa mistään sellaisesta, mitä emme ole aiheuttaneet, kuten vieraiden kansakuntien keskinäisistä uskonsodista. Jatkuva julistelu, että ”Suomen on kannettava vastuunsa” on sanan ”vastuu” väärinkäyttöä. Sen sijaan Suomen hallitus on vastuussa suomalaisista ja suomalaisille, ja ministerien tulisi kantaa vastuunsa myös maahamme päästämiensä turvapaikanhakijaparvien tekemistä rikoksista.

Myöskään Suomen osallistuminen sotilaallisiin operaatioihin Afganistanissa ja Irakissa ei ole palvellut Suomen kansallista etua, ellei ajatella sitä vähäistä imagohyötyä, jota osallistumisesta voi olla luomalla joitakin toiveita kansainvälisestä avusta, mi-

käli itse joutuisimme sotilaallisen aggression kohteeksi. Tämä riski on kuitenkin pieni.

Lähi-idässä ja Kaukasuksella vallitseviin konflikteihin ja uskontojen ristiriitoihin meidät on yhdistetty lähinnä EU-jäsenyytemme kautta. EU puolestaan on laajentuessaan muuttunut tehottomaksi ja toimintakyvyttömäksi, niin kuin aina käy, kun osallistujien määrä kasvaa ja samaan lusikkaan kertyy lisää soppaa. Entisen laajentumiskomissaarin Olli Rehnin (kesk.) mielestä EU:n ulkorajaa olisi pitänyt siirtää entistäkin idemmäksi, jolloin se kulkisi Mesopotamian liepeillä. Eurooppa ei ole siellä.

Suomi ei ole ostanut Lähi-idästä öljyä kymmeneen vuosiin, ja aiemminkin maksoimme joka barrelista selvällä rahalla. Kansainvälisten kriisien keskellä Suomen olisi keskityttävä pitämään huolta omista eduistaan.

Koska maahanmuuttopoliittisesti vaikeassa nykytilanteessa lähes jokaista kansainvälistä sopimusta voidaan pitää Suomen perustuslain 92 ja 94 §:n tarkoittamassa mielessä merkitykseltään huomattavana, olisi kaikki kansainväliset asiakirjat ja sopimukset tuotava käsiteltäviksi ja hyväksyttäviksi Suomen eduskunnan täysistunnoissa – toisin kuin tehtiin euroon liittyessä ja Global Compact for Migration -sopimusta (GCM) käsiteltäessä. Ensin mainitun hallitus vei läpi pääministerin ilmoituksella ja jälkimmäisen virkamies- ja valiokuntatyöllä Perussuomalaisten vastustaessa. On ajateltavissa, että sopimuksista irtautuminenkin kävisi yhtä kevyin kynänkääntein.

Ihmisoikeussopimukseen vetoamalla ei pidä ohittaa kansallisten parlamenttien oikeutta itse määritellä lainsäädäntönsä perusta ja lakien tulkinta. Kansallisia perustuslakeja ja niiden tulkintaa ei pidä sivuuttaa myöskään kansainvälisten tuomioistuinten päätöksillä, joilla on viime aikoina alettu ohitella kansallisvaltioiden suvereniteettia.

Vaikka GCM-sopimuksen ihanteet ovatkin puitesopimuksia löysempiä, ne muuttuvat velvoittaviksi normeiksi ketjuuntumisvaikutuksensa kautta, jos tuomioistuimet alkavat käyttää sopimusta ratkaisujensa perusteluna.

9.3. EU:n liittovaltiotavoitteesta ja keskittämispoliitikasta luovuttava

On vastustettava EU-liittovaltiota tavoittelevien poliitikkojen keskittämispoliitiikkaa ja pyrkimyksiä kaventaa kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeutta. Merkityksellisiksi jäisivät tällöin vain paikallinen taso, jolla yksittäinen ihminen on voimaton, ja liittovaltion taso, joka on liian etäinen ja mittasuhteiltaan väärä.

Kansallisvaltiot ovat hyvinvointiyhteiskuntien ehtoja. Väestörakennetta, teollista ja tuotannollista rakennetta sekä sosiaalirakennetta vastaavaa politiikkaa voidaan tehdä vain kansallisvaltioiden puitteissa. Oikeudenmukaiset hyvinvointiyhteiskunnat ovat mahdollisia ja toimivat vain kansallisvaltioiden sisällä.

Yleispoliittisin keinoin on vastustettava metropolisoitumisen megatrendiä. Väestön ahtautuminen kasvukeskuksiin ja maaseudun autioituminen johtavat epämukavuuteen kaupungeissa ja elinkeinoelämän tyrehtymiseen sekä kiinteistöjen arvon laskuun Suomen haja-asutusalueilla.

Euroopan unionin toimintaperiaatteita olisi uudistettava niin, että unionin kautta Euroopan valtiot voisivat ajaa omia kansallisia etujaan ja sopia niistä. Jotta europarlamentilla säilyisi uskottavuus, sen koostumusta pitäisi korjata valtioiden yhdenvertaisen subjektiviteetin tunnustamiseksi siten, että jokaisella jäsenmaalla olisi europarlamentissa yhtä monta edustajaa.

Myös euroa voidaan pitää valuvikana, josta saatetaan joutua luopumaan. Taloustieteilijät vasemmalta oikealle alkavat tunnustaa, ettei Suomen jäsenyyttä euroalueessa voida perustella taloudellisilla näkökohdilla.

Tätä mieltä on ollut Aalto-yliopiston kansainvälisen talouden professori Pertti Haaparanta, joka totesi Yleisradion jutussa 2017, että ”[e]uroa ei voi taloudellisilla syillä puolustaa”.³⁶ Samoilla linjoilla ovat olleet monet oikeistoliberaalit, kuten Helsingin yliopiston taloustieteen emeritusprofessori Vesa Kannianen, jonka mukaan kruunusta on ollut suurta kilpailuetua Ruotsille,³⁷ ja Sixten Korkman, joka katuu euromyönteisyyttään teoksessaan *Euro – valuutta vailla valtiota*.³⁸

Suomi liittyi eräänä ensimmäisten joukossa Euroopan talous- ja rahaliittoon (EMU), ja hanketta vetivät pääministeri Paavo

Lipponen (sd.) ja hänen sinipunahallituksensa. Valtiovarainministerinä toimi tuolloin Sauli Niinistö (kok.), joka ei ole vielääkään osoittanut aktiivista katumusta.

Kanniaisen näkemys Ruotsin saamasta kilpailuedusta osuu varmasti oikeaan, vaikka kruunun kurssin liikkumavara onkin ollut pieni. Euromaiden kesken valuuttakurssi on kiinteä, ja Suomen viennistä noin 35 prosenttia menee euromaihin. Suomalaisella ei siis ole valuuttakurssin joustoa euroalueella. Suomen Pankin pitkäaikainen asiantuntija Heikki Koskenkylä toteaaakin, että ”[m]uihin valuuttoihin nähden euro kelluu, mutta ei välttämättä Suomen kannalta edullisella tavalla.”³⁹

Yksi syy puunjalostusteollisuutemme lamaannukseen ja alasaajoon on jäsenyytemme eurossa, kun keskeinen kilpailijamaamme Ruotsi on saanut kilpailuetua tärkeisiin vientimaihinkin oman valuuttansa kautta. Tästä johtuu, että tuotantoa on siirretty Suomesta Ruotsiin myös yhteistyöyritysten, kuten Stora Enson, sisällä. Tuloksena Ruotsin paperituotteiden tuotantovolyymi tonneissa mitattuna on nykyisin kaksinkertainen Suomeen verrattuna.

”Jos euroa harkittaisiin nyt, sitä ei perustettaisi”, väitti yhteisvaluuttaa aina vastustanut Kanniainen,⁴⁰ jonka mukaan euro on aiheuttanut osanottajamaidensa kansalaisille kymmenen prosentin hyvinvointitappion, ja ilman euroa jäsenmaiden kansantuote olisi kymmenen prosenttia nykyistä suurempi.⁴¹ Hän näkee, että euron takana piilee pyrkimys pankkiunioniin ja fiskaaliseen unioniin, jossa suurin osa kansallisesta budjettivallasta siirtyisi euroalueen valtiovarainministeriöön.⁴²

Euroalueelle perustettavasta suorasta verotusoikeudesta olisi nähdäkseni seurauksena liittovaltio, jossa Suomi toimisi osavaltion kaltaisena äänettömänä yhtiömiehenä ja toisten laskujen maksajana. Yhä uudelleen ja uudelleen kärjistyvät valtioiden velkaongelmat ovatkin omiaan johtamaan tiivistyvään rahaliittoon, jossa velat, varat ja verotus katsotaan yhteisiksi, mikä puolestaan vaatii poliittista yhteen puristumista.

Asian voi sanoa myös niin päin, että velkaongelmat luovat poliittista painetta pönkittää euroa. Seurauksena on poliittisen toimivallan keskittymistä euroviranomaisille – juuri sitä, minkä ulkoministeriksi noussut Alexander Stubb (kok.) näki välttämättömänä pitäessään niin sanotun liittovaltiopuheensa. Siinä hän julistautui federalistiksi haluten tehdä EU:sta supervallan ja

kansallisvaltioiden häviävän kokonaan. Hän sanoi muun muassa näin:

Valitettavasti, korostan valitettavasti, kansainvälinen järjestelmä perustuu edelleen valtioihin, eli kansallisvaltioihin. Joten kohta ykkönen tänään siis on: EU on, ja se ei ole, suurvalta. Eikä nyt vähätellä asiaa, minä haluaisin sen olevan sellainen. Olen todellinen Euroopan federalisti, [...] ja haluaisin nähdä EU:n muuttuvan supervallaksi. Joillakin mailla on edelleen pakkomielle, jota kutsun kansallisvaltionostalgiaksi. He uskovat, että valtio on järjestelmän ydin [...] mutta kansallisvaltio ei minun mielestäni ole EU:ssa enää keskeisessä asemassa. [...] me Euroopan valtiot, mukaan lukien Euroopan ulkoministerit, meidän täytyy ymmärtää, että vaihtoehtoja Euroopan yhdentymiselle ei ole, ei ainoatakaan vaihtoehtoa, jota voisi harkita vakavasti. [...] ja vaihtoehtoja Euroopan yhdentymiselle ei ole.⁴³

Vaihtoehtoja ei siis muka ole, paitsi yksi, Stubbin oma, jonka vuoksi Kokoomus pudotti hänet sittemmin puheenjohtajan pallilta. Tosiasiassa hyvinvointiyhteiskunta voidaan säilyttää ja ylläpitää vain kansallisvaltioiden kokoisissa yksiköissä, jotka ottavat huomioon kansakuntien erilaisen taloudellisen suoriutumiskyvyn. Siksi tarvitaan kansallisvaltioita.

Euroopan unioni voisi toimia vain kansallisvaltioiden löyhänä yhteistyöelimenä eikä kansakuntia pakottavana vallan lähteenä. Verotusunionia ja velkaunionia vastaan puhuu se, että olisi moraalitonta laittaa mitään maita maksamaan velkoja, joita ne eivät ole itse tehneet.

Euron kriisi ole ohi, vaikka Brysselissä, Strasbourgissa ja Euroopan keskuspankin pääkonttorissa Frankfurtissa iloitaan nyt euron tukitoimien ja puskurirahastojen näennäisen toimivuuden vuoksi sekä kehutaan muutamien ongelmamaiden paluuta lainamarkkinoille. Kevyttä rahapolitiikkaa seuraa kupla, mutta valuvika pysyy, ja väliaikainen vakaussväline on muuttunut pysyväksi kuin kossupullo Tuppuraisen ja Tappuraisen kädessä. Ongelmana on yhteisvaluutta-alueen maiden erilainen taloudellinen, teollinen, tuotannollinen, sosiaalinen ja väestöllinen rakenne.

Pitkällä tähtäimellä euroalueella ei ole muuta mahdollisuutta kuin hajota joko eripuraan tai yksissä tuumin. Päivää tai aikaa ei voi sanoa tarkasti, mutta joka päivä tuo ajankohta on yhtä

päivää lähempänä. On mahdotonta ajatella, että uskottavuutensa voisi säilyttää sellainen konglomeraatti, joka on rikkonut keskeiset säädöksensä alkaen Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksesta sekä päätyen peruskirjan säädökseen 125, jonka mukaan toiset jäsenvaltiot eivät saa auttaa julkisyhteisöjen rahoitusasemansa kanssa vaikeuksiin joutuvaa jäsenvaltiota (*no bail out*). Silti EKP on ostanut valtioiden joukkovelkakirjoja, ei vain jälkimarkkinoilta, vaan myös suoraan anneista.

Euroalueen hajoamisen pitäisi nähdäkseni olla yhtäaikaista, sillä maiden eroaminen yksittäisinä prosesseina muodostuisi hankalaksi. Maiden ottaessa käyttöön omia valuuttojaan kansalaiset eivät välttämättä siirtyisi niiden käyttäjiksi. Vaikeutena on myös federalistien jarrutus, mikä näkyi jo Paavo Väyrysen kansalaisaloitteena ajaman kansanäänestyshankkeen pysäyttämisenä eduskunnan perustuslakivaliokunnassa syksyllä 2016. Omat valuutat olisi pitänyt alun perinkin säilyttää, sillä aiemminkaan yksityishenkilöille tai yrityksille ei ole syntynyt suuria valuutanvaihtokuluja eikä kurssiriskejä, vaan niitä vastaan on aina voitu suojautua puskureilla.

Kokonaisuutena euroalue on ollut katastrofi, ja sen poliittiset ja sosiaaliset kustannukset ovat valtavat. Itsenäisen rahapolitiikan puuttuminen on velkaannuttanut valtiot ja löysä elvytysraha kotitaloudet. Yleinen monetarismi on halvaannuttanut työttömyyden korkealle tasolle. Koska eurossa on pysytelty lähinnä poliittisista syistä ja sitä ovat halunneet beethovenilaisen harmonian haaveita halajavat poliitikot, olisi myös pesänselvitys jätettävä järjestelmän luoneille poliitikoille.

Analyttinen totuus, jonka professori Vesa Kanninen ilmaisee kahdentoista muun kirjoittajan kanssa julkaisemassaan teoksessa *Euron tulevaisuus – Suomen vaihtoehto*, on, että maalamme on kolme vaihtoehtoa: (1) vahva euroliittovaltio Yhdysvaltain kaltaisin rahajärjestelmän vakautta tukevin rakentein, (2) jättäytyminen pois euron kehityksestä kohti liittovaltiota Maastrichtin sopimuksen mukaiseen sopimustilaan ja (3) kansallisten valuuttojen tuominen euron rinnalle joko kaikille euromaille tai yksittäisten euromaiden eroprosessien kautta.⁴⁴

Vastaus kysymykseen, minkä vaihtoehdon valitsemme, riippuu siitä, haluammeko tavoitella poliittista osallisuutta taloudelliseksi suurvallaksi pyrkivässä ja tyhjyyttään kumisevassa muodostelmassa, vai säilytämmekö oman valtiomme ja itsemäärää-

misoikeutemme. Itse valitsisin jälkimmäisen vaihtoehdon, sillä on parempi olla suuri kansa pienessä ja vauraassa hyvinvointimaassa kuin pieni kansa suuressa ja rutiköyhässä kehitysmaassa.

9.4. Euroopan unionin tulevaisuus

Myöskään Euroopan unionin poliittinen tulevaisuus ei näytä valoisalta. Mitä syvemmälle federalismin sysimustaan syleilyyn EU sulkeutuu, sitä kirkkaammalta näyttää kuitenkin sen varsinaisen ja todella olemassa olevan Euroopan edessä oleva aika.

Euroopasta ei ole tullut eikä tule Yhdysvaltoja, sillä Euroopan historia nojaa kansallisvaltioiden perinteeseen. Eurooppa ei perustu maahanmuuttoon eikä alueiden valtaamiseen alkuperäiskansoilta, kuten USA, jossa sisäinen rauhantila saatiin aikaan vasta veristen vastakkainasettelujen tuloksina esiin puhjenneiden rotutaistelujen kautta.

Niinpä Yhdysvaltain liittovaltio ei sovi Euroopalle esimerkiksi. Euroopan ei pidä olla Benettonin mainos, eikä kehitysmaalaisten Eurooppaan muutto saa muistuttaa Hitlerin Puolan-valtausta tai brittien tapaa laiduntaa aboriginaalien maita.

Yhdysvalloissa ei ole koskaan ymmärretty Euroopan valtioiden välisiä sotia, vaikka niitä onkin pyritty Atlantin takaa ratkomaan. On varauduttava siihen, että Euroopan unioni hajoaa yrityksiin kääntää jokien kulkusuuntaa: jäsenmaiden pakottamiseen ja ripittämiseen.

Ranskan presidentin Emmanuel Macronin jako ”reaktorin ytimeen” ja Euroopan ”visiokehiin” tunnustaa jo EU:n jakautumisen Länsi-Roomaan ja Itä-Roomaan, jossa liittovaltiotendenssistä irtautuvat maat hakevat turvaa toisistaan. Realistinen vaihtoehto on kuitenkin totaalinen hajoaminen, sillä korttitalot eivät koskaan lakoa puoliksi.

EU:n ei pitäisi olla monikulttuurisuuden teemapuisto eliitille varattuine pomppulinnoineen, eikä rahaunionista pidä tehdä kokeilua siitä, kuinka syvälle sukellusvene voi sukeltaa. Mikäli Espanjan talous kellahtaa ja pitkään horjunut Italia kaatuu IMF:n syliin, ei Euroopan unionista jää jäljelle kuin savuavat rauniot.

Euroopan oliiviöljymaat Kreikka ja Portugali ovat olleet jo kauan pelastusrenkaiden tavoittamattomissa, ja Itä-Euroopan

maat ovat kypsiä lähtemään, sillä niille riittää Nato. Saksan liittokansleri Angela Merkel on rampa ankka, eikä kunnan johtajaa ole näköpiirissä, ainakaan vielä.

Hajaannus on harmillista sikäli, että pelkkänä vapaakauppaliittona unioni olisi voinut toimia, mutta ei väestöjen vapaaseen liikkuvuuteen eikä yhteiseen rahaan perustuvana valtioliittona. Keskeisessä asemassa on suhtautuminen maahanmuuttoon, jota pitäisi yhteistuumin vastustaa.

Tärkein syy Ison-Britannian eroon oli se, että väkeä virtasi EU:n alueelle ja Britanniaan liikaa. Pääministeri David Cameron esitti jo 2015 brexitin vaihtoehdoksi, että Britannia eroaisi vain Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta, sillä EIT:n päätöksillä ohitetaan kansallisia perustuslakeja sekä puututaan itsenäisten valtioiden raja-, sisä- ja väestöpolitiikkaan. Myös Ranskan eräät korkeat virkamiehet ovat halunneet irtautua EIT:stä, koska siellä ovat venäläiset, turkkilaiset ja azerbaidžanilaiset tuomarit käyttävät päätöksiä tehdessään valtaa Euroopan maiden yli.⁴⁵

Johdellessaan kansainvälisistä sopimuksista ehdottomia ja äärimmäisiä tulkintoja ihmisoikeusjuristit ohittavat kansallisten parlamenttien sekä kansanedustajien vaikutus- ja päätösvallan. Suurikin laiva uppoaa pienen reiän vuoksi, kun aikaa kuluu pitkään, ja EU:n erona Titanicin kohtaloon on vain se, että matkustajahöyryssä olivat loppuun asti valot päällä.

Kriittisyys on onneksi herännyt kautta Euroopan. Seuraavissa europarlamenttivaaleissa EU saa todennäköisesti uuden suunnan, ja Perussuomalaiset ovat luomassa muutosta. Euroopan unionin pitäisi tehdä U-käännös federalistiselta tieltä, ja unioni olisi palautettava yhteistuumin takaisin vapaakauppa-alueeksi, joka ei edellytä väestöjen vapaata liikkuvuutta eikä yhteistä valuutaa.

Todennäköistä on, että itävaltalais-japanilaisen kreivin ja vapaamuurarin Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin teoksissaan *Pan-Europa* (1923) ja *Praktischer Idealismus* (1925) ilmaisema unelma yhdistyneestä Euroopasta saa ikävän lopun. Hänen ihanteensa oli, että sotia ei syttyisi, jos kansat olisi sekoitettu toisiinsa niin, etteivät kansakunnat ryhtyisi puolustamaan itseään toisia vastaan.

Tämä EU:n lähtökohdaksi otettu ajatus perustui kuitenkin virheelliseen arvioon, jonka mukaan monietnisyys luo rauhaa. Tosiasiassa näyttö on ollut päinvastaista, ja kansanryhmien rii-

dat ovat siirtyneet valtioiden rajoilta entistä vaikeammin hallittaviin muotoihin, eli ihmisyksilöiden välisiin suhteisiin, joissa vihamielisyydet kukoistavat nyt kansanryhmien konflikteina.

Meidän suomalaisten olisi varottava keskinäistä eripuraa. Toisaalta on varauduttava Euroopan unionin hajoamiseen ja vahvistettava kansallisvaltiomme itsenäisyyttä ja toimintakykyä. Suomen on pidettävä hyviä suhteita sekä länteen että itään. Kun joka puolelta tuulee yhtä kovaa, on myrskyissäkin seisominen helpompaa.

Euroopan unionilla on valittavanaan neljä tietä: (1) jatkaa huvitteluliberaalin EU-eliitin kannattamaa liittovaltiopoliitiikkaa, (2) hoitaa valtionvelat ja budjettivajeet setelirahoituksella ja inflaatiolla sekä pankkeja sosialisoidulla, (3) antautua äärimmäisen nationalismiin tielle, joka vie toisenlaisiin ongelmiin, tai (4) palata hallitusti ja yhteistuumin takaisin lähtökohtaan. Itse kannatan luonnollisestikin vaihtoehtoa 4: hallittua paluutietä.

9.5. Kehitysavusta ehdolliseen *win/win*-kehitysyhteistyöhön

Maailmanlaajuisen maahanmuuttokriisin pääsyy on hallitseman väestönkasvu. Yhdistyneiden kansakuntien vuonna 2015 julkaiseman raportin mukaan Afrikan väestö nelinkertaistuu vuosisadan loppuun mennessä 4,4 miljardiin.⁴⁶ Väkirikkaimmat maat ovat usein aineellisesti köyhimpiä, mikä kertoo, että kurjistumisesta voitaisiin hidastaa lisääntymisrajoitusten kautta. Väestönkasvua ei ole kuitenkaan saatu kuriin kondomeilla, naisten kouluttamisella eikä selibaattilupauksilla, sillä islamin perhepoliittiset normit ovat ekspansiivisia ja tähtäävät lajinsäilytykseen. Perusongelma on *ideologinen*, ei vain taloudellinen.

Myös kehitysavun antaminen on ollut tehotonta, ja paikoin se on pahentanut tilannetta. Kehitysavun parissa 40-vuotisen uran tehnyt ja suurlähettiläänä Mosambikissa toiminut Matti Kääriäinen väitti kirjassaan *Kehitysavun kirous*, että kehitysapu estää markkinaehtoisten rahoitusjärjestelmien toimintaa ja paikallisten pankkien kehittymistä sekä paisuttaa julkista sektoria ja vähentää hallitusten vastuuta omille kansalaisilleen. Se ohjaa myös välinpitämättömyyteen ja riippuvuuteen.⁴⁷

Kääriäisen mukaan kehitysavun kurjistavaan vaikutukseen liittyy myös ”myyttejä”, joista ensimmäinen (1) on, että kehitys-

yhteistyö vähentää köyhyyttä. Toinen (2) sisältää näkemyksen, että kehitysavulla voidaan vaikuttaa demokratian kehitykseen, hyvän hallinnon vahvistumiseen sekä ihmisoikeuksien kunnioittamiseen. Kolmas (3) harhakäsitys on, että kehitysyhteistyö on yhteistyötä ja perustuu aidosti kohdemaiden omistajuuteen ja niiden omien pyrkimysten kunnioittamiseen.⁴⁸

Pääongelmana hän pitää kuitenkin sitä, että annettu apu valuu kehitysmaista pois koulutettujen ihmisten aivovientinä tai rahapääomien virtana. Enemmän vuotaa ulos kuin sisään. Maat ovat siis köyhtymisen kierteessä, ja sisäiset tuloerot kasvavat niissä maissa, joissa talouskasvu huutelee kaksinumeroisia prosenttilukuja. Ongelmien ytimessä on taaskin maahanmuutto, eli kehitysmaista katsoen maastamuutto.

Brittiläinen naturalisti Sir David Attenborough puolestaan kritisoi vuonna 2013 ruoka-avun antamista kehitysmaihin, piti kehitysmaiden auttamista ”sekopäisenä” ja peräänkuulutti keskustelua sekä toimenpiteitä väestönkasvun hillitsemiseksi. Hänen mukaansa nälänhädät johtuvat siitä, että liian pienellä alueella on liikaa ihmisiä. Luonto on yrittänyt korjata asiaa, mutta ihmiset ovat kehitysmaita auttamalla pahentaneet tilannetta. Attenboroughin mukaan maapallo on menossa kohti katastrofia, mutta luonto tasapainottaisi tilanteen, jos ihmiset eivät tekisi mitään.⁴⁹

Asia onkin niin kuin Attenborough katsoo, mikäli asiaa ajatellaan luonnossa vallitsevien itsesäätelyjärjestelmien kannalta. Luonnossa ei ole mitään luonnotonta, ja evoluutiossa on pyrkimys tasapainoon, mukautumiseen ja sopeutumiseen. Kehitysapujärjestelmien olemassaolo voidaan siis nähdä ongelmien yhtenä aiheuttajana eikä vain lievittäjänä.

Kehitysavun noidankehiä on toki arvosteltu myös aiemmin. Perinteinen vasemmisto kritisoi kehitysapua jo 1960-luvulla nähdessä siinä ”uuden kolonialismin” muodon. Kehitysavun antamista pidettiin imperialistisen ja sodanhimoisen Yhdysvaltain keksintönä kylmän sodan aikana, jolloin Yhdysvallat ja Neuvostoliitto kilpailivat Aasian, Afrikan ja Etelä- sekä Väli-Amerikan maiden hallinnasta. Tästä ei kuitenkaan pidetä meteliä, koska se ei sovi nykydiskurssiin, jonka julistuksissa läntiset teollisuusmaat nähdään aina pahoina, riistonhaluisina ja sodanhimoisina valtioina, jotka vehkeilevät N-liiton ja sen nykyisen jatkajan hyväntahtoi-

suutta vastaan. Kehittyvät maat puolestaan nähdään pelkkänä markkina-alueena ja kapitalismin uhreina.

Omasta mielestäni vanha ”Valmetilla viidakkoon” -politiikka olisi parempi ratkaisu kuin lanttien viskeleminen Kankkulan kaivoon. Apu kun tekee riippuvaiseksi ja estää oman arvotuotannon kehittymisen. Kehitysmaiden kurjuus ei ole ollut niinkään tulos köyhtymisestä vaan köyhäksi jäämisestä. Kehitysmaat eivät ole vain päässeet mukaan rikastumisen turbulenssiin. Syyt ovat johtuneet kehitysmaiden takaperoisista uskonnoista, autoritaarisista hallituksista ja ainoastaan osittain länsimailman halusta hyödyntää kehitysmaiden luonnonvaroja ja työvoimaa.

Niinpä kehitysavun yksipuolisesta antamisesta olisi siirryttävä *win/win*-tyyppiseen kehitysyhteistyöpolitiikkaan, josta on hyötyä myös avun antajille. Ekologisista syistä olisi EU:n harjoittaman kehitysyhteistyön *ehdoksi* asetettava se, että kehittyvät maat laativat suunnitelman väestönkasvunsa rajoittamiseksi ja sitoutuvat siihen harjoittamalla esimerkiksi yhden lapsen politiikkaa.

Kehitysavun antaminen pitää puolestaan mahdollistaa vapaaehtoisella maksulla. Kehitysavun vähyydestä murhetta kantavat suomalaiset voivat lohduttautua sillä, että he joutuvat maksamaan kehitykselle jo ilmastomaksuina, perusteettomien pakolaisten palautusrotaatioina ja muina kuluina, halusivatpa tai eivät. Valtioiden tulisikin vain katalysoida yritysten ja muiden yhteisöjen kehityshankkeita eri maiden välillä.

Käytännön toiminta on vaikeaa ilman valtioiden kontrollia, sillä Afrikan maissa rehoittaa korruptio. Sitä puolestaan vastaa länsimaissa poliittinen valheellisuus. Juhlapuheissa kehitysavun sanotaan tepsineen, sillä kehitysmaiden talous on kasvanut. Koska myös väestö on samalla räjähtänyt, myös köyhyys on jäänyt voimaan, ja kynnelle kykenevä väki on vaeltanut pois vieden osaamisensa mennessään. Niinpä kehitysmaalaisten muutttoa länsimaihin olisi hillittävä myös kehitysyhteistyöpoliittisista syistä.

On syytä muistuttaa kehitysapupolitiikkaan liittyvästä historiallisesta anekaupasta, jolla länsimaisia ihmisiä on syyllistetty ja taivuteltu ostamaan pois näennäistä pahuuttaan. Hollannin, Britannian, Portugalin ja muiden merenkulkijavaltioiden vuosisatoja vanhaa imperialismia ei pitäisi kostaa nykyisin eläville

sukupolville. Länsimaat eivät ole rikkaita siksi, että kehitysmaat ovat köyhiä.

Myöskään vanha klisee, että ”maailman orjalaivat oli tervattu suomalaisella tervalla”, ei ole koko totuus asiasta. Suomi oli tuohon aikaan Ruotsin suurvaltapolitiikan eräänlainen siirtomaa, ja Pohjanmaan tervapadoissa tuotettu hyödyke myytiin Tukholman tervamarkkinoiden kautta.

Suomi on itse ollut kahden suurvaltapolitiikkaa harjoittaneen valtion alusmaa ja astinlauta. Silti niin sanotut edistykselliset ja toisia ihmisiä aina eettisemmät tiedostavaiset arvostelevat nyky-suomalaisia siitä, ettemme tunne tarpeeksi häpeää omasta valloituksenhalustamme. Ja tietenkin he syylistävät meitä siitä, että emme ole vielä oppineet palvelemaan ulkomailta tulevia täydellisesti emmekä sopeutuneet heidän kieli-, kulttuuri- ja ylläpitovaatimuksiinsa.

Kehitysapupolitiikkaa moititaan usein myös sen hyödyllisyydestä avun antajille. Jos kehitysavusta olisi oikeasti hyötyä antajille, länsimaat rikastuisivat sen kautta, mutta epäilenpä niin olevan. Muutenhan kaikki varamme olisivat jo lähetetyt kehitysmailhin korkoa kasvamaan.

On muistettava, että länsimaailma on vaurastunut suurimalta osin omin avuin, ja kehittyvienkin maiden joukossa elintaso on korkein juuri niissä maissa, kuten Egyptissä ja Etelä-Afrikassa, joissa länsimaiden vaikutus on ollut voimakkainta. Länsimaalaisten ihmisten olisi vapauduttava syyllisyyskompleksistaan, sillä jo siirtomaakaudella länsimaat käyttivät huikeita summia kolmanteen maailmaan rakentaessaan maanteitä, rautateitä, satamia, kouluja, sairaaloita ja teollisuuslaitoksia, jotka muutoin olisivat edelleenkin rakentamatta. Liberaalit ja kristityt lähetysaarnajat, jotka jatkuvasti syylistävät meitä ”valkoisen miehen taakalla”, voisivat itse tuntea syyllisyyttä siitä, että he ovat sinänsä hyvää tarkoittavalla avustustoiminnallaan tehneet mahdolliseksi kehitysmaiden hallitsemattoman väestönkasvun.

Tärkeää on huomata sekin, että ihmisoikeudet eivät ole erillisoikeuksia. Ihmisoikeudet toteutuvat vain, jos *koko poliittista järjestelmää* muutetaan niin, että länsimainen rationalismi, kansanvalta, valistusihanteet sekä vapaa markkinatalous saadaan toimimaan myös kehitysmaissa. Kurjin tilanne vallitsee Aasian ja Afrikan niissä maissa, joissa toteutettiin sosialismia, esimerkiksi Somaliassa.

Kehitysavun antaminen voi vaikuttaa jalolta, mutta omaksi velaksi se on vastuutonta. Kenelläkään ole moraalista velvoitetta auttaa muita kansoja omien kansalaisten piikkiin. Siinä touhussa tulee narun pää myös vetäjien käteen, ja pahimmassa tapauksessa ei maailmassa ole lopulta erikseen kehitysmaita ja kehittyneitä maita vaan pelkkiä köyhiä ja kehittymättömiä maita.

KOULUTUS- JA TIEDEPOLITIikka

Koulutuksen ja tieteen rahoituksen tasosta ei pidä tinkiä. Vuosina 2015–2019 istunut hallitus leikkasi jo sivistykseltä Kokoomuksen ja Keskustan pyörrettyä koulutuslupauksensa ja kattaakseen maahanmuuttokuluja. Koulutuksesta on vähennetty viimeksi kuluneella hallituskaudella noin 600 miljoonaa, josta noin 190 miljoonaa on kohdistunut ammatilliseen koulutukseen.

Myöskään perusopetuksesta ei pidä leikata, sillä 2011–2015 toiminut hallitus, jossa Vihreät, Sdp ja Vasemmistoliitto olivat mukana, leikkasi perusopetuksesta ja ammattiopetuksesta enemmän kuin seuraava hallitus otti tieteiltä.

10.1. Perusopetuksen ja keskiasteen koulutuksen taso turvattava

Suomen koulutuksen taso on romahtanut, mutta syy ei ole välttämättä koulujärjestelmässä, vaan se voi piillä myös oppilasaineiden muutoksessa. Peruskouluissa ja lukioissa päästiin aiemmin parempiin tuloksiin, vaikka resurssit olivat vähäisemmät ja luokkien koot suurempia. Mistä ongelmat johtuvat?

Samanlaisuusmagian lumoissa on julistettu ihmisten välisten erojen mitätöintiä ja tuotettu Eurooppaan vieraspopulaatioita, joiden lisääntyminen saattaa olla yksi syy siihen, miksi kouluisten PISA-tulokset ovat laskeneet viime vuosina hälyttävästi myös Suomessa. Ilmiön vakavuudesta kertoo se, että jopa maahanmuuttoa suosiva Helsingin Sanomat taipui kirjoittamaan tästä yhteiskunnallisesta tosiasiaista jutussaan ”Pisa-tutkimus:

Maahanmuuttajien tulokset huolestuttavat Suomessa”.⁵⁰ Saman ovat todenneet myös koulujen opettajat.⁵¹

Tulokset ovat laskeneet vuodesta 2006, jolloin maahanmuuttajien määrät alkoivat nousta peruskouluissa. Osaamiseroja on havaittu erityisesti äidinkielessä, ja uusi huono-osaisuus paikantuu kaupunkiseutujen heikkeneville maahanmuuttajavaltaisille alueille, kun hyväosaiset perheet hakeutuvat pois ongelmallisiksi leimautuneista naapurustoista ja kouluista.

Nämä sosioekonomiset selitystekijät muistuttavat vahvasti maahanmuutosta johtuvista ongelmista, jotka helposti paljastuvat heikon opintomenestyksen syiksi ja ovat johtamassa koululaitoksen halkeamiseen. Silti selitystä ei löydetä eikä paikanneta oppilasaineksen muutokseen, vaan sitä haetaan jatkuvasti järjestelmästä, ja keskitytään osoittamaan vain maahanmuuttopolitiikan hallinnollisia seurauksia.

Byrokratiaan keskittyvän näkökannan mukaan syyt tiettyjen koulujen ja alueiden vajoamiseen johtuisivat kantaväestöön kuuluvien hyvinvointiperheiden pakenemisesta maahanmuuttajalähiöistä, jolloin syyllisiksi tason laskuun esitetään ongelmalähiöistä kaikkoavat parempiosaiset ja -tasoiset oppilaat. On muistettava, että kytkintään ovat nostaneet nimenomaan kantaväestöt, joten vikaa pitäisi hakea ongelmalähiöiden kouluihin jääneestä vierasperäisestä oppilasaineksesta.

Koulujen eriytymiseen johtavaa spontaania segregatiota ei voida keinotekoisesti keskeyttää, sillä vanhemmilla on oikeus ja käytännöllinen pakko valita asuinpaikkansa sekä ne koulut, joihin jälkikasvunsa laittavat. Ruotsin opetusministeriön ehdottama keinotekoinen samalle viivalle asettaminen ja ”kattavan yhteiskunnallisen koostumuksen” tavoittelu osoittavat, kuinka epäonnistunutta integraatiopolitiikka on ollut, ja kyseisen pakkori-kastuttamisen tuloksena kaikista kouluista tuleekin ennen pitkää yhtä huonoja. Koulujärjestelmän dekadenssia pitäisi estää vastustamalla maahanmuutosta johtuvia väestöllisiä muutoksia.

Mitä Suomen kouluissa sitten tehdään? Pari vuotta sitten jokainen yhdeksäsluokkalainen sai opetusministeriön tuella tuotetun ja Chimamanda Ngozi Adichien kirjoittaman kirjan nimeltä ”Meidän kaikkien pitäisi olla feministejä”.⁵²

Tyttöjen etuoikeuttamiseen ja kehumiseen tähtäävä politiikka ei voi olla vaikuttamatta suomalaisten poikien koulunkäyntihalukkuuteen. Poikien heikommaksi väitettyä opintomenestystä

voidaankin selittää koulumaailmaa leimaavalla feministisellä ai-vopesulla, kun naisopettajattarien korkokengillä poljetaan mies-ten kulkusia. Kehitysmaiden tyttöjen tukeminen ei saa johtaa saman politiikan ajamiseen ja poikien syrjimiseen Suomessa eikä myöskään kehitysmaissa, joissa pojat tosiasiassa kärsivät tyttöjä enemmän sotiin pakotettuina lapsitaistelijoina ja uhreina.

Edellä kuvatussa valossa ei tarvitse ihmetellä, miksi menestys poikien perinteisesti suosimissa oppiaineissa, kuten matematiikassa, fysiikassa ja muissa luonnontieteissä, floppaa. Koulujen kaikkia ongelmia olisi korjattava seuraavin keinoin.

- 1) Poikien tippuminen kelkasta olisi estettävä korostamalla koulujen opetusaineiksessa poikia kiinnostavia aiheita.
- 2) Toisen asteen koulutuksesta pudottautumista olisi torjuttava nostamalla oppivelvollisuuden rajaa täysi-ikäisyyteen.
- 3) Maahanmuuttajat pitäisi sijoittaa tavallisiin luokkiin vasta kielitaidon kartuttua ja sosiaalisten taitojen edistyttyä.
- 4) Lukutaidottomia ei saa päästää pois peruskoulusta, ja ehtojen antamisen ja luokalle jättämisen mahdollisuutta on käytettävä.
- 5) Maahanmuuton aiheuttamia ongelmia ei pidä pyrkiä ratkaisemaan lisärahan kaatamisella maahanmuuttajakouluihin, sillä ongelmat eivät välttämättä ole taloudellisia.
- 6) Sääliarvosanojen antamisesta on luovuttava.
- 7) Tasokurssit on palautettava yläkoulujen kielten ja matematiikan opetukseen.
- 8) On taattava välttämätön koulurauha ja palautettava opettajien auktoriteetti.
- 9) Kännykkäkielto on säilytettävä oppitunneilla ja koulurauha turvattava.
- 10) Erityisoppilaat pitää laittaa omiin pienryhmiinsä, ja ongelmakouluihin pitää saada pienemmät luokka- tai ryhmäkoot.
- 11) On korostettava kotien ja vanhempien kasvatusvastuuta.

- 12) Kouluruokailun on oltava ravitsevaa, eikä ketään saa pakottaa syömään määräpäivinä pelkkää kasvisruokaa tai etnisiä ruokalajeja.
- 13) Jokaisella koululaisella on oltava mahdollisuus helposti tavoitettavaan kouluterveydenhuoltoon ja psykologisiin palveluihin.
- 14) Koulujen sisäilmaongelmat on ratkaistava.
- 15) Kiusaamisen estoon tarvitaan konkreettisia toimia, eikä kiusaamista pidä kääntää kiusattujen lasten omiksi vioiksi.
- 16) Miehiä pitää saada koulujen opettajakuntaan palauttamalla sukupuolikiintiöt jo kasvatusalan koulutukseen.
- 17) Ylioppilaskokeita ei saa lyhentää eikä keventää.
- 18) Päivittäiset koulumatkat eivät saisi ylittää kahta tuntia.
- 19) Oppilaiden mahdollisuudet riittävään lepoon vapaa-aikana on taattava kotien ja koulujen yhteistyöllä.
- 20) Kotouttamisesta ei saa tehdä erityiskohteluun johtavaa koulutuspolitiikkaa.
- 21) Tietyt koulutussektorit eivät saa toimia keinotekoisina kanavina yhteiskunnan suojatyöpaikkoihin.
- 22) On taattava puolueeton koulu ja monipuolinen opetus.

Keskiasteen ammatillisen koulutuksen tulee olla erityisen huomion kohteena, sillä keskiasteen ammattikoulutusta tarvitaan työvoimapulan paikkaamiseen. Nykyinen laki ei säätele lähiopeutuksen määrää ammattikouluissa, vaan oppilaille voidaan tarjota itsenäisesti suoritettavia verkkokursseja tai muuta itsenäistä opiskelua.

Tätä mahdollisuutta on käytetty säästötoimien vuoksi liikaa. Kun vielä pari vuosikymmentä sitten ammattikouluissa opiskeltiin 38 tuntia viikossa opettajien ohjauksessa, nykyään lähiopeutuksen määrä on enää 28 viikkotunnin tasolla, ja muu opiskelu on opiskelijan omalla vastuulla.

Ammatillisen koulutuksen voimavaroja on siirrettävä koulutusaloilta toisille työvoiman tarpeen mukaan. Jokaisessa niemes-

sä ja notkelmassa ei tarvitse toimia keskiasteen kuvataidekoulua tai tanssiopistoa, jossa keskitytään itseilmaisuun tai ”voimaantumiseen” ja josta valmistutaan työttömyyskortistoon.

Julkisin varoin annettavan ammatillisen koulutuksen tulee vastata työvoiman tarpeeseen ja palvella yhteiskuntaa sekä vaihtokelpoisten arvojen tuotantoa. Esittämistä ja aistimellisuutta on suosittu jokaisella koulutusasteella liikaa, ja kouluissa pitäisi opettaa ja opiskella jälleen älyllisiä opinaloja. Taiteellisen koulutuksen resurssit pitää keskittää huipputasolle.

Ammattikorkeakoulut ja yliopistot on säilytettävä erillisinä. Ammattikorkeakouluilta pitää poistaa oikeus käyttää englanninkielistä nimitystä ”university of applied sciences”, sillä se luo väärän mielikuvan, että kyseessä on soveltavien tieteiden yliopisto. Soveltavat tieteet ovat teoreettisia, kuten soveltava matemaatiikka, soveltava filosofia ja soveltava fysiikka, joita harjoitetaan tiedeyliopistoissa.

Siirtymistä lukioista yliopistoihin on nopeutettava, ja ylikouluttamista on vältettävä. Kouluttelua ei saa käyttää työttömyyden tilastoista puhdistamiseen.

Toisen asteen ammatillinen ja lukio-opiskelu, korkeakouluopinnot ja yliopisto-opiskelu pitää säilyttää maksuttomina Suomen kansalaisille. Sen sijaan ulkomaalaisille on korkeakouluihin ja yliopistoihin määrättävä lukukausimaksut kustannusten kattamiseksi, Suomelle epäedullisten opiskelijavaihtosuhteiden tasapainottamiseksi ja korkealaatuisen koulutusjärjestelmämme hyväksikäytön estämiseksi. Näin turvataan suomalaisten oma opiskelemaan pääsy ja vältetään siirtämästä muualta tulevien koulutuskuluja suomalaisten maksettaviksi.

10.2. Totuus tähtäimeen yliopistoissa ja korkea-asteella

Yliopistoissa ja vankiloissa sanotaan olevan yhteistä sen, että kummassakaan lisääntynyt vapaa-aika ei johda joutilaisuuteen vaan kriittisyyden kasvuun. Opetuksen monipuolisuus ja tieteen, tutkimuksen sekä julkaisutoiminnan vapaus pitää säilyttää yliopistoissa. Hiostamista, ehdollistamista, tulosjohtamista ja valvontaa pitää karsia julkaisukontrollin liiallistuttua ja poliittisen korrektiuden lisääntyttyä yliopistoissa.

Tieteen ensisijainen uhka ei ole rahoituksen niukkuus vaan sisäinen politisoituminen, tarkoitushakuisen tendenssitutkimuksen lisääntyminen ja argumentaatiota rajoittavien puhesääntöjen (*speech codes*) yleistyminen. Yksikin kyvykäs tutkija voi nykyisin saada aikaan ansiokkaampaa tutkimusta ilman resursseja yliopistoyhteisön ulkopuolella kuin tiedepoliittista agendaa noudattava ryhmä akateemisesti rahoitettuna.

Tieteellisiin tehtäviin ja etenkin yhteiskunta- ja humanistisiin tieteisiin pitää nimittää muitakin kuin vihervasemmiston etäis-päätteitä, tai valtion taloudelliset tuet pitää suunnata muualle. Yliopistojen ja tiedeorganien tulisi vaatia työntekijöiltään määräjain raporttia poliittisista sitoumuksistaan ja poliittisesta toiminnastaan, ja olisi edistettävä monipuolisuuden toteutumista. Yliopistojen ei pitäisi olla vihervasemmiston puolue toimistoja vaan parlamentteja, joissa on edustettuna erilaisia näkemyksiä.

Euroopan unionin katakombeista palautettavaa rahoitusta pitää myöntää myös EU-kriittiseen tutkimustoimintaan. Akateeminen vapaus ja totuuden puhumisen mahdollisuus on palautettava yliopistoihin. Yhteiskuntakritiikin lavastaminen ”vihapuheeksi” (*hate speech*) ja puhenormien vaatiminen on lopetettava tieteissä.

Puhe ”turvallisten tilojen” tavoittelusta yliopistoissa on oireellista, sillä avoin keskusteleminen ei ole vaarallista, vaikka jotkut kokisivatkin sen loukkaavana tai häiritsevänä. Sellainen yliopisto, jossa ei saa esiintyä eikä julkaista vapaasti, ei ole turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle. Bunkkereihin kaivautajat eivät todellisuudessa osoita puolustautumiskykyä vaan tunnustavat tappionsa ja paljastavat kyvyttömyytensä argumentaation edessä.

Yliopistojen työsuhteisiin on julkisen rahoituksen ehtona nimittettävä ensisijaisesti syntyperäisiä Suomen kansalaisia, ja valmistuneiden määriä painottavaan tutkintotehtailuun perustuvasta tulosjohtamisesta on luovuttava opetusministeriön puolelta laadun takaamiseksi. Yliopistoista ei pidä tehdä myöskään yksityisten rahoittajien valintamyymälöitä, joissa totuus on kauppavaraa.

Valtiovallan ei pidä hyväksyä yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen aietta myydä koulutusta laajalti ulkomaalaisille, sillä se vähentäisi aloituspaikkoja suomalaisilta ja olisi vastoin koulutusjärjestelmämme toiminta-ajatusta ja tarkoitusperiä.

Yliopistojen hallitusten ei pitäisi olla rahoittajien eikä poliittisten pudokkaiden loppusijoituspaikkoja, jollaisia niistä tuli, kun ovet hallintoon avattiin ulkopuolisille. Esimerkiksi Helsingin yliopiston vuosiksi 2018–2021 nimitetyn hallituksen puheenjohtaja on Tarja Halonen ja Turun yliopiston hallituksen puheenjohtaja Ritva Viljanen (sd.), joista kummallakaan ei ole tieteellisiä ansioita eikä uraa.

Helsingin yliopiston hallituksen varapuheenjohtaja on politiikassa aktiivinen Teija Tiilikainen, ja jäsenenä ovat muuten muassa Jukka Kekkonen (sd.) ja Thomas Wallgren (sd.). Ulkopuolisena jäsenenä on saatu mukaan mahtumaan myös yliopormestari Jussi Pajunen (kok.). Muiden puoluekannasta ei ole tietoa. Rahan vallan hallituksessa korvasi Ilona Herlin, joka astui Jorma Ollilan tilalle.

Tieteellinen tämä konsistori ei ole, vaikka pitäisi. Yliopistojen vasemmistolainen internationalismi ja kansainvälisen kapitalismin penetroima kaupallisuus häiritsevät vakavasti tieteellisen totuuden tavoittelua ja kriittistä ajattelua akateemisessa maailmassa.

Valtioneuvoston nimittämä ja tarkoitushakuista tiedepolitiikkaa toteuttava Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvosto on lopetettava. Neuvoston noin 60 miljoonan euron vuosirahoitus on jaettava tieteellisesti perusteltuihin eikä poliittisesti ”suunnattuihin” tarkoituksiin, joista päättää tutkimuksen pääteemat valitseva valtioneuvosto.

Englanniksi puhutaan *small talkia* – suomeksi syvällisiä. Niinpä tieteissä ja opetuksessa on käytettävä ja suosittava suomen kieltä sekä estettävä kielemme marginalisoitumista ja taantumista tieteen kielenä.

Suomen kielen asemaa tieteiden julkaisukielenä on vahvistettava ja kansainvälisen julkaisutoiminnan roolia ansioitumisperusteena on vähennettävä. Näin rajoitetaan riippuvuutta filosofian perinteisestä uhkatekijästä, eli vieraan tahdon alaisuudesta. Kansainvälisiä arviointiprosesseja vähentämällä vapaudutaan myös siitä, että ulkomaalaiset päättävät, mikä on tärkeää ja mitä Suomen yliopistoissa voi tutkia, julkaista ja opettaa.

Yhteiskunta- ja taloustieteissä suomenkielinen ja kotimainen tiedejulkaiseminen takaavat tiedon paluun takaisin merkitysyhteeseen, jota tieto koskee: osaksi omaa yhteiskuntaelämäämme. On suotavaa, että varsinkin yhteiskunnallisista ja taloudellisista

asioista puhutaan suomeksi myös tieteissä ja ettei tieteenharjoittajia taivutella omaksumaan vierasperäisiä ajattelu- ja puhetapoja tai ideologioita, niin kuin vieraiden kielten myötä usein käy.

Yliopistotutkintojen määrää on vähennettävä perustutkintojen aloituspaikkoja karsimalla ja jatkotutkintojen laatuvaatimustasoja korottamalla sekä tulkitsemalla yliopistolakia niin, että humanistisilla, yhteiskuntatieteellisillä ja oikeustieteellisillä aloilla artikkeliväitöskirjoja hyväksytään vain poikkeustapauksissa ja erityisen hyvin perusteltuina. Tutkijoilta vaadittava kyky teorianmuodostukseen ja kokonaisuuksien hallintaan on osoitettavissa vain monografiamuodossa, eikä tieteen ydin voi olla artikkelimuotoista sormetusdemagogiaa.

Monen kirjoittajan yhteisartikkeleita ei pidä hyväksyä opinäytteiden osiksi, ellei oman työn osuutta ole selvästi, yksiselitteisesti ja todisteellisesti osoitettu. Saman työn eri tekijöiden ei pidä voida käyttää yhteisiä tekeleitä omien väitöstensä osina. Näin estetään päällekkäisyyttä, tieteen inflatorisoitumista ja plagioitumista.

Yliopistojen itsehallinnon ei pidä olla kuriliberalismia, vaan sen pitää vahvistaa tieteenharjoittajien mahdollisuutta toteuttaa tieteellistä tai taiteellista vapautta pidäkkeettömästi ja ilman pitkälle vietyä sisältökontrollia. Ristiriitoja synnyttävä ja suureen yhdenmukaistamisen paineeseen johtava monikulttuuri-ideologia on poistettava koulujen, yliopistojen ja muiden oppi- sekä kulttuurilaitosten toimintaperiaatteista, eikä siihen sitoutumista pidä asettaa ehdoksi julkisten avustusten myöntämiselle.

KULTTUURI, MEDIA JA DIGITALISAATIO

Kulttuuri ei ole vain kulttuurikanoja varten, vaan kulttuuria **K**ovat yhteiskuntamme ja elämäntapamme juuret. Kulttuurit eivät ole yleensä siirrettävissä paikasta toiseen tai ihmisryhmältä toiselle ilman suuria mullistuksia.

Itsenäisiä ja omaleimaisia vähemmistökulttuureita pitäisi suojella. Yksi niistä on suomalainen kulttuuri. Toinen on länsimainen kulttuuri kokonaisuudessaan. Se on levinnyt myös Euroopan ja Pohjois-Amerikan ulkopuolelle, mutta väestöllisesti me olemme jättiläispandoja. Myöskään länsimaisen kulttuurin väitetty valta-asema ei ole mikään itsestäänselvyys maailmassa, jota määrällisesti hallitsevat Afrikan, Kaukoidän ja Lähi-idän kansat sekä heidän uskontonsa. Suomen kieltä puhuvia on hyvin pieni osa kansojen joukosta.

Eurooppalaisia vähemmistökulttuureita ei pitäisi suojella vain passiivisesti, esimerkiksi julistamalla kulttuureita maailmanperintöluettelon suojelukohteiksi tai varjelemalla sen esineitä historiallisina jäänteinä. Aktiivinen kulttuurin suojelu merkitsee sitä, että ihmiset *elävät* oman kulttuurinsa mukaisesti sekä kieltäytyvät vastaanottamasta vieraiden kulttuurien vaikutteita ja toimimasta niiden eduksi.

Tällainen kulttuuritoiminta ei ole pelkkää viljelytoimintaa, jonka mukaisesti kylvetään ja kynnetään samaa ikiäikaista peltoa. Kulttuuriin sisältyvät luovuus ja tulevaisuus. Kulttuuritoiminta ei ole taustapeiliin katselemista vaan määrätietoista tulevaisuuden tavoittelua. Kulttuurilla pitää silloin olla ihanteita ja päämääriä, jotka puolestaan perustuvat filosofisesti ajateltuihin arvoihin. Esimerkiksi Suomessa sananvapaus on ollut arvo aina

Kalevalan ajoista asti. Sankarit olivat merkittäviä sanankäyttäjiä, minkä tiedämme tavasta, jolla Väinämöinen lauloi Joukahaisen suohon.⁵³

Kulttuurin ei pidä kuitenkaan olla kuria. Kulttuurista puhumisen ikävä leima johtuu juuri siitä, että koulujen opettajat ja museot hautovat kulttuuriaarteitamme kuin hanhiemot eivätkä huomaa, että se, mikä kulttuurissamme on elävää, luodaan nykyajassa. Kulttuurisen köyhtymisen merkittävin syy on massakulttuuri, ja se puolestaan perustuu oletukseen kaikkien kulttuurien samanarvoisuudesta: käsitykseen, ettei ole mitään toista parempaa. Kuitenkin jo ”korkeasta” ja ”matalasta” kulttuurista puhuminen sisältää tunnustuksen, että jokin mielletään arvokkaammaksi kuin toinen. Siinä mielessä postmodernistien arvo- ja kulttuurirelativismi on valetta.

Kulttuurisen tietoisuuden kannalta tärkeintä on arvostelukyky. Arvostelukyky puolestaan koostuu kriittisyydestä. Kriittisyyden käytännöllinen toimintamuoto on vastustaminen. On siis torjuttava sellainen, mihin ei liity mitään arvoa. Roskaa on sanottava roskaksi. Muutoin ihmistä voidaan pitää yhtä kulttuurisena olentona kuin varista, jota sanotaan kulttuurilinnuksi vain siksi, että se tonkii tunkioita.

Kulttuurinen arvostelukyky, kriittisyys ja vastustuksen voimat kasvavat hyvästä itsetunnosta. Kulttuuriseen itsetuntoon sisältyy kyky vastustaa paitsi ulkoisia, myös kansakunnan sisältä päin tulevia uhkia. Suomen kansa on aina onnistunut nujertamaan keskuuteensa pesiytyneet valheen, virkavaltaisuuden ja henkisen näivettymisen lietsojat. Siksi myöskään kommunismi ja sosialismi eivät päässeet tuhoamaan kulttuuriamme, kuten kävi monessa muussa maassa.

Hyvä kulttuurinen itsetunto toteutuu kansanvaltaisessa poliittisessa järjestelmässä. Siksi kulttuurin vaaliminen on aina myös poliittista. Jos länsimainen järkiperäinen kulttuurimme murenee, on ennen pitkää vaarassa koko sivilisaatio.

11.1. Monikulttuuri-ideologian ristiriidoista irtauduttava

Monikulttuurisuus on ideologinen ja ristiriitainen ilmiö, sillä se johtaa konformismiin, eli suuriin yhdenmukaistamisen vaatimuksiin, jolloin erilaisuudesta joudutaan sahaamaan särmät

pois. Tuloksena on yksiaineksinen monokulttuuri, jota voidaan sanoa myös totalitarismiksi. Miksi tehdä jokaisesta maasta ”monikulttuurista”, kun maailma sinänsä on monikulttuurinen koostuessaan monesta erilaisesta kulttuurista?

Monikulttuurisuuden ideologiasta poikkeakin *moniarvoisuus*, jota kannatan kyllä. Moniarvoisuus toteutuu parhaiten silloin kun vallitsee *omakulttuurisuus*, jonka kautta voi esiintyä aitoa moniarvoisuutta. Esimerkiksi Eurooppa on kansallisvaltioidensa tuloksena moniarvoinen. Moniarvoisuus voi vallita yhdessäkin kulttuurissa, kuten tässä vapaamielisessä länsimaisessa kulttuurissamme.

Sen sijaan monikulttuurisiksi tarkoitettut totalitarismit, kuten Neuvostoliitto, ovat olleet erittäin yksiarvoisia, samoin muslimien islamilainen kulttuuri. Monikulttuurisuuden lietsominen ei ole oikeastaan muuta kuin vanhaa taistolaisuutta uudella nimellä. Niinpä en pidä moniarvoisuuden murentamista perusteltuna ”monikulttuurisuuden” lähetystyön kautta, kun sen tuloksena tosiasiaassa levitetään moniarvoisuutta heikentävää suvaitsemattomuutta. Monikulttuurinen yhteiskunta syntyy, kun Mersuun laitetaan 50 prosenttia Ladan osia tai oikeanpuolesta ja vasemanpuoleista liikennettä sovelletaan yhtä aikaa.

Monikulttuurisuuden sijaan on tuettava omakulttuurisuutta ja vahvistettava kansallista kulttuuriamme sekä tehtävä sitä tunnetuksi vieraille Suomessa. Omakulttuurisuus on itseisarvo, sillä omalla kulttuurilla on *subjekti*, sen oma kansakunta, jolle asioilla on arvoa, kun taas monikulttuurisuus koostuu erilaisista kansallisista kulttuureista ja niiden yhteenliittymistä. Monikulttuurisuus on epäarvo silloin kun se johtaa kansallisten ja omaleimaisten erityiskulttuurien pois korventamiseen tai yhteen sulauttamiseen.

Monikulttuurisuuden kritisointi ei ole ääriajattelua. Ääriajattelua on vaatia suuria muutoksia omaan kulttuuriimme ja väestörakenteeseemme ilman, että monikulttuurisuudesta olisi saatu myönteistä näyttöä. Kielteistä näyttöä on syntynyt muun muassa islamin mukana levinneen terrorismin muodossa.

Harvardin yliopiston yhteiskuntatieteiden professori Robert D. Putnam todisteli vuonna 2000 julkaisemassaan teoksessa, että myös *monietnisyys* vaikuttaa yhteiskunnan kiinteyteen erittäin kielteisesti. Monietnisisissä yhteisöissä ihmisillä on entistä vähemmän ystäviä, he luottavat entistä heikommin paikalliseen

hallintoon ja he kokevat elämänlaatunsa huononevan. Luottamus ei heikkene vain etnisesti erilaisten ryhmien välillä, vaan lopulta myöskään samaan viiteryhmään kuuluvat ihmiset eivät luota toisiinsa.⁵⁴

Yhdysvaltalainen politiikantutkija ja monen presidentin neuvonantajana toiminut professori Samuel P. Huntington puolestaan totesi kirjassaan *The Clash of Civilisations*, että moninapaisessa maailmassa lähes kaikki konfliktit paikantuvat kulttuuri-
piirien rajoille. Esimerkkinä tällaisesta raja-alueesta on Balkan, joka on toiminut eurooppalaisen kulttuurin ja Lähi-idälle tyypillisen muslimikulttuurin puskurivyöhykkeenä. Toisen esimerkin tarjoaa Puola, joka jakaa länttä ja itää kristillisessä maailmassa. Kolmas esimerkki löytyy Indokiinan alueelta, jossa kohtaavat siirtomaaimperialismin länsimaiset vaikutteet sekä Kaukoidän kulttuurit. Huntingtonin mukaan useimmissa nykyisissä konflikteissa on osapuolena islam.⁵⁵

Myös muualta on saatu samansuuntaisia tuloksia. Afrikkalaisen kyläyhteisön yhteistoiminta sujuu sitä huonommin, mitä enemmän erilaisia heimoja kylässä asuu, mutta maiden välinen yhteistyö onnistuu Afrikassa sitä paremmin, mitä vankemman yhteisen identiteetin valtio on onnistunut luomaan.⁵⁶ Monietnisyydellä on havaittu olevan myös negatiivista vaikutusta veronmaksuhalukkuuteen Euroopassa ja Yhdysvalloissa,⁵⁷ joten etnisellä hajoamisella on yhteiskuntaa demoralisoiva ja korruptoiva vaikutus.⁵⁸

Käydessään Suomessa vuonna 2015 Robert D. Putnam kommentoi maahanmuuton vaikutuksia suomalaiseen yhteiskuntaan ja katsoi siirtolaisuuden heikentävän pohjoismaiden keskeistä varallisuutta, joka piilee sosiaalisessa yhteenkuuluvuudessamme. Hänen mukaansa olennainen kysymys tulevaisuuden kannalta on, miten me pystymme pitämään sosiaalisesta pääomastamme huolta, kun tuloerot kasvavat ja etninen samankaltaisuus heikkenee maahanmuuton myötä:

En ole ollenkaan pessimistinen Suomen suhteen enkä yritä sanoa, että te olisitte nyt jotenkin huonossa jamassa. Haluan sanoa vain, että nämä globaalit trendit tulevat haastamaan Suomea ja uhkaavat myös jonkun verran teidän merkittävää voimavaraanne: sosiaalista pääomaa.⁵⁹

Harvardilaisesta viisaudesta voi oppia sen, että etnisyys on tärkeä sosiaalinen järjestäytymisperuste. Palturina puolestaan voidaan pitää sellaista sosiaalista konstruktionismia, joka uskottelee, että kansaan tai kansakuntaan kuuluminen olisivat pelkkiä myyttejä tai rakenteita vailla olemassa olevaa perustaa ihmisten ominaisuuksissa ja geeniperinnössä.

'Kansa' on etnografinen käsite, 'kansakunta' sosiaalitieteellinen käsite ja 'kansalaisuus' juridis-hallinnollinen käsite. Yhteiskuntaelämä toteutuu harmonisesti, kun nämä ovat ekvivalentissa eli toisiaan vastaavassa suhteessa keskenään.

Kansallisvaltio puolestaan rakentuu *kansalaisyhteiskunnan* varaan, kansalaisyhteiskunta perustuu *kansalaisten* muodostamaan *kansakuntaan* ja kansakunta *kansaan*. Hyvinvointivaltio ei voi onnistua ilman järjestynyttä kansallisvaltiota, ja parhaiten kansalaisyhteiskunta järjestyy sellaisen kansakunnan varaan, joka muodostaa etnisesti yhtenäisen kansan, sillä tällöin yhteiskunnalliset kitkat jäävät vähäisimmiksi ja niin sanottu yhteiskunnallinen tehokkuus kasvaa populaation tuottoalueella.

Väestön monipuolistuminen ja kanssakäyminen saattavat lisätä yhteiskunnallista tehokkuutta jonkin verran, mutta aina vain tiettyyn rajaan asti, jota voidaan kuvata alenevan rajahyödyn lailla. Kun perunasoppaan lisätään suolaa, maku paranee, mutta jos suolaa lisätään liikaa, se muuttuu syömiskelvottomaksi. Sama pätee monikulttuurisuuteen ja monietnisyyteen. Kulttuuriin voi tuoda informaatiota, jos ghettoblaster pauhaa yhdessä paikassa, jolloin saadaan tietää, millaista se on. Mutta lisää viisastumista ei tuota enää se, että sama mekkala on käynnissä jokaisessa kadunkulmassa.

Yhtenäiskulttuurin lisäksi tärkeää on kansallinen yhtenäisyys, sillä kulttuurit rakentuvat sille. Esimerkiksi kieli on tärkeä kansaa yhdistävä kulttuurinen tekijä, mutta sen tapaiset irralliset komponentit eivät yksistään riitä kansakunnan synnyttämiseen, vaan perustana pitää olla etninen yhtenäisyys ja yhteenkuuluvuus.

11.2. Suomen kielen asemaa vahvistettava

Kotimaisten kielten asema on turvattava, ja vierasperäisten tulojoiden integroitumista kulttuuriimme pitää edistää pakollisilla

kielitaitovaatimuksilla. Englannin kielestä ei pidä tehdä virallista kieltä Suomeen, sillä se syövyttäisi kulttuurista pääomaamme ja hidastaisi maahanmuuttajien sopeutumista.

Uusien kieliryhmien syntyminen maahamme on koetellut myös ruotsinkielisiä, joiden suhteellinen asema on heikentynyt. On kotimaisille kielillemme tappioksi, että vuosienkaan maassaolon jälkeen muutamat erikieliset eivät ole vaivautuneet opettelemaan Suomen virallisia kieliä, vaikka niitä opetetaan kouluissa ja kursseilla. Kotimaisten kielten taito pitää asettaa kansalaisuuden myöntämisen ehdoksi.

Suurten tappajakielten suosiminen on modernia kieli-imperialismia. Espoon kaupunki on antanut huonoa esimerkkiä hyväksymällä englannin kielen virastojen asiointikieleksi.⁶⁰ Minä ainakin puhun Suomessa vain suomea ja syön suomalaista ruokaa, vaikka Helsingin pormestari markkinoikin maatamme väitteellä, ettei suomalaisia tarvitse enää palvella suomeksi vaan englanti riittää ja suomenkielisten asiakkaiden pitää väistyä.⁶¹

11.3. Kansalaisjournalismin roolia ja sosiaalisen median vapautta tuettava

Väite niin sanotun vaihtoehtomedian ”valheellisuudesta” on nurinkurinen, sillä valehtelu on *vallankäytön* eikä kriittisen journalismin menetelmä. Ei ole vallankäyttöä ilman valheita, suodatus ja ”muunneltua totuutta”. Siksi asennemuokkausta ja mielipiiteiden manipulaatiota harjoittava valtamedia on itse se varsinainen valhemedia.

Vaihtoehtoiseksi tai toisinajattelijaksi leimaaminen taas on oireellista ja kertoo valtamedian halusta omistaa totuus. Tosiasiasa vaihtoehtomedia on *kansalaisjournalismia*, jonka totuuden takeina ovat tekijöiden pyyteettömyys, palkattomuus ja uhrautuminen sekä erilaisuutta edustava moniäänisyys.

Lehdistönvapaus eli median vapaus toimia hallitusvallasta riippumatta on varmistettava nykyistä paremmin. Poliitiikan medioitumisilmiön myötä poliitikot ovat tulleet riippuvaisiksi mediajulkisuudesta ja alkaneet kerjätä huomiota toimittajilta, jotka puolestaan ovat valikoineet julkisuuteen vain mieleisiään poliitikkoja ja tieteilijöitä sekä puhuttaneet heitä poliittisten tarkeitusperiensä mukaan.⁶² Tämän vispilänkaupan tuloksena toi-

mittajat, poliitikot ja tieteilijät ovat korruptoituneet sosiaalisesti ja päätyneet syömään toistensa kädestä.

Lehdistötukea pitäisi myöntää myös vaihtoehtomedioiden, eikä tuen myöntämisen ehdoksi pidä asettaa sitoutumista valtavirtamedioiden hallitsemaan Julkisen sanan neuvostoon (JSN) tai muihin neuvostoihin eikä myöskään journalistin ohjeisiin, jotka asettavat informaation välittämiseksi sananvapautta ja rationaalisen argumentaation sääntöjä tiukemman kehyksen. Median tehtävä ei ole ”puuttua” asioiden kulkuun vaan *välittää* tietoa eikä *muokata* sitä tai vastaanottajien mielipiteitä.

Valtamedia on ominut itselleen tuomioistuinlaitoksen tehtäviä pyrkiessään päättämään siitä, mikä on soveliasta ja mikä ei. Harjoittaessaan sensuuria omilla kommenttipalstoillaan se menettelee aidon orwellilaisen totalitarismin tavoin.

Valtamedia ja mediakapitalistien käsissä oleva sosiaalinen media käyvät nykyisin jatkuvaa informaatio­sotaa perussuomalaisia vastaan. Sellainen tiedonvälitys, joka pyrkii poistamaan tietyt ajatukset julkisuudesta, antaa valheellisen ja vääristyneen kuvan siitä, millaisia tieteellisiä ja poliittisia näkemyksiä todellisuudessa esiintyy. ”Vihafaktojen” ja ”vastuuvälheiden” yhteiskunnasta pitäisi päästä takaisin luottamuksen yhteiskuntaan, jossa sananvapaus säilyy niin sosiaalisessa mediassa kuin perinemediassa ja uusmediassakin. Pimitystä harjoittavien ja viestinnällisiä patoja rakentelevien toimittajien kannattaa muistaa, että majavien yleisin kuolinsyy on päälle kaatuva puu.

11.4. Yleisradion asema periaatteelliseen tarkasteluun

Hallitus esitti Yleisradion budjetiksi vuodelle 2019 huimat 519 miljoonaa euroa, jossa oli lisäystä 11 miljoonaa. YLE on saanut paljon kritiikkiä uutis- ja ajankohtaisohjelmien puolueellisuudesta, eikä YLEn viihde-, urheilu-, kulttuuri- ja tiedeohjelmisto pysty enää kilpailemaan kansainvälisten kanavien kanssa. Kaupalliset toimijat tekevät asiat paremmin ja paremmalla tulos/panos-suhteella.

YLEn viihde- ja asiaohjelmia ei voi enää erottaa toisistaan, kun ”laatujournalismia” tehdään muslimitaustaisten yksinhuoltajaäitien esteettömän kulun hiilijalanjäljen pienentämisestä, ja ohjelmat ovat mehukkaita ja raikkaita kuin faaraoiden kivekset.

Elokuvistakin YLE esittää vain marginaaliset vaihtoehtotuotannot ja flopanneet Hollywood-filmit, joita muut kanavat eivät huoli. Kiinnostavat urheilulajit sekä tapahtumat YLE on menettänyt suuresta budjetistaan huolimatta muille kanaville.

YLE on myös pahoin politisoitunut. Teema-kanavalla esitettäviä ”ryssänrokumentteja” toistettaessa podetaan jatkuvaa (n)ostalgiaa sosialismin romahduksen vuoksi. YLEn lähes koko ohjelmisto koostuu yleisöä aliarvioivasta monikulttuuri-ideologian tuuttamisesta ja maahanmuuton suosinnasta. Jäljellä ei ole kuin ritualisoitunutta toimintaa, jonka tärkein tehtävä on jäsenkirjatoimittajien ja hallintobyrokraattien leivissä pitäminen. Malliesimerkin tarjoaa vasemmistonuorten Johanna Vehkoon toiminta ”faktantarkistajana”.

Valtiollisen median tarpeellisuus olisi otettava kokonaan uuteen periaatteelliseen tarkasteluun. Nykyisin YLE pyrkii kattamaan kaiken tuottaessaan TV-ohjelmia sokeille ja radio-ohjelmia kuuroille tukenaan yli 300-metriset raipat, jotka tosin eivät enää ole Yleisradion omaisuutta. YLEn kulut pitäisi leikata murtoosaansa kaventamalla toiminta pelkkään uutis- ja ajankohtais-toimintaan. Noin viidesosalla menoista, eli 100 miljoonalla, pitäisi saada aikaan huiman paljon, aivan niin kuin kaupalliset kanavat tekevät, sillä se on sekin valtava määrä rahaa.

YLE-verosta pitäisi luopua, ja Yleisradion toiminta pitäisi rahoittaa käyttäjä- ja tilaajaperustaisesti: vapaaehtoisella maksukortilla. Mikäli kansan karttuista käsi ei riittäisi kattamaan kuluja, YLEä ei nähtävästi tarvittaisi, jolloin yhtiö voitaisiin myydä sellaisenaan tai osiksi jakaen yksityiseen omistukseen. Säilyttämisen arvoista Yleisradiossa ovat sen historialliset arkistot.

11.5. Kansalaisten digitaaliset oikeudet turvattava

Internet-yhteys pitää taata kaikille, ja elektronisten oikeuksien toteutumista olisi edistettävä *lailla kansalaisten digitaalisista oikeuksista*. Kansalaisten sähköiset oikeudet pitää saada täysimittaisesti voimaan, ja nettidemokratiaa on kehitettävä. Digitaaliseen yhteiskuntaan osallistumisesta ei toisaalta saa tulla rajoitettavaa velvoitetta tai pakkoa, jota ilman yhteiskunnassa ei voi toimia.

Sähköisten ja digitaalisten oikeuksien takaamisen ei pidä merkitä vain kansalaisten ATK-taitojen ja -fasiliteettien kehittämistä ja laajentamista vaan etenkin sitä, että kansalaisten sananvapaus varmistetaan Internetissä, tekijänoikeudet säilyvät tekijöillä, digitaaliset aineistot, dokumentit ja julkaisut luetteloidaan ja tallennetaan pysyvästi sekä kattavasti julkisiin kirjastoihin tai arkistoihin ja että tietoturvallisuudesta ja yksityisyydensuojasta huolehditaan. Lainsäädäntöä on kehitettävä suhteessa jäämistöjä koskevaan lainsäädäntöön niin, että digitaalisia aineistoja käsitellään pieteetillä, yksityisyydensuojasta ja intimitteistä huolehtien.

Valtionhallinnon ”digiloikalla” on aiottu säästää hallintokuluja. Tavoite on hyvä mutta toteutus huono, sillä Suomessa sähköisen e-reseptin ja potilastietoarkiston sisältävää Kansallista terveysarkistoa (Kanta) on rakennettu jo kymmenen vuotta, ja hinnaksi tulee noin 400–500 miljoonaa, kun taas Virossa sähköisen reseptin kehittämishanke maksoi miljoonan ja potilastietokanta 10 miljoonaa.⁶³ Eduskunnan tarkastusvaliokunta moitti Kanta-hankkeen toteutusta jo 2012. Digitalisaatio ei saa merkitä julkisten rahojen imurointia tekniikasta ymmärtämättömien byrokraattien selän takaa ja veronmaksajien taskuista.

Valtion ei tule rajoittaa kryptovaluutoiden käyttöä, vaikka (tai koska) ne muodostavat kilpailijan julkiselle rahalle. Esimerkiksi Bitcoin on hyvä maksuväline, ja sen arvo sijoituskohteena riippuu vain käyttäjien omasta toiminnasta ja arvostuksesta. Vaihtoehdon tarve johtuu julkisen rahan heikkouksista, esimerkiksi siitä, että keskuspankit voivat tehdä sitä lisää ja heikentää sen arvoa. Valtioiden ei tule aiheuttaa kryptorahalle sääntelystä johtuvia regulaatoriskejä. Kryptovaluuttoihin liittyvät sijoitusriskit puolestaan kantavat sen käyttäjät itse, kuten voitotkin, mikä puolestaan on oikeudenmukaista.

ENERGIA- JA YMPÄRISTÖPOLITIikka

Suomeen pitää rakentaa nykyisiä ydinreaktoreita korvaavaa ydinvoimaa ja lisäydinvoimaa sekä kotimaista turpeeseen ja kierrätysenergiaan perustuvaa energiantuotantoa liikenteen sähköistymisen vuoksi ja pian odotettavissa olevan kulutuksen kasvun takia. Lämpöpumppujen ja aurinkopaneelien käyttöä pientalojen ja haja-asutusalueiden energiantuotantomuotoina on suosittava, ja on pohdittava syväkairausten tuomia energiantuotantomahdollisuuksia.

Koska suomalainen teollisuus toimii Kaukoidän kehitysmaita paremmalla ympäristösuhteella, on edistettävä teollisuuden pysymistä Suomessa ja vältettävä siirtymistä esimerkiksi Kiinaan, joka on yksi maailman pahimpia saastuttajia, vaikka maa voisi maksaa ympäristönparannustoimet suoraan valtionkassastaan – täysin vailla Suomen valtion ilmastomaksuina subventoimaa panostusta.

Suomalainen savupiippu on ympäristöteko, kun taas cityvihreiden matkustelu lentotomaattikuorman päällä Brysseliin edustaa kyseenalaista moraalisäteilyä, hyvesignaalointia ja tehotonta tapaa tuottaa ympäristönsuojeluorgasmeja.

12.1. Skeptisyyden kohteeksi tehoton ympäristönsuojelu

Vihreän ympäristöliikkeen tuottama informaatio ei ole ollut aina kriittistä eikä luotettavaa vaan pelkästään julistusmaista, eikä se siten kelpaa toiminnan perustaksi. Esimerkiksi Carnegie Mellon -yliopiston tutkijaryhmä on laskenut, että kasvispainotteinen ruokavalio kuluttaa 38 prosenttia enemmän energiaa ja 10 pro-

senttia enemmän vettä kuin ”tyypillinen amerikkalainen ruokavaliio”, ja myös kasvihuonekaasuja syntyi 6 prosenttia enemmän.⁶⁴ Tulos oli arvattavissa jo siksi, että kasvihuoneissa tuotettava ravinto ja hedelmien kuljettaminen kuluttavat paljon energiaa ja tuottavat päästöjä.

Myös ilmastonmuutoksen vääjäämättömyydestä ja seurauksista on esitetty ennusteita, jotka ovat osoittautuneet vääriksi. On selvää, että ihmisen toiminta vaikuttaa ilmastoon, sillä miljardit hiilidioksiditonnit eivät ole voineet olla vaikuttamatta ilmakehään. *Jotain* vaikutusta ihmisen toiminnalla väistämättä on.

Olennaista onkin, *miten* ihmisen toiminta suhteutuu *luonnon omaan toimintaan*. Ihmisen aikaansaamat muutokset ovat jääneet historian aikana luonnon omien muutosten, kuten auringon aktiivisuuden, tulivuorenpurkausten ja meteoriittien, rinnalla marginaalisiksi.

Vuonna 2019 Harvardin yliopistossa julkaistu tutkimus todistaa esimerkiksi, että Tyynessä valtameressä on alue, joka edelleen viilenee 1400–1800-luvuilla koetun pienen jääkauden vaikutuksesta.⁶⁵ Näyttääkin siltä, että punavihreässä kuplassa maalia siirretään aina tarpeen mukaan: ilmastopoliittisen anekaupan jatkamiseksi.

Tieteeseen kuuluu myös Massachusetts Institute of Technologyn professorin Richard Lindzenin löytämä iirisilmio, jonka mukaan ilmakehän yläkerros mukautuu lämpenemiseen ja supistuu tai laajenee silmän iiriksen tavoin sekä päästää lisälämpöä ulos avaruuteen. Samoin tiedettä ovat Aalto-yliopiston dosentin Antero Ollilan ilmastoskeptiset kirjoitukset. Ilmastonsuojelusta ei pidä tehdä uskontoa, jolla kuristetaan Suomen talous ja teollisuus ja jota myötäilemällä tullaan ampuneeksi itseä nilkkaan. Me perussuomalaiset välitämme luonnonsuojelusta, mutta olemme ympäristöpolitiikassamme relativisteja sekä vältämme absoluuttismia ja fundamentalismia.

12.2. Hiilivoimaa on kohdattava poliittisen ilmaston muutos

Tutkimusten mukaan Puolan sähköntuotanto aiheuttaa kolme kertaa enemmän hiilidioksidipäästöjä kuin Suomen.⁶⁶ Niinpä Itä-Euroopasta ja Siperiasta saatava hiili kannattaisi polttaa en-

nemmin Suomessa kuin itäisen Euroopan saastuttavissa voimaloissa, joita ei nykynäkymillä suljeta kymmeneen vuosiin. Myös Kiina avaa jatkuvasti uusia hiilivoimaloita.

Saksassa sähköstä 46 prosenttia tuotetaan kivihiiellä, ja maan päätettyä luopua ydinvoimasta määrä kasvaa. Hiilen käyttäminen sähkön jauhamiseen olisi epäedullista, ellei hiilellä tuotettaisi samalla myös kaukolämpöä. Sähkön ja lämmön yhteistuotantolaitosten hyötysuhde on noin 90 prosenttia, ja Suomessa kivihiielen osuus sähköntuotannosta on vain 6,7 prosenttia. Nämäkin hiilivoimalat ovat yhtä lukuun ottamatta kaukolämpölaitoksia, joten Suomessa asia on kunnossa.

Hiilivoimasta luopumisen sijasta olisi minimoitava laitosten ominaispäästöt ja kehitettävä päästöjen vähentämistekniikkaa, joka on myös hyvä vientituote. Helsingissä toimivat Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut hiilivoimalat, joten niiden alas ajaminen 2020-hankkeen puitteissa on järjetöntä. Hankkeella tähdätään hiilen käytön lopettamiseen 2020-luvun aikana ja siihen, että vuonna 2020 käytettävästä energiasta 20 prosenttia tuotettaisiin kotimaisilla energianlähteillä. Tämän tuloksena tuotantokulut kasvavat niin, että myös veroäyri on pian 20, kun tuloutukset kaupungin energiayhtiöltä ovat yhtiön myynnin takia hiipuneet.

On absurdia, että Suomen hallitus on suostunut maksamaan ilmastopoliittisia aneita muiden maiden puolesta. Ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) hyväksyi EU:n eniten saastuttavien maiden Bulgarian, Puolan ja Romanian päästövelvoitteet Suomen kannettavaksi, sillä muuten ne eivät olisi ratifioineet Pariisin ilmastopöimusta ja EU olisi jäänyt sopimuksen ulkopuolelle. PTT:n mukaan hallituksen solidaarisuus merkitsee suomalaisille kotitalouksille noin 500 miljoonan ja teollisuudelle 800–1200 miljoonan lisälaskua. Suomen teollisuuden sähkövero on jo nyt yli kymmenkertainen (0,68 senttiä/kWh) verrattuna EU:n sallimaan minimiin, ja kotitalouksien sähkövero on yhdeksäntoistakertainen (2,24 senttiä/kWh).⁶⁷

Jos hallituksessa kaavailtu pakkolaki kivihiilestä luopumiseksi toteutuu, valtion kassaan syntyy noin 300 miljoonan lovi verotuottojen vähentymisen johdosta, ja lisäksi valtio joutuu korvaamaan sähköyhtiöille omaisuudensuojan murtamisesta noin 100 miljoonaa. Kivihiilestä luopuminen nostaa myös pääkaupunkiseudun asuinkustannuksia ja asumistuen tarvetta.

Samanaikaisesti ilmastotukien saajat Kiina ja Intia ovat ympäristöpolitiikan vapaamatkustajia ja vaativat ”vastuunkantoa” teollisuusmailta. Lisäksi ne houkuttelevat teollisuustuotantoa länsimaista korostamalla, ettei teollista tuotantoa rajoiteta samoilla tiukoilla normeilla kuin läntisissä teollisuusmaissa. Ilmastopoliittisten synninpäästörahojen keruu on poliittista itsepetosta, ja parempiin tuloksiin päästäisiin pitämällä teollisuus länsimaissa, jolloin välttyttäisiin myös työntekijöiden oikeuksien polkemiselta.

Sen sijaan viherveroilla ja -maksuilla tuhotaan länsimaiden talouden ja teollisuuden lisäksi myös ympäristöä. Kompostoinnin ja kierrätyksen onnistumiseksi tarvitaan siis lisää biohajoavia ympäristösertifikaatteja ja -direktiivejä.

12.3. Mitä ihmisten ja ympäristön hyväksi pitäisi tehdä?

Päästökaupasta pitää siirtyä tuotannonalakohtaiseen ominaispäästöjärjestelmään, joka mittaa ympäristötehokkuutta (esimerkiksi hiilidioksidipäästöt ajettua kilometriä kohti), ohjaa ympäristöystävällisen tekniikan kehittämiseen eikä aiheuta hiilivuotoa (saastuttavan tuotannon siirtymistä kehitysmaihiin).

On lopetettava sitoutuminen sellaisiin ympäristösopimuksiin, jotka perustuvat valtion kokonaispäästöihin tai päästöihin asukasta kohti mutta jotka eivät ota huomioon päästöjen suhdetta tuotettuja *hyödykkeitä* kohti eivätkä siten mittaa päästöjen määrää suhteessa saavutettuihin hyötyihin. Samoin on lopetettava sitoutuminen sellaisiin ympäristösopimuksiin, jotka eivät huomioi maamme energiantensiivistä teollisuutta ja energiaa vaativia asuinoloja.

On torjuttava pohjoisiin maihin suuntautuvaa muuttoliikettä, sillä pohjoisessa asuminen on runsaspäästöistä verrattuna hiilinielujen vähyyteen.

Suomen luonnon säilymistä puhtaana on edistettävä, ja lähialueiden valtioita on ohjattava sitoutumaan Itämeren suojeluun ja ydinturvallisuuteen. Suomen ei pidä kantaa maatalouden, teollisuuden eikä liikenteen päästöistä muita maita suurempaa vastuuta.

On jatkettava ydinvoiman käyttöä, sillä se on ainoa tapa tuottaa suuria määriä energiaa ilman hiilidioksidipäästöjä. Ydinvoiman käyttöönotto on toki ihmiskunnan historian suurimpia virheitä saasteiden pitkäaikaisuuden vuoksi, mutta hiilidioksidia tuottamattomasta ydinvoimasta luopuminen muodostaisi nyt ilmakehän lämmitessä toisen suuren virheen.

Kaksinkertainenkaan määrä käytöstä poistettua ydinpolttainetta ei aiheuta sen suurempaa varastointiriskiä kuin nykyinen määrä. Uusi ydinvoimala puolestaan on kuin uusi BMW verrattuna vanhaan Trabantiin, joten ydinvoiman uudisrakentaminen vähentää jokapäiväisiä käyttöriskejä.

Ympäristöliikkeen tulisi keskittää huomionsa ydinvoiman periaatteellisen vastustamisen sijasta siihen, että Yhdistyneiden kansakuntien alainen IAEA ei ole vielä saanut aikaan yleismaailmallisia turvallisuusstandardeja ydinvoimaloille, vaikka esimerkiksi Venäjän, Kiinan ja Intian voimalat ovat olennaisesti länsimaisia huonompia. Turvallisuutta tulisi parantaa myös edistämällä ydinaseriisuntaa ja rajoittamalla joukkotuhoaseiden leviämistä.

Hiilidioksidia tuottamattomien ydinvoiman ja vesivoiman ohella on jatkettava kotimaisten energianlähteiden osalta puun, turpeen ja jätteiden hyödyntämistä. Turpeella tuotetun energian käyttöä tulisi edistää alentamalla polttoturpeen energiaverotusta (3 €/MWh) takaisin vuoden 2018 tasolle (1,9 €/MWh). Vertailun vuoksi Ruotsi ei kanna turpeen käytöstä energiaveroa lainkaan. Jos vero poistettaisiin myös Suomessa, saisivat työtä suo, kuokka ja Jussi, ja ruotsalaisilla menisivät Läkerolit väärään kurkkuun yhteisphojoismaisilla sähkömarkkinoilla.

Hallituksen väitteet Suomen siirtymisestä lähiaikoina kokonaan sähköiseen liikenteeseen voidaan hylätä utopioina, joiden hyskeissä ei ole otettu huomioon polttomoottorilla varustetun ajoneuvokannan (2,8 miljoonaa ajoneuvoa) kestoja, siinä kiinni olevia pääomia eikä sähköautojen (liikenteessä noin 2 000 kappaletta) kelvottomuutta paljon energiaa vaativaan raskaaseen sekä pitkän matkan liikenteeseen. Sähköautojen hankintatukea pitäisi alentaa, ja sähköautoilun laajan tukemisen sijasta pitäisi poistaa käyttövoimaverot dieselautoilta siirtämättä kuitenkaan vero-
rasitusta dieselpolttoaineen hintaan.

Sähköautojen yleistyminen on vääjäämätöntä sähkömoottorien yksinkertaisuuden ja edullisten valmistuskustannusten vuoksi,

mutta yleistymisen pitää tapahtua spontaanisti ja markkinaehtoisesti, ilman kohtuuttomia subventioita. Sähköautojen yleistymisen ratkaisevat lopulta maailmanmarkkinat, joihin Suomen kaltaisen pienen valtiontalouden avustuksilla ei ole minkäänlaista vaikutusta.

Koska Suomi tuottaa maailman kasvihuonepäästöistä vain 0,175 prosenttia,⁶⁸ ei ilmasto- ja energiapoliittisilla toimenpiteillä lämmöksi havaittavissa olevaa vaikutusta koko maailman tilaan. Siksi ei ole tarkoituksenmukaista hirttää Suomen teollisuutta eikä taloutta ympäristödirektiiveihin eikä ilmastosuojeluserifikaatteihin. Tämä merkitsee, että niin sanottu kallis säästäminen on lopetettava tehottomana.

Kallis säästäminen johtuu muun muassa EU:n jätedirektiivistä, jonka mukaan yhdyskuntajätteistä pitää kierrättää 55 prosenttia vuonna 2015 ja 65 prosenttia vuonna 2035.⁶⁹ Kierrätyksen pitäisi kuitenkin tuottaa enemmän kuin se kuluttaa ollakseen taloudellisesti ja ekologisesti kannattavaa. Suomen ei tule suhtautua EU:n määräyksiin orjallisesti, vaan kaikessa energiantuotannossa ja kierrätyksessä on ehdoksi hyväksyttävä se, että toiminta on taloudellisesti mahdollista.

Suomi on pimeä ja kylmä maa, jossa energian tuottaminen on tarpeellista ja oikeutettua. Suomi ei tee sähköä sentään sademetsien puista, mutta purkaessaan ydinvoimaa, hiilivoimaa ja turvevoimaa hallitus tulee väreistään riippumatta tehneeksi päätöksen, jolla siirrytään sähköttömään yhteiskuntaan.

TASA-ARVO, VAPAUS JA YHDENVERTAISUUS

Tasa-arvon käsite on filosofisesti epäilyttävä, sillä jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan. Arvon käsite onkin hierarkkinen. Voidaksemme tunnistaa arvoja, pitää jotkin arvot määritellä tärkeämmiksi kuin toiset. Tämä taas perustuu kykyymme ja velvollisuuteemme erottaa hyvä huonosta, hyödyllinen haitallisesta ja oikea väärästä.

Myöskään suvaitsevuus ei voi olla valikoimatonta, vaan sen pitää perustua arvostelukykyyn ja valitsemiseen. Jos arvojen kesken vallitsee tasatilanne, elämme yksiarvoisuudessa, eli totalitarismissa. Välttääkseen tämän kiusallisen miellelyhtymän myös perustuslakimme kirjoittaja on puhunut vain yhdenvertaisuudesta eikä tasa-arvoisuudesta.

13.1. Mahdollisuuksien tasa-arvo lähtökohdaksi, vapaus päämääräksi

Tasa-arvo voidaan hyväksyä yhteiskuntapolitiikan lähtökohdaksi *mahdollisuuksien tasa-arvona*. Se on lähtöviiva, jolta voidaan tavoitella toista valistusihannetta: vapautta. Vapaus taas ei kelpaa lähtökohdaksi, sillä ihmiset eivät ole alun alkaen kovin vapaita. Siis mahdollisuuksien tasa-arvo lähtökohdaksi ja vapaus päämääräksi.

Vapauden ei pidä olla vain julistusmaista vapautta rajoitteista vaan vapautta tehdä aktiivisia tekoja. Niinpä vapausihanteiden ei pidä johtaa kuriliberalismiin, jonka mukaisesti ihmiset vain julistetaan vapaita ja jätetään oman onnensa nojaan. Esimerkiksi vapaudella valita asuinpaikkansa ei ole merkitystä ihmisel-

le, jolla ei ole varaa asuntoon, eikä liikkumisen vapaudella ihmiselle, jolla ei ole varaa matkustaa. Niinpä yhteiskunnan pitää tulla vastaan ja tehdä vapauksien toteuttaminen myös kohtuullisin ponnistuksin mahdolliseksi.

13.2. Arvo- ja sosiaaliliberalismi talousliberalismia tärkeämpää

Arvo- ja sosiaaliliberalismilla viitataan mahdollisuuteen elää vapaasti tahtonsa mukaan. Talousliberalismi taas on talousorgaanien vapautta toimia sääntelystä ja julkisesta vallasta riippumatta. Ne ovat yleensä vastakohtia, vaikka niillä onkin sama sukunimi: liberalismi.

Jos talouselämä voi toimia täysin vapaasti, ihmisillä on yleensä pallo jalassa. Jotta ihmiset olisivat vapaita, pitää talouden olla hyvässä kurissa ja kontrollissa, etenkin julkisen talouden. Nyt se ei ole. Ihmisten vapaudella on itseisarvo, kun taas taloudellisella vapaudella on vain välinearvoa hyvän elämän tuottamiseksi, joten arvo- ja sosiaaliliberalismia tulee pitää ensisijaisena talousliberalismiin verrattuna. Sosiaalinen vapaus johtuu ainakin osittain taloudellisista vapauksista, mutta myös vastuusta.

Valistusihanteista veljeys puolestaan korostaa ihmisten yhdenvertaisuutta. *Ihmisarvo* onkin jakamaton ja luovuttamaton, mutta muissa suhteissa ihmiset eivät ole tasa-arvoisessa asemassa. Ihmisyys sinänsä voidaan nähdä itseisarvoisena, mutta ihmisten ominaisuuksilla on erilainen arvo yhteiskunnassa, halusimmepa tai emme. Yhteiskunnan rakenteissa, kuten koulussa, armeijassa ja työelämässä ihmisten arvoa määritellään koko ajan. Näissä tavanomaisissa merkitysyhteyksissä pitää noudattaa suhteellisuusperiaatetta.

13.3. Syrjintää vastustettava tasapuolisesti

Yhdenvertaisuuden kysymykset kiteytyvät esimerkiksi kysymyksessä sukupuolten välisestä palkka-tasa-arvosta. Väitteen naisten huonommasta palkkauksesta on kumonnut tilastotutkija Pauli Sumanen kirjassaan *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä*, jossa hän osoitti, että *työtunteihin suhteutettuna suomalaiset miehet ja naiset saavat samaa palkkaa*.⁷⁰

Eri aloilla maksettavan erilaisen palkkauksen syitä puolestaan ovat työn erilainen tuottavuus ja työvoiman saatavuus, eikä sukupuoli. Palkkasyrjintä sukupuolen perusteella on myös kriminalisoitu,⁷¹ joten samapalkkaisuudella on jo lain suoja. Eri tavoin palkatuille aloille naiset ja miehet puolestaan hakeutuvat vapaasta tahdostaan, joten ihmiset voivat itse määrittää sen, millaista palkkaa he saavat.

Yhdenvertaisuuden kysymykset koetaan tärkeiksi, koska ne puhuttavat ihmisiä paljon. Asiaan liittyvät ongelmat ovat kuitenkin mikroskooppisen pieniä Suomessa, jossa yhdenvertaisuus toteutuu hyvin. Valittelu johtuukin siitä, että olosuhteiden parantuessa ihmisten vaatimustaso nousee, kun hyvinvoinnin määrä valahtaa yli.

Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden kysymyksiä olisi tarkasteltava maltillisesti, kiihkottomasti ja tulkitsevasti. Itse sitoudun Perussuomalaisten 2011 hyväksymään rasisminvastaiseen julki-lausumaan,⁷² jonka mukaisesti syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastustetaan tasapuolisesti ”riippumatta siitä, edustaako ryhmä enemmistöä vai vähemmistöä”.

Julki-lausuman mukaan ”[k]aikkinainen epäsymmetrisyys eri ryhmiin kuuluvien henkilöiden kohtaamien vääryyksien uutisoinnissa ja arvottamisessa lähettää vahvan viestin siitä, että ihmisen arvo riippuu hänen taustastaan.”⁷³ Tasa-arvoisuuden ihanteen tulee kattaa nimenomaan sen, että ketään ei suosita tai sorreta mihinkään viiteryhmään kuulumisen perusteella.

Miesten näkökulma olisi otettava nykyistä paremmin huomioon sukupuolten tasa-arvokysymyksissä, ja feminismin palvomien sekä etuoikeuttaminen olisi demoralisoitava, niin kuin sovinnisminkin. Repressiivisen toleranssin eli kantaväestöjä sortavan tai sen haitaksi toimivan suvaitsevuuuden sekä ”käänteisen syrjinnän” soveltaminen julkisessa hallinnossa on lopetettava, sillä suosiminen ei luo tasa-arvoa eikä oikeudenmukaisuutta.

13.4. ”Positiivinen erityiskohtelu” lopetettava

Tasa-arvo- ja syrjintähierarkiat, joiden mukaisesti ”yhdet ovat tasa-arvoisempia kuin toiset”, olisi purettava, ja kansalliset vähemmistöt pitäisi nostaa esiin etnisille vähemmistöille tuotetun syrjintäpääoman varjosta. Perustuslailliseen yhdenvertaisuuteen

liittyen on torjuttava julkisen vallan yritykset tarjota laittomasti maassa oleskeleville parempaa palvelua kuin oman maan kansalaisille. Varoittavana esimerkkinä on Helsingin kaupunginvaltuuston päätös antaa laittomille ja paperittomille maahantulijoille ilmainen terveydenhuolto.⁷⁴ Sitä eivät saa edes kaikki helsinkiläiset itse, vaikka he tuottavat palvelut veroillaan.

Vastustan ”positiivista erityiskohtelua”,⁷⁵ sillä etuoikeuttaminen ei luo yhdenvertaisuutta vaan epäoikeudenmukaisuutta. Positiivinen erityiskohtelu sisällytettiin vuoden 2015 alussa voimaan astuneeseen yhdenvertaisuuslakiin. Tiettyjä ryhmiä etuoikeuttaessaan se on johtanut käsitteelliseen ristiriitaan ja konfliktiin perustuslaillisen yhdenvertaisuuden kanssa.

Myös Euroopan unioni tunnustaa ongelmallisuuden todetessaan, että ”erityistoimenpiteiden” käyttö rotuun tai etniseen alkuperään liittyvien haittojen korvaamiksi *ei ole kielletty*: ”Täydellisen yhdenvertaisuuden toteuttamiseksi käytännössä, yhdenvertaisen kohtelun periaate ei estä jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai toteuttamasta erityistoimenpiteitä, joiden tarkoituksena on ehkäistä tai hyvittää henkilöiden rotuun tai etniseen alkuperään liittyviä haittoja.”⁷⁶ Euroopan unionikaan ei siis katso voivansa *velvoittaa* positiiviseen erityiskohteluun.

Positiivisen erityiskohtelun esikuva löytyy Yhdysvalloista, jossa sillä on rotupoliittinen tausta toisin kuin Euroopassa. Yhdysvalloissa alettiin 1960-luvulla suosia mustia pääsyssä yliopistoihin ja tiettyihin ammatteihin, ja myös Etelä-Afrikka ja Intia, joissa on aikoinaan harjoitettu rotuerottelua, ovat ottaneet käyttöön vastaavia toimia. Sen sijaan Pohjoismaissa tähän ei ole tarvetta, ja Ruotsin korkein oikeus tuomitsikin vuonna 2006 laittomaksi maahanmuuttajien suosimisen haussa yliopistoon.⁷⁷

Erityiskohtelu on yhteiskunnallisesti epäviisasta, sillä se nojaa suosittavia ryhmiä ja henkilöitä – ei legitimoi heidän asemaansa eikä tuota harjoittajilleen moraalista oikeutusta. Positiivinen erityiskohtelu on suorastaan väärin silloin kun sen saaja *ei ole ansainnut* asemaansa vaan on suoriutunut muita suhteellisesti heikommin tai on syyllinen huonompaan asemaansa. Tällöin palkittaisiin alisuoriutumisesta.

Suomalaisten ihmisten aseman turvaamiseksi olisi korjattava sosiaaliturvajärjestelmäämme sisältyviä vinoutumia, joiden vuoksi monet maahanmuuttajat käytännössä saavat parempaa kohtelua kuin kantaväestöön kuuluvat Suomen kansalaiset.

Esimerkiksi jos suomalainen perhe tai yksityishenkilö joutuu työttömäksi tai tulottomaksi, toimeentulotuki ei täytä tulovajetta, mikäli hakijalla on vähänkin helposti rahaksi muutettavaa omaisuutta, kuten suomalaisilla usein on.

Sen sijaan maahan pakolaisina tulleet ovat yleensä lähtökohdaisesti vailla varallisuutta ja täyttävät vasemmiston laatiman sosiaaliturvalainsäädännön köyhyysihanteet täydellisesti. Niinpä sosiaaliviranomaiset myöntävät oleskeluluvan saaneille kaiken tarpeellisen luoden oivalliset olosuhteet täällä olemiseen ja lisääntymiseen samanaikaisesti, kun suomalaisilla itsellään ei ole lapsiin enää varaa.

Toimeentulolainsäädännön ankaruus ohjaa myös suomalaisia hankkiutumaan mahdollisimman nopeasti varattomiksi kuin fakkiirit ihan vain turvatakseen tulonsaantinsa jokapäiväisiin elinkustannuksiin. Siten se vahvistaa syrjäytymistä tai syrjään haikutumista. Tästä johtuen toimeentulotuki olisi korvattava uudella perusturvamallilla, jolla Suomen kansalaisille taattaisiin tulon saaminen juokseviin menoihin työttömyyden, sairauden tai muun vastaavan ongelman yllättäessä.⁷⁸

Suurta epäoikeudenmukaisuutta sisältyy tilanteisiin, joissa työssäkäyvän matalapalkkaisen kansalaisen tulot eivät riitä asuinkustannuksiin ja perheensä elatukseen, kun taas Suomeen saapuneet turvapaikanhakijat asuvat suurperheineen kaupungin myöntämässä asunnossa veronmaksajien piikkiin ilman, että kumpikaan aikuinen käy työssä.

Kaupungin vuokra-asuntojen myöntäminen vierasperäisille suomalaisten jonottajien ohi olisi kiellettävä, ja julkisesti rahoitettujen tai tuettujen vuokra-asuntojen asukasvalintaperusteita olisi muutettava niin, että pisteytysjärjestelmä ei nosta jonon kärkeen kansalaisuuden kriteereitä täyttämättömiä vierasmaalaisia suomalaisten veronmaksajien ohi.

Hyvänä huonona esimerkkinä asiasta on Vantaan kaupungin yritys antaa asuntoja pakolaisille ja turvapaikanhakijoille. Vantaan kaupunki antoi sisäministeriölle laatimassaan lausunnossa ymmärtää, että taistelualueilta tuleville pitäisi luoda ohituskaista asuntoon, toimeentuloon ja kuntoutukseen ja että jos ohituskaistaa ei rakenneta, on riskinä tulijoiden ”radikalisoituminen”.⁷⁹ Jihadisteiksi ryhtyneiden suosiminen maamme rakentaneiden veronmaksajien kustannuksella on selvästi väärin suomalaisia ihmisiä kohtaan, ja kuntien ja valtion pitäisikin ajaa ensisijaises-

ti omien kansalaistemme asiaa sekä huolehtia suomalaisten ihmisten oloista.

Myös valtion tukemien ARA-vuokra-asuntojen asukasvalintaperusteita on oltu muuttamassa maatalous- ja ympäristöministeriön toimesta niin, että kaikki oleskeluluvan saaneet voisivat hakea niihin riippumatta oleskeluluvan kestosta, vaikka Helsingin kaupungin asuntojonossa on noin 24 000 aktiivista hakemusta, Vantaalla 5 000 ja Espoossa 6 700, ja hakijoista vain muutama prosentti saa asunnon. Yhtä absurdi oli sisäministeriössä tehty ehdotus, että Syyriasta palaaville ISIS-taistelijoille annettaisiin parempia palveluja kuin suomalaisille, jotta he eivät tekisi rikoksia.⁸⁰ Tämän mukaan terroristiseen toimintaan osallistumisesta palkittaisiin eikä rangaistaisi.

Sellainen politikointi olisi taipumista terrorin uhan edessä, ruokkisi uhkavaatimusten esittämistä ja madaltaisi terroriin osallistumista eikä voi olla hyväksyttävää. Koska ISIS:in joukkoihin on lähtenyt Suomesta kouluttautumaan useita henkilöitä ja osa heistä on palannut takaisin, pitäisi Suomen viranomaisten lopettaa asian katselu kallella kypärin ja katkaista radikaali-ideologioiden levittäminen.

Ulkomaille matkustaminen terrorismirikoksen tekemistä varten on rikoslaissa rangaistavaksi säädetty teko,⁸¹ mutta ministeriöt eivät käytä juridisia resurssejaan turvallisuuden hyväksi. Terroristien maahanmuuton salliessaan ministerit ja virkamiehet ovat kausaalisessa osavastuussa esimerkiksi Turun terrorismiskun murhista, vammautumisista ja pahoinpitelyistä, joita ei olisi varmasti tapahtunut ilman tekijöiden maahan päästämistä. Koska Perussuomalaiset savustettiin ulos hallituksesta vähäisimpienkin maahanmuuton tiukennusvaatimusten vuoksi, tämän hulluuden lopettaminen on mahdollista vain, jos tarpeeksi moni suomalainen jatkossa äänestää meitä perussuomalaisia.

13.5. Etnisten ja kansallisten vähemmistöjen eroista

Perussuomalaisena katson, että aikuiset kansalaiset yleensä tietävät itse parhaiten, mikä on heille hyväksi, enkä kannata julkisen vallan etuoikeuksia yksilöiden yli. Täysin erilaisista yhteiskunnallisista olosuhteista tulleiden *etnisten* vähemmistöjen sopeuttaminen yhteiskuntaan on kuitenkin parempi vaihtoehto

kuin heidän linnoittautumisensa omiin oloihin, sillä jälkimmäiseen sisältyy suuri syrjäytymisen riski.

Kansallisten vähemmistöjen kyseessä ollessa tilanne on täysin toisenlainen kuin etnisten vähemmistöjen kohdalla. Syntyperäiset suomalaiset ovat jo yhteiskuntaan ja kulttuuriin valmiiksi sopeutuneita niin kuin muukin kantaväestö, ja erilaisuus koskee vain jotakin yksityiskohtaa. Siksi yhteiskunnan tulee mahdollistaa esimerkiksi seksuaalivähemmistöjen vapaa esiintyminen ja asema yhteiskunnassa. Seksuaalivähemmistöjä ei ole siksi, että on olemassa asiaa koskevaa informaatiota, vaan asiaa koskevaa informaatiota on siksi, että on seksuaalivähemmistöjä.

Niinpä yhteiskunnan tulee mahdollistaa se, että jokainen voi olla rehellisesti oma itsensä, ja tarvittaessa yksilöitä on tuettava, mutta ketään ei tule painostaa mihinkään identiteettipoliittisesti. Ihmisistä ei pidä pyrkiä tekemään seksuaalisesti sopivampia yhteiskuntaan, vaan yhteiskunnasta pitäisi tehdä sopivampi yksilöille.

Suomessa homoseksuaalien asemaa koskeva lainsäädäntö on ajan tasalla, eikä parannettavaa juuri ole. Samaa sukupuolta olevien ihmisten avioitumismahdollisuuden kumoaminen olisi yhtä taantumuksellista kuin sukunimilain tai naispappeuden purkamisen, enkä katso perumisella olevan menestymisen mahdollisuuksia. Laeista ei ole saatu myöskään kielteistä näyttöä. Homoparien kirkollisista vihkimisistä päättävät kirkot itse, ja seurakuntalaiset voivat vaikuttaa asiaan kirkollisvaaleissa, kirkkopoliitikassa sekä toimimalla seurakunnissa.

13.6. Itsetunto-ongelmissa tuettava

Sukupuolivähemmistöjen kohdalla tilanne on toisenlainen kuin seksuaalivähemmistöjen. Transsukupuolisia pitää toki hoitaa, mutta vain siinä tapauksessa, että itsetunnon kehityksestä ja tahdonmuodostuksen pysyvyydestä voidaan olla täysin varmoja.

Niin sanottua translainsäädäntöä on ehdotettu uudistettavaksi niin, että sukupuolen korjaukseen ei liitettäisi pakkosterilisaatiota. Vaatimus on virheellinen, sillä sterilisoituminen ei nytkään johdu laista vaan kirurgisista ja lääkehoidoista itsestään.

Lainmuutoksen yhteydessä on myös toivottu, että kaikkien ihmisten henkilötunnukset pitäisi muuttaa toisen muotoisiksi,

jotta muunsukupuolisille voitaisiin määritellä omanlaisensa tunnukset. Se olisi samanlaista kuin kirjoituskoneiden näppäinjärjestystä vaadittaisiin muutettavaksi vain siksi, että yksikärtisten olisi helpompi kirjoittaa. Se johtaisi eräänlaiseen vähemmistö-despotiaan, ja siksi en kannata tätä esitystä.

Sukupuoliero on kaksiarvoinen tosiasia, joka vallitsee geenien, kromosomien ja hormonien biologisella tasolla sekä fenotyypillisesti havaittavalla ilmiötasolla, jolla ihmiset ovat miehiä tai naisia sukupuolielintensä mukaisesti. Poikkeukset, kuten Klinefelterin oireyhtymä, eivät muodosta argumenttia sukupuolijaon kaksiarvoisuutta vastaan vaan todistavat sen suuren merkityksen puolesta. Myös halu vaihtaa, korjata tai vahvistaa sukupuoli toiseksi kertoo, kuinka tärkeäksi kaksiarvoinen sukupuoli koetaan. Puhe korjaamisesta on ylipäänsä hieman harhaanjohtavaa, sillä se vihjaa, ikään kuin ihmisessä olisi jotain rikki.

Kun 15-vuotiaat tytöt sanovat olevansa ”väärää sukupuolta”, olisi epäiltävä itsetuntokriisiä. Se, että ihminen kokee olevansa jotakin muuta kuin on, on yleinen piirre myös psyykkisissä häiriötiloissa. Nuoruusiän kriiseissä epävarmuutta omasta sukupuolesta tulisi lähestyä ensisijassa pedagogisin keinoin eikä lääkeshoidoin tai kirurgien veitsillä. Varovaisuuden puolesta puhuvat monien transsukupuolisten korjaushoidoista saamat huonot kokemukset ja heidän katumuksensa myöhemmällä iällä.

Medikalisaation paluu on taaksepäin katselemista. Niin sanottu edistyksellinen psykiatria onkin aina korostanut yhteiskunnan vaikutusta ihmisten käsityksiin itsestään. Sen mukaan ihmisten kokemukset ohjautuvat yksilöiden ulkopuolelta, ja kehoon puuttumisen sijasta pitäisi analysoida yhteiskunnan vaikutusta ihmisten mieleen sekä pohtia yksilöiden itsensä ymmärtämiseen liittyviä tajunnallisia sisältöjä. Esimerkiksi nuoret neidot ovat voineet alkaa uskoa, että miehillä menee paremmin ja että kannattaa olla mies. Johtopäätökset eivät ehkä vastaakaan tai vastaavat vain osittain ihmisten sisäisiä peruskokemuksia omasta sukupuolestaan.

Niinpä sukupuolen korjausta tai toiseksi vahvistamista haluvia tulisi hoitaa terapeutisesti. Yhteiskunnalla ei ole kuitenkaan resursseja kaikkien identiteettihämmennystä potevien taluttamiseen aikuisiksi. Siksi se on valinnut pitkiä psykoterapeuttisia konsultaatioita jonkin verran halvemmän tien ja hoitaa ihmisiä pillereillä ja leikkauksilla. Kukaan tuskin kuitenkaan haluaa ta-

kaisin aikaa, jolloin myös mielenterveyden ongelmia hoidettiin aivokirurgialla ja lobotomialla. Metodologia on siis väärä.

Yhteiskunnassa on pieni määrä ihmisiä, joiden kokemus ”väärää sukupuolta” olemisesta on aito. Yhteiskunnan pitää tulla heitä vastaan korjauksin tai vahvistuksin. Sen sijaan en kannata kynnysten alentamista lääke- tai leikkaushoitoihin hyväksymiseksi enkä varsinkaan hoitojen aloittamista alaikäisille. Pikemminkin kynnyksiä pitäisi nostaa ja kriteereitä tiukentaa.

Sukupuolen vahvistamisen saattaminen ilmoituksen varaiseksi sisältää oletuksen, että yksilö väistämättä tietää, mikä on hänelle hyväksi. Psykologisen asiantuntemuksen valossa tämä oletus ei pidä aina paikkaansa, ja juuri sen merkiksi psykologisia ammattiauttajia onkin olemassa. Useimmiten identiteetistään epävarmat nuoret eivät tarvitse muuta kuin aikaa kypsymiseen, ja sitä yhteiskunnan tulisi heille suoda.

13.7. Seksuaalipolitiikkaa ihmisten eduksi

Seksuaalisuus on pelkkä *käyttäytymis*ominaisuus ja siten vain normatiivista, kun taas sukupuoli on *kehollinen* ominaisuus. Sukupuolta muunneltaessa tehdään ratkaisuja, jotka ovat peruuttamattomia tai vaikeasti peruttavia. Jälkiviisaus kannattaa esittää tässäkin asiassa etukäteen, sillä katumuspillerien ottaminen ei auta.

Filosofina ja sosiaalipsykologina suhtaudun translainsäädännön uudistamiseen ja järjestöjen yksisilmäisesti ajamaan seksuaali- sekä sukupuolipolitiikkaan kriittisesti, sillä katson kriittisyyden olevan yksilöiden oman edun mukaista. Puheet ”aseksuaalisuudesta”, ”sukupuolettomuudesta” sekä ”miesoletetuista” ja ”naisoletetuista” kertovat käsitysteni ja havaintojeni mukaan seksuaalisuuden torjunnasta tai kyvyttömyydestä hyväksyä itseään sellaisena kuin on. Samalla kun vähemmistöihin kuuluminen on ulkoisesti helpottunut, ihmisten identiteettityö on jäänyt kesken, eivätkä monet ole sisäistäneet omaa olemustaan ja sen merkitystä. Nuorison hämmennystä on lisännyt seksuaali- ja sukupuolivähemmistöliikkeen kampanjointi kaikkea yhdistysretoriikastaan poikkeavaa ajattelua vastaan.

Aiheiden käsittely on jakautunut puoluepoliittisesti joukkueisiin, ja asiaa koskeva argumentaatio on ikävällä tavalla puolue-

politisoitunut. Eräät puolueet ovat pyrkineet tekemään seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen asioiden edistämisestä kannatusmagneetin, ja sukupuolivähemmistöjen järjestöt markkinoivat asiaa valtopoliittisena päämääränään. Argumentaatio on sinkoutunut tieteellisestä keskustelusta omalle kiertoradalleen.

Keskustelun klusteroiminen on ollut haitallista, ja siihen liittyy ilmiö, jota kutsun *kompensovaksi suvaitsevuudeksi*: poliittinen vihervasemmisto on pyrkinyt niputtamaan seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt kannattamaan kaikkea yleispolitiikkaansa hintana tuestaan muutamissa vähemmistöasioissa. Tämä on ollut vähemmistökansalaisille huonoa kauppaa.

Kulttuurisiin risteyskseen tai moneen erilaiseen ryhmään sijoituvien ihmisten olisi viisasta tarkastella kunkin puolueen sisältöjä *asiakohtaisesti* ja punnita lopputuloksia tarkasti. Monille homoille olisi hyväksi irtautua tavasta, jonka mukaisesti seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt niputetaan tai ne itse kirjoittautuvat poliittisen vihervasemmiston riveihin.

Homojenkin on järkevää kannattaa perussuomalaista yleispolitiikkaa esimerkiksi taloudellisissa, kulttuurisissa ja maahanmuuttopoliittisissa kysymyksissä. Näin toimivat aidosti vapaa-mieliset yhteiskunnat ja seksuaalisesti vapaat ihmiset. Älä välitä, mitä muut sanovat sinusta, vaan ajattele ja äänestä itse.

13.8. Miksi ”#Suostumus2018”-aloitteeseen ei pidä suostua?

Vasemmistonuorten puheenjohtaja Hanna-Maria Zidan ja Vihreiden nuorten puheenjohtaja Iris Suomela käynnistivät yhdessä kolmannen allekirjoittajan, Sini Al-Musawin, kanssa vuoden 2018 alkupuolella kansalaisaloitteen ilman selvää suostumusta tapahtuneiden sukupuoliyhdyntöjen määrittelemiseksi raiskauksiksi. Nykyisin raiskaus on fyysisellä väkivallalla tai sen uhkaamisella sukupuoliyhteyden pakottamista. Raiskauksena pidetään myös sitä, jos sukupuoliyhteys tapahtuu niin, että uhri on kykenemätön puolustamaan itseään tai ilmaisemaan tahtoaan.

”#Suostumus2018” -hankkeessa seksuaalisen käyttäytymisen normiruuvia kiristettäisiin siten, että raiskauksen uhriksi laittautuneilla tai päätyneillä olisi seksuaalisen kanssakäymisen jälkeen mahdollisuus väittää sukupuoliaktin tapahtuneen tahdon

vastaisesti, mikäli he ovat tyytymättömiä seksiin tai haluavat jopa kostaa kaunojaan kumppaneilleen.

Hanke sai tarvittavat 50 000 allekirjoittajaa syksyllä 2018, mutta lakialoitteen alullepanijat päättivät siirtää eduskunnalle antamisen vaalien yli toiveenaan, että sen kannattajat saisivat hyväksymiseen riittävän enemmistön istuntosaliin. Mikä sitten ”#Suostumus2018”-kansalaisaloitteessa ja sitä edeltäneessä kansainvälisessä ”#Metoo”-hankkeessa on vääristynyt?

Seksuaalisen kanssakäymisen pitää luonnollisesti perustua osapuolten vapaaseen suostumukseen. Suostumuksen tai suostumattomuuden *todisteleminen* on kuitenkin jälkikäteen vaikeaa tai mahdotonta luotettavasti. Suostuminen seksuaaliseen kanssakäymiseen ilmaistaan usein ei-kielellisesti ja ei-todisteellisesti. Niinpä seksuaaliseen kanssakäymiseen ryhtymistä ”ilman selvää suostumusta” ei pidä kriminalisoida eli tehdä rangaistavaksi, vaan nykyinen sanktiointi riittää oikeusturvan varmistamiseksi.

Seksissä on kyse *kontaktin luomisesta*, jonka alkuehtoja ei voida palauttaa pelkkään kieleen eikä johdella suostumusta tai epäsuostumusta yksiselitteisesti kuvaavista lauseista. Myös ”so-pivuuden” rajaa on etukäteen mahdotonta määritellä, sillä kyse on joka tapauksessa kokeilemisesta ja tunteiden testaamisesta. Näin ollen myös *väärinkäsitykset* ovat mahdollisia, eikä niitä pidä alistaa rangaistusten uhalle.

Kontaktin luomisen ehdot, tilanteet ja rajat eivät ole yksiselitteisesti eivätkä kielellisesti määriteltävissä niin, että aihe voitaisiin ylipäänsä sisällyttää juridiseen keskustelukehykseen. Kyse olisi silloin ”elämismaailman kolonisaatiosta”, eli siitä, että valtio tunkeutuisi ihmisten makuuhuoneisiin.

Filosofisesti katsoen ”suostumus” kuuluu aivan muuhun kuin seksuaaliseen, romanttiseen tai eroottiseen sanastoon: se kytkee seksuaalisuuden normatiiviseen diskurssiin. Se liittyy aseksuaalisuuden, pidättäytymisen, torjunnan ja itse itsensä tai toinen toisensa rankaisemisen rekisteriin, jossa ei tunneta intohimoja.

Seksi kuitenkin on halua ja intohimoa, ja vaarana on, että ”#Suostumus2018”-hankkeen mukainen pyytelemään ja anelemaan taivuttelemineen vaikuttaisi seksiin kahlitsevasti ja kuolettavasti. Kriminalisointi jatkaisi seksuaalisen kanssakäymisen siirtämistä intohimon, tarpeiden ja halujen maailmasta normatiiviseen viitekehykseen ja edistäisi seksuaalista ahdasmielisyyttä ja seksuaalisuuden vaarallistamista.

Psykologisesti arvioiden ”#Metoo”- ja ”#Suostumus2018”-hankkeet sekä niiden mediarummutus indikoivat eräiden vihervasemmistolaisien mimosojen ja muiden kukkahattutätien yleisasennetta, joka läpäisee yhteiskuntaa alkaen ilmastonmuutosvouhotuksesta ja päätyen lihansyönnin kieltämiseen. Sitä leimaa anorektinen suhtautuminen haluihin ja tarpeisiin, ja sille ovat ominaisia biologisten viettien ja vaistojen kieltäminen, pieteettinen ankuruus, kirkkotätien ja sädekehänunnien moraalipaatos sekä itsen kurittamisella ja oman kehonsa kieltämisellä ratsastava seksinvastaisuus.

Myös hankkeen sosiologinen puoli on huteralla pohjalla. Suostumuksen vaatimisella pidätettäisiin seksuaalinen valta toiselle osapuolelle ja toinen ehdollistettaisiin tai taivuteltaisiin anomaan tai kerjäämään seksiä, mikä kumoaisi miehelle ominaisen valloittajan tai suorittajan roolin seksuaalisessa kanssakäymisessä. Mikäli suostumuksen todistelutaakka jaettaisiin niin, että myös rikoksesta epäillyn tulisi todistaa, ettei rikosta ole tapahtunut, kyse olisi seksuaalisen vallan lukitsemisesta uhriksi laitautuneen käsilaukkuun asioissa, jotka eivät alkuunkaan ole todistettavissa.

”Metoo”- ja ”Suostumus2018”-hankkeet näyttävät pitävän tavoitteenaan rankaisemista eivätkä ymmärtämistä ja oikeudenmukaisuutta. Yltiölegalismi on seksin kyseessä ollessa yhtä turhaa tai haitallista kuin viisarin värähdyksiä tarkkaileva oikeuspositivismi on nopeusrajoitusten ylitysten kyttäilyssä kesäisillä ja aurinkoisilla teillä. Yleensä ei pitäisi kriminalisoida asioita, joita ei voida valvoa eikä selvien määritelmien puuttuessa myöskään noudattaa vaan joista voidaan ainoastaan kurittaa ja rangaista. Seksuaalisuus ei tarvitse kuluttajansuojalakeja, sillä kanssakäyminen on kahden kauppaa, jossa kummallakaan henkisesti kypsällä ihmisellä ei ole moraalista oikeutta moittia eikä kiittää vain toista osapuolta aloitteellisuudesta, erehdyksestä tai yhteisestä epäonnistumisesta.

13.9. Miksi rangaistusfetisismi ei toimi?

Rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla, kun ihmisten luonnollinen käyttäytyminen saatetaan vähä vähältä rangaistavaksi. Rikollisuus ei ole kuitenkaan vähentynyt niissä maissa, joissa lan-

getetaan ankaria rangaistuksia, vaan juuri niissä rikollisuus törkeimmin kukoistaa. Ankarat rangaistukset ovat tietenkin seuraus rikollisuudesta, mutta niillä ei ole onnistuttu kitkemään rikollisuutta pois. Myös rikollisuus voi seurata, lisääntyä tai pahentua ankarasta rangaistavuudesta. Kovien rangaistusten vuoksi yhteiskunnan oikeusperustus voidaan kokea vääräksi, jolloin rikollisuus koetaan oikeudenmukaisena ja kasvaa siksi.

Lähes kaikissa intohimorikoksissa rangaistusasteikon kiristäminen on väärä keino myös toivottujen käyttäytymisvaikutusten aikaansaamiseksi. Osoitettu on, että rangaistavuuden laajentamisella ja rangaistusasteikon kiristämällä ei ole käyttäytymistä ohjaavaa pelotevaikutusta. Ihmisethän eivät tee intohimorikoksia vapaan harkintansa perusteella vaan siksi, että he kokevat ne välttämättömiksi. Oikeusministeriön vuonna 2018 julkaisemassa arviomuistiossa todetaan:

Kriminaalipoliittiseen tutkimustietoon perustuva vakiintunut käsitys on, että rangaistustason muutoksilla ei voida merkittävästi ohjailla rikollisuuden määrää. Suurtenkin rangaistustasoon tehtyjen muutosten vaikutukset jäävät yleensä hyvin vähäisiksi, eikä niiden vaikutusta rikollisuuteen kyetä välttämättä käytännössä havaitsemaan jälkikäteen.⁸²

Koska intohimorikoksissa ihmiset toimivat halujensa ja tarpeidensa ohjaamina, ei myöskään rankaiseminen ole oikeudenmukaista. Kiinniotetut, pidätetyt, feministien läksytyksessä piestyt ja rangaistuksiin tuomitut miehet eivät voi ehkä alun alkaenkaan toimia täysin harkitusti, analyttisesti ja suunnitelmallisesti, kuten omaisuus- ja talousrikolliset, joilla on vaihtoehtoja ja jotka siten ovat vastuussa teoistaan. Sen sijaan seksuaalisesti aktiiviset ihmiset voidaan nähdä myös itse omien intohimojensa uhreina, ja rangaistusten preventiivinen eli ennakolta eliminoiva pelotefunktio jää vähäiseksi.

Oikeussosiologisen ja kriminologisen tutkimuksen valossa rangaistavuus kasvattaa ihmisille rikollisen identiteetin ja siten lisää rikollisuutta. Niinpä myös rangaistuksen retributiivinen eli tilejä tasoittava sovitusvaikutus voi kääntyä yhteiskunnan vahingoksi, kun oikeus koetaan kostoksi, johon vastataan uudella kostolla. Myöskään eristäminen ei tue yhteiskuntakelpoisuutta vaan vähentää sitä.

Tämän vuoksi ei pitäisi tuomitsemisen kiimassa luoda järjestelmää, joka vain *tuntuu* siltä, että se vähentää rikollisuutta, vaikka se tosiasiasa lisääkin sitä. Parempi olisi pysyä järjestelmässä, joka vähentää tai rajoittaa rikollisuutta, vaikka se ei vaikuttaisi tekevän niin. Tärkeimmässä asemassa on seksuaalinormien säilyminen länsimaisina ja perusteiltaan vapaamielisinä.

Seksuaalisesta aloitteellisuudesta arvosteleminen on psykologisesti epäviisasta, sillä jatkuvan kurinpidon vuoksi aloitteet sammuvat pois. Seksuaalisten aloitteiden tekijä ottaa suuren riskin altistaessaan itsensä torjutuksi tulemiselle. Se puolestaan vaikuttaa tuhoisasti, kun kieltely on muodostumassa yleisasetteeksi ”#Metoo”- ja ”Suostumus2018”-tyyppisten hankkeiden kautta. Seksuaalisten aloitteiden kohteena olevien pitäisikin tuntea itsensä imarrelluiksi ja kiittää aloitekykyisiä ihmisiä siitä, että heitä vielä on.

Myös arvojohtaja Sauli Niinistö vaivautui ottamaan kantaa seksuaalimoraaliin vastustaessaan ”avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” määrittelemistä virallisen syytteen alaiseksi rikokseksi lakia valmisteltaessa vuonna 1991 (tavoite, jota vihreiden ja vasemmiston naisrauhankyyhkysajat ajoivat).⁸³ ”Avioliitossa tehty raiskaus” kriminalisoitiin Suomessa vuonna 1994, ja virallisen syytteen alainen rikos siitä tuli vuonna 1999. Nykylain mukaan syyttäjä voi nostaa syytteen uhrin vastustuksesta huolimatta, mikäli ”julkinen etu” sitä vaatii.

Entisen hovioikeudenneuvos Niinistön mukaan avioliitossa tapahtuvan raiskauksen kriminalisointi on pahasta viedessään osapuolilta mahdollisuuden keskinäiseen sovitteluun ja anteeksiantoon.⁸⁴ Hänen mielestään osapuolilla pitäisi olla mahdollisuus myös katuraisauksen kanssakäymisen epäonnistumista, joten rikosoikeudellinen lähestymistapa muistuttaa herkkyydeltään giljotiinin terää.

Myöskään ”#Suostumus2018”-hankkeen ajajat eivät näytä ymmärtävän, että seksuaalisessa kanssakäymisessä voi tapahtua väärinkäsityksiä, tulkinnat ovat erilaisia, tahtotilat voivat muuttua ja osapuolten kokemat merkitykset vaihtelevat. Erimielisyyden mahdollisuuden poissulkeminen ja väärinkäsityksistä tai epävarmuudesta rankaiseminen eivät edistä ymmärtämistä vaan syventävät väärinkäsityksiä.

Loogisesti ajatellen ’avioliitossa tapahtuva raiskaus’ on ristiriitainen käsitekyhämelmä ja ilmiö, sillä avioliittohan tarkoittaa

suostumusta seksuaaliseen kanssakäymiseen. Sen merkiksi avioeroa hakevilta kysyttiin katolisessa kirkossa ”toteutuiko avioliitto”, kun haluttiin epäsuorasti tiedustella, onko avioliitossa ollut seksiä vai ei. Niinpä ”avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” saattaminen rangaistavaksi oli ympyrän neliöimistä, ja ajatus oli vastoin avioliiton ideaa, kun suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen on annettu jo rengastuksen yhteydessä. Mikäli jompikumpi sittemmin peräytyy lupauksestaan eikä suostu seksiin vaan alkaa syyttää toista raiskauksesta, hän tulee itse rikkooneeksi antamansa lupauksen ja suostumuksen. Näin ollen rangaistavana voitaisiin pitää *suostumattomuutta* seksiin.

Moraalifilosofisesti tuomittavina voidaan pitää vain sellaisia tekoja, jotka ovat haitallisia tai jotka ovat sinänsä pahoja. Nykyisenä hyvän ja pahan tuolle puolen päätyneenä aikana katsotaan, että moraalista oikeutusta pitää arvioida vain haitallisuuden tai hyödyllisyyden perusteella.

Jos teosta ei ole osoitettavissa selvää haittaa, se ei ole moraalisesti tuomittava. Ja vaikka haittaa olisikin, sekään ei vielä riitä tuomittavuuden perustaksi, sillä lähes kaikista teoista, joista on iloa tai hyötyä, voi olla jotakin haittaa. Eihän autoiluakaan kielletä siksi, että siitä voi olla suurta haittaa kuolonkolarien ja ilmansaasteiden vuoksi. Sama pätee seksuaalisuuteen. Myös seksuaalisuuden kriminalisoimisessa pitäisi olla maltillinen, sillä seksi on nautinnon lähde ja olennainen osa ihmisten itsetuntoa. Itsetunnon ongelmia ei pitäisi pyrkiä lääkitsemään toisiin ihmisiin kohdistuvalla uusmoralismilla, joka karkottaa kalat vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä.

Seksin kahlitseminen ilmaisee uustaistolaista yleisnäkemystä, jonka mukaan sosialismi ajattelee yksilöiden puolesta ja valtion pitää päättää myös yksityisten kansalaisten petipuuhiesta. Sen sijaan poliittisessa oikeistossa katsotaan, että yksilöt ovat kykeneviä päättämään asioistaan itse, ilman valtion holhousta ja väliintuloa.

Vihervasemmistossa vallitsee näkemys, että valtion täytyy ohjata yksilöiden elämää, kun taas oikeistossa katsotaan, että valtio pitää alistaa yksilöiden palvelijaksi eikä yksilöitä valtioiden kontrolloitaviksi. Sukupuolielämän alueelle levitessään vasemmistolainen yleisasenne johtaa elämänalueista intiimeimmän ja yksilöllisimmän eli seksuaalisuuden huomaamattomaan ja vähäeleiseen sosialisointiin.

SANANVAPAAUS

Sananvapauden loukkaamattomuus on kansanvaltaisen yhteiskunnan ehdoton edellytys. Sananvapaus on ollut Magna Cartan (1215) ajoista asti yksityisten kansalaisten turva valtiotalta ja hallitsijoita vastaan. Valistusfilosofisesti katsoen valtiiovallan ei pidä rajoittaa kansalaistensa mahdollisuuksia muodostaa tai pitää mielipiteitään eikä kykyä ilmaista tai ottaa niitä vastaan kaikkien kanavien kautta.⁸⁵

Ajatusten ja ilmaisunvapauden tukahduttaminen on myös psykologisesti epäviisasta. Se on lisäksi käytännöllisesti mahdotonta, ja vallanpitäjät ovatkin joutuneet säätämään sananvapauden ennakolta rajoittamattomaksi välttääkseen luomasta lakeja, joiden noudattamista he eivät voisi edes periaatteessa valvoa.

Filosofi Adam Smithin mukaan jokainen ihminen on ajatus-
tensa ja sanomistensa ehdoton valtias. Kansalaisten oikeutta arvostella uskontoja ja eri kansanryhmiä sekä toisiaan on pidettävä voimassa, sillä poliittisilla mielipiteillä on itseisarvo, jota ilman ei ole kansanvaltaista yhteiskuntaa. Sananvapaus ei ole mikään koriste eikä marginaalinen perusoikeus, vaan se on ihmisoikeus, josta poliittisten oikeuksien ja koko oikeusvaltion toteutumisen riippuu.

14.1. Sensuroiminen sensuroitava

Sananvapautta koskevaa tuomiovaltaa ei pidä siirtää oikeuslaitokselta yksityisille kansalaisille, jotka anonyymisti ja ilman perusteluja rajoittavat toisten ihmisten viestintää. Niinpä on vastustettava Euroopan unionin harjoittamaa politiikkaa, jolla se suostutteli Internet-jättiläiset Facebookin, YouTuben, Microsoftin ja Twitterin yksityisiin sopimuksiin tietyn yhteiskuntakriitti-

sen aineksen poistamiseksi niiden palveluista.⁸⁶ Sen tuloksena rippikoulusta juuri päässeet nettinörtit poistelevat nyt Facebookissa esitettyjä viestejä hehtaarin kokoisessa deletointikeskuksessa Saksan Essenissä ja muuallakin.⁸⁷

Kun keskimäärin kymmenen euron tuntipalkalla työskentelevät puolikoulutetut sensuroivat oppineiden tekstejä, tilanne tuo mieleen vanhan satiirin, jossa hallintoylimystö laittoi kansalaiset kiistelemään keskenään voidakseen itse jatkaa hallitsemista. Saksan tapaa saattaa palveluntarjoajat ja julkaisijat miljoonasakkojen ja rangaistusuhkien alaisiksi ”sopimattomien ainesten julkaisemisesta” on pidettävä varoittavana esimerkkinä, joka ei saa toteutua Suomessa.⁸⁸ Tällaiset sananvapautta rajoittavat säädökset ja länsiin laitot olisi kumottava ihmisoikeuksien vastaisina, ja perusoikeuksiemme vastaiset sopimukset olisi irtisanoittava tai määriteltävä juridisesti mitättömiksi.

Sosiaalisen median tehtävä ei ole puuttua käyttäjiensä viestintään, eikä sillä pidä olla oikeutta kaupitella käyttäjiensä henkilötietoja omiin tarkoituksiinsa. Ihmisten oikeuksia sosiaalisessa mediassa on parannettava puuttamalla sananvapauden ja yksityisyydensuojan loukkauksiin lainsäädännöllisin keinoin. On vastustettava automatisoitua sensuuria, *shadow*-sensuuria, vihapuhealgoritmeja ja yleensäkin sellaisia sensuurin muotoja, jotka muistuttavat orwellilaisesta yhteiskunnasta. Muodikkaiksi koetut bänniminen, dissaus, dumpkaus, feidaus, ghostaus, ignoreinti ja deletointi olisi kiellettävä syrjintänä.

Sananvapauden ja muiden perusoikeuksien loukkaaminen työelämään liittyvällä ehdollistamisella tai painostuksella on lopetettava. Ihmisiä tule uhata eikä irtisanoa työtehtävistään heidän yhteiskunnallisten tai poliittisten mielipiteidensä perusteella. On osoittautunut, että työntekijöitä taivutellaan noudattamaan työnantajiensa mielipiteitä, ja heidät ostetaan tai myydään hermosolujaan ja synapsejaan myöten. Ihmisiä ei tule saattaa ”työelämän mielipidevankeuteen” tai muuhun ulkopuolisuuteen eikä työsyrynnän kohteiksi heidän ilmaisemiensa näkemysten perusteella. Sananvapauden epäsuorat ja epämuodolliset rajoitukset on kitkettävä pois.

14.2. Lakialoite kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista

Sananvapautta on vahvistettava, ja nettisensuurille sekä viranomaisten harjoittamalle sensuurille on pantava rajat. Sananvapauden turvaamiseksi pitäisi säätää tiedotusvälineitä ja Internet-toimijoita velvoittava laki, jolla laajennettaisiin kansalaisten mahdollisuuksia saada näkemyksensä esitetyiksi sosiaalisen median palveluissa, keskustelupalstoilla ja mediajulkisuudessa ilman suodatusta tai muita viestien lähettämistä, vastaanottamista tai mielipiteidensä muodostamista tai pitämistä koskevia rajoituksia.

Suomeen tulisi säätää perustuslain suojaaman sananvapauden selventämiseksi ja laajan sananvapauden varjelemiseksi *laki viestinnällisistä oikeuksista*, jossa määrättäisiin erityisesti verkkoympäristössä tapahtuvaan kommunikointiin osallistuvien henkilöiden ja Internet-palvelutarjoajien oikeuksista ja velvollisuuksista.

Lailla kiellettäisiin palveluntarjoajia tai sosiaalisen median ylläpitäjiä ja muita toimijoita rajoittamasta kansalaisten sananvapautta, vapaata keskustelua ja uutisointia ”yhteisönormien” varjolla tapauksissa, joissa näyttöä lainvastaisesta toiminnasta ei ole. Laki velvoittaisi sosiaalisen median toimijoita sallimaan palveluissaan ja yhteisöissään kaiken sellaisen julkaisemisen ja ilmaisun, jota ei ole tuomittu rikosoikeudellisesti oikeudenkäyneissä.

Perustuslakimme mukaan maassamme ei ole ennakkosensuuria, ja vapaa tiedonvälitys on turvattu myös YK:n yleismaailmalisessa ihmisoikeuksien julistuksessa. Lailla tulisi turvata täysi vapaus ei-laissa rangaistavalle viestinnälle. Siten Suomi voisi toimia esikuvana muille Euroopan unionin maille, joissa sananvapautta on alettu kahlita jyrkillä uhkauksilla ja totuuden tavoittelua vaarantavilla ehdoilla. Sananvapaus on turvattava seuraavista syistä.

- 1) Yhteiskunnallista totuutta ei voida saavuttaa keskusteluilma-
piirissä, jota varjostaa rangaistusten uhka.
- 2) Totuutta yhteiskunnan tilasta ja vallitsevasta mielipideympä-
ristöstä voidaan tavoitella vain täysin vapaassa keskusteluil-

mapiirissä, jossa väitteitä voidaan esittää ja arvioida pidäkkeettömästi, kriittisesti ja kansanvaltaisesti.

- 3) Rikosoikeudellisella jälkikäteissensuurilla ei ole oikeutusta, sillä sen ennakolta vaikuttava pelotepreventio kiertyy perustuslain vastaiseksi ennakkosensuuriksi, kun ihmiset säikähtävät ja alkavat sensuroida näkemyksiään itse.
- 4) ”Vastuullisen” sanankäytön vaatiminen on paradoksi, sillä yhteiskunnalla sen enempää kuin julkaisufoorumeillakaan ei ole moraalista oikeutusta puuttua kansalaisten kannanottoihin, jotka perustuvat yksilöiden itsemääräämisoikeuteen. Yksilöiden näkemyksillä puolestaan on itseisarvo poliittisen subjektiviteetin ilmaisuina.
- 5) Niinpä ”asioihin puuttuvan”, ”yhteiskuntavastuullisen” tai ”velvoittavan” sensuurijournalismin pyrkimykset kariutuvat suodatuksen totuudenvastaisuuteen, kun vallitsevasta mielipideympäristöstä koetetaan luoda valheellinen, peitelty ja häveliäisyyden piloille karsima kuva.
- 6) Edellä sanotusta johtuu, ettei totuutta ja oikeudenmukaisuutta voida tavoittaa oikeusjärjestelmän sisällä vaan sen ulkopuolella. Oikeussalit ovat vääriä foorumeja keskusteluille, joita pitäisi käydä kansalaisyhteiskunnassa, politiikassa ja tieteissä. Siksi sanankäytöstään syytetyt voivat hävitä yksittäiset taistelunsa tuomioistuimissa, mutta yleensä he voittavat sodan yhteiskunnassa.
- 7) Sananvapaus ei ole oikeutta valikoivaan journalismiin, vaan sananvapaus on pohjimmiltaan yksilöiden vapausoikeus – ei valtiovallan rajoitusoikeus, jota median pitää suojella.

Sananvapaus on joko kaikilla tai ei kenelläkään. Totuus ei saa olla kenenkään monopoli eikä kuppikuntien kartelli.

Jos sananvapautta ryhdytään valikoimaan, sananvapauden idea sulaa pois, ja esiin nousee kysymys, millä perusteilla ja kenen tuota valintaa tulisi tehdä. Koska yhteisiä ja yleispäteviä perusteita ei ole, kriteeriksi muodostuisi vallan käyttö, minkä tuloksena sananvapaus valtapoliittisoiduisi.

Tästä johtuu, että sananvapaus joko on tai sitä ei ole. ”Rajoitettu sananvapaus” on oksymoron, eli itseristiriita.

OIKEUDENMUKAISUUS

Yhteiskuntamme oikeudenmukaisuus edellyttää, että kaikki suomalaiset pääsevät kohtuullisesti osallisiksi talouskasvusta ja hyvinvoinnista. Taloudellista eriarvoistumista on torjuttava käytettävissä olevin keinoin, mutta myös sosiaalisen pääoman taseita on tasapainotettava.

On tärkeää, että ihmiset voivat kokea sosiaalista osallisuutta ja toteuttaa taipumuksiaan omaksi onnekseen ja muiden ihmisten sekä yhteiskunnan hyväksi.

15.1. Sukupolvien ja sosiaaliluokkien kuiluja silloitettava

Yksi laajimmin vaikuttavia syrjinnän lajeja on ikäsyrjintä. Siihen liittyy myös syrjäytymistä teknispainotteisesta yhteiskunnasta. Myöskään kaikki nuoret eivät ole ”datanatiiveja”, ja siksi on varmistettava, että uudetkin sukupolvet sopeutuvat tietoyhteiskuntaan.

Teknisen vaativuuden lisääntyttyä on myös selviytymisestä tullut entistä haastavampaa, ja suuri osa nuorison syrjäytymisestä johtuukin vaikeudesta integroitua erikoistumista vaativaan ja erikoistaitoja edellyttävään työelämään. Työvoimansa myymisestä on tullut entistä vaativampaa, ja vain parhaat pärjäävät. Siitä kertoo myös julkisen vallan sinänsä arveluttava ”huippuosaajien” kehuminen ja suitsuttaminen.

Vaikka huippuosaamisen tarve onkin todellista, olisi varottava jakamasta kaikkea kiitosta vain pyramidin kärjelle, sillä myös pohja on laaja ja muiden olemassaololle välttämätön. Niinpä olisi oikein myöntää tunnustusta myös yhteiskunnan perustoimijoille ja -tekijöille.

15.2. Poliittiset oikeudenkäynnit lopetettava

Sosiaalisen ja taloudellisen oikeudenmukaisuuden lisäksi on taattava muodollisten oikeuksien toteutuminen, yhteiskunnan oikeusvarmuus ja oikeuslaitoksen luotettavuus ja uskottavuus.

Oikeuslaitoksen käyttäminen poliittisiin näytösoikeudenkäyn-teihin on lopetettava. Perusoikeuksien vastaisiin ”yhteisönor-meihin” ja ”-sääntöihin” vetoaminen lakien ohi on kriminalisoita-va. Kavaltelusta ja perättömästä ilmiantelusta on tehtävä loppu.

Rikoslain ideologiset lainkohdat, jotka koskevat kansanryh-mää vastaan kiihottamista ja uskonrauhan loukkaamista, olisi joko kumottava ja poistettava, tai niiden soveltamisen kynnystä lainkäytössä olisi huomattavasti nostettava sekä toteutumisen tunnusmerkistö tarkoin määriteltävä.

Kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan lainkohdan soveltaminen pitäisi rajata siihen, että sen perusteella voidaan tuomita vain, jos

- 1) on osoitettavissa *selvä käsky* tai *kehotus* syrjivään tekoon,
- 2) kyse ei ole vain omien mielipiteiden *ilmaisemisesta* vaan tois-ten ihmisten *taivuttelusta* kyseiselle kannalle,
- 3) teolla on uhri tai asianomistaja, joka vaatii rangaistusta, kor-vausta tai hyvitystä, eli kyse on *asianomistajarikoksesta*,
- 4) teolla on *toteennäytettäviä seurauksia*,
- 5) kyse ei ole pelkästä aikomuksesta, kansanryhmän *kuvaami-sesta* kiusalliseksi koetulla tavalla, kansanvaltaisen *poliitti-sen* kannatuksen tavoittelusta tai retoriikasta vaan järjesty-neestä ja toteutuneesta teosta vihamielisen kampanjan käy-miseksi,
- 6) kyse ei ole pelkästä huumorista tai subjektiivisesti *koetusta* loukkaantumisesta,
- 7) kyse ei ole siteeraamisesta, esimerkkilauseen esittämisestä tai muussa yhteydessä esitetyn aineiston toistamisesta tie-donvälityksessä,
- 8) kyse ei ole tutkimuksen tekemisestä tai tutkimustuloksesta,

- 9) kyse ei ole näkemysten esittämisestä tieteellisessä, taiteellisessa tai poliittisessä yhteydessä, ja
- 10) kiusalliseksi, halventavaksi tai loukkaavaksi koetulla esityksellä ei ole ollut *perusteluja*.

Ilman näiden tunnusmerkkien toteutumista ei tekoa pitäisi voida yhdistää rikoslaissa tarkoitettuun 'kansanryhmän kiihottamiseen' tavalla, joka tekisi tuomitsemisen mahdolliseksi.

Erityisen tärkeää on, että kiistanalaisia näkemyksiä voi ilmaista tieteessä, taiteessa ja politiikassa, sillä argumentaation rajoittaminen vesittäisi kyseisillä elämänalueilla elintärkeän ja itseisarvoisen vapauden päättää vilpittömästi siitä, mikä lopulta on hyväksi ja mikä ei. Ihmisryhmät yleensä saavat sellaista palautetta, jota ansaitsevat, ja mikäli palaute on kielteistä, olisi harkittava oman käyttäytymisen korjaamista.

Tuomituksi tuleminen voidaan nykyään lukea jopa ansioksi tai kansalaiskunnon merkiksi, kun poliittisten oikeudenkäyntien yhteydessä epäillään, syytetään ja rangaistaan vain yhden puolueen edustajia. Tämä on sulattamassa pois oikeuslaitoksen uskottavuuden erään perustan: arvovallan ja kunnioituksen. Se toinen on pelkkä rankaiseminen, jonka merkitys on kääntymässä mainokseksi tuomioiden saadessa tuomion kansalaisilta.

Ihmisten ei pitäisi antautua pitämään toisiaan pieninä palohälyttiminä, eikä käräjistä pitäisi tehdä kunnianloukkausten kansanhuveja. Sananlaskun mukaan vain huorat ja varkaat huutavat kunniansa perään, mutta jokainen kunniallinen ihminen pitää itse huolta maineestaan. Myöskään poliittisista vaaleista ei saisi tulla kavaltajien keskinäistä ilmiantokisaa.

15.3. Ihmisoikeusteollinen kompleksi purettava

Kansanryhmää vastaan kiihottamista koskeva lainkohta ja positiivinen erityiskohtelu kuuluvat syrjimättömyyskulttiin, joka on nurinkurista. Minkään puolueen tai viranomaisvallan tehtävänä ei pitäisi olla vieraiden kansojen eikä kansanryhmien etujen edistäminen Suomessa.

Nykyisin muutamat oikeustieteilijät ja tuomarit ovat kansainvälisiin ihmisoikeuksien julistuksiin tai sopimuksiin viitaten ot-

taneet vallan määritellä, miten niissä luetellut perus- ja ihmisoikeudet tulee ymmärtää. Näin lain tulkitsija tai käyttäjä on asettunut lain säätäjän asemaan.

Eräät vasemmistolaiset ihmisoikeus- ja valtiosääntöjuristit ovat lukeneet lakia deduktiivisesti ja johdelleet omat perustuslaintulkintansa ”kansainvälisen yhteisön” velvoitteista, kuten Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksesta, joka on lähtökohdiltaan idealistinen. Heidän ihmisoikeusfundamentalisminsa on muuttunut pahimmillaan heidän omaksi perustuslakipopulismikseen, sillä he ovat pyrkineet johtelemaan perustuslaintulkintansa *laista* erillisistä, omiin *oikeudenmukaisuuskäsityksiinsä*, perustuvista *arvostuksistaan*. Niistä he ovat muotoilleet *laintulkinnan*, jonka he pyrkivät esittelemään lain soveltamisen *objektiivisena* tuloksena. He siis ovat pukeneet poliittiset kannanotonsa legalismin kaapuun.

Näin ei ole kuitenkaan syntynyt *lain* kirjainta seurailevaa oikeuspositivismia eikä *sen* mukaista fundamentalismia vaan pelkkää mielipiteidenvaraista relativismia, jossa ”perustuslainmukaisuus” on esitetty poliittisten vaatimusten välineenä. Kaava on ollut lyhyesti sanoen seuraava: ihmisoikeusfundamentalismi on johtanut subjektiivisten ja poliittisesti tarkoitushakuisten kannanottojen kautta perusoikeusrelativismiin ja se puolestaan laintulkinnalliseen perustuslakipopulismiin, jonka mukaisesti sankarijuristit täyttävät yhteiskunnan laarit taivaasta satavalla mannalla.

Kansallisvaltioille langetetut ja taloudellisesti tuhoisat velvoitteet on nyt marinoitu kehitysmaalaisille räätälöidyillä ja ihmisoikeusteollista kompleksia edustavilla oikeuksilla heittäytyä jalomielisyydestä pakahtuvien länsimaalaisten ihmisten käsivarille voimaantumaa. Suomi ei voi kuitenkaan olla koko maailman sosiaalitoimisto. Niinpä kyseisiä perustuslain ja ihmisoikeusasiakirjojen kohtia ei voida eikä pidä tulkita tavalla, jolla Suomen kansalaisten perusoikeudet ulotettaisiin koskemaan koko maailman väestöä. Tällaisen lainluennan perusteella Suomen valtio olisi velvollinen tarjoamaan ylläpidon sadalletuhannelle venäläiselle tai miljoonalle kiinalaiselle, mikäli he päättäisivät muuttaa pakolaisina Suomeen.

Vaikka Suomen nykyistä perustuslakia⁸⁹ säädettäessä luovuttiinkin eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta (vaalioikeudet ja oikeus oleskella maassa) perusoikeuksien kytkemisestä Suomen

kansalaisuuteen ja esitys vietiin voimassa olevaan perustuslakiin,⁹⁰ on globaaleista väestöjensiirroista kärsivässä nykytilanteessa käynyt selväksi, että muotoilu on aivan liian löyhä. Sen vuoksi perustuslakia pitäisi muuttaa niin, että perusoikeudet koskisivat vain Suomen kansalaisia.

15.4. Demla-juridiselle puliveivaukselle piste

Ihmisoikeusfundamentalismi on osa ihmisoikeusteollista asennoitumistapaa, jossa vedotaan itsemääräämisoikeuttamme kaivantaviin periaatteisiin, eräänlaisiin ”supernormeihin”. Ihmisoikeusfundamentalismin ja supernormien käsitteitä ovat käyttäneet muiden muassa oikeustieteen professorit Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (2014) ja Markku Helin artikkelissaan ”Perusoikeuksilla argumentoinnista” (2012). Oikeusfilosofi Aarnio kirjoittaa:

On suoranainen, joskin muodikas, itsepetos ajatella, että supernormistoille ja niiden ilmentämille perusarvoille on olemassa jokin objektiivinen sisältö. Ratkaisu jää riippumaan tulkitsijasta, eilaista. Tämä on kohtalokasta oikeudelle.⁹¹

Hän myös jatkaa:

Mallin fundamentalistisuus puolestaan on siinä, että lainkäyttäjä asetetaan huonosti perustellun oikeusopillisen doktriinin antamalla valtuutuksella lainsäätäjän asemaan. Se johtaa konfliktiin valtiovallan kolmijaon periaatteen kanssa. Vielä oudompi mallista tulee, jos oikeustieteen harjoittaja, ja nimenomaan hän, saa doktriinin tarkoittaman vallan määrittellä, miten perusoikeuksien ilmentämät arvot tulee ymmärtää.

Niin tärkeitä kuin perus- ja ihmisoikeudet ovatkin demokraattisen oikeusvaltion kannalta, niille ei tule antaa perusoikeusfundamentalismin tarkoittamaa monopoliasemaa. [...]

Historia opettaa, että moraalin messiaat ovat tehneet paljon pahaa asettuessaan yhteiskunnan vakiintuneitten sääntöjen ulko- tai yläpuolelle. Sama vaara vaanii, jos perusoikeusfundamentalismi saa oikeusajattelussa ylivallan.⁹²

Juuri edellä kuvattuihin doktriineihin pyritään nykyisin vetoamaan massamaahanmuuton puolustelemiseksi niin, että korvat soivat. Aarnio kirjoittaa kirjansa luvussa ”Perusoikeusfundamentalismi”, että ”[f]undamentalistinen perusoikeuskäsitys on edustettuna esimerkiksi Tuomas Ojasen ajattelussa”.⁹³

Ongelmana ei ole vain Montesquieulta periytyvän vallan kolmijako-opin kumoaminen tai se, että ”[o]ikeusoppineet asettavat itsensä lain, jopa perustuslain, yläpuolelle vaatiessaan, että oikeudelliset ratkaisut tulee johtaa suoraan supernormeista”.⁹⁴ Kurja sanoa, mutta eduskunnan perustuslakivaliokunnan asiantuntijoinaan käyttämät Tiddelityy ja Tiddelidom, professorit Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen, sekä SKP:n keskuskomitean entinen jäsen Martin Scheinin ovat sokaistuneet ihmisoikeusretoriikastaan niin, etteivät he näytä ymmärtävän, *mikä perustuslaki pohjimmiltaan on*, eivätkä he tunnista sen olemusta ja luonnetta. He ovat toistuvasti väittäneet, että Suomen perusoikeudet kuuluvat kaikille.

Perustuslaki ei ole ihmisoikeuksien julistus, eikä ihmisoikeussoppareitakaan pidä lukea kuin Kama Sutraa. Perustuslaki on *kansakunnan suvereenin vallan ilmaus*, johon on kodifioitu kansan keskuudessa vallitsevia arvostuksia ja normeja. Sen tehtävä on kuin kansallisvaltion: toimia etujärjestönä valtion omien kansalaisten hyväksi.

Se, että perustuslakien yhteiskunnallinen funktio on kadonnut edellä mainittujen juristien näköpiiristä, liittyy kansallisvaltioita mitätöimään pyrkivään kansainvälisyyden tendenssiin, jota vasemmisto on perinteisesti ajanut. Sosialismia on koetettu toteuttaa äkillisen ja verisen vallankumouksen sijasta pitkällä marssilla halki instituutioiden.

Valtavirtavasemmistoa edustavat sosiaalidemokraatit, kansandemokraatit ja akateemiset taistolaiset ovat pystyneet kärsivällisesti ja vähin äänin sisällyttämään lakiin ja etenkin sen tulkintaan universaalikommunistisia periaatteita, kuten rajattoman maailman utopian, vapaan matkustus- ja oleskeluoikeuden sekä suuren määrän erilaisia kansallisvaltioille langetettuja ja taloudellisesti tuhoisia velvoitteita. Suomalaisille itselleen epäedullisen perustuslakiuudistuksen takana ovat olleet puoluekanasta riippumatta sekä vasemmisto että se osa poliittisesta oikeistosta, josta on vasemmistoretoriikan sisäistettyään tullut

pelkkä liberalismilla kuorrutetun jälkimarxilaisen doktriinin marionetti.

Oikeusfilosofisesti arvioiden Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat tehneet vakavan metodologisen virheen. Lain soveltamisessa lähdetään yleensä siitä, että lain tulkitseminen on *hermeneuttinen tapahtuma*, jossa ei voida saavuttaa oikeaa, varmaa tai ehdotonta tietoa, sillä jokaisella tulkitsijalla on väistämättä omat näkemyksensä ja koska myös tilanteet ovat erilaisia. Niinpä lakeihin liitetään jo lain laatijoiden toimesta soveltamisohjeet. Ne muodostavat *tulkintakehyksen*, jossa lakia sovellettaessa liikutaan. Siis kehyksen, ei kahletta. Perustuslakeja koskien tämän kehyksen sisällä liikkuminen on pitkälti poliittinen asia.

Sen sijaan kyseiset juristit ovat esitelleet tulkinnan ohje-nuoraksi omat äärimmäisen yksiviivaiset, julistusmaiset ja ohuet näkemyksensä, joiden luotisuoran tulkintalinjan kaikille puolille jää runsaasti tilaa. Tällainen idealistisesta ihmisoikeusretoriikasta periytyvä asennoituminen oli tyypillistä kommunistiselle yhteiskuntateorialle ja niin sanotulle tieteelliselle sosialismille, jossa vedottiin tiedon ”objektiivisuuteen”. Asenne oli ominainen myös oikeuspositivismille, joka pyrki vetoamaan ”lain kirjaimen” ja sanatarkkaan luentaan. Siihen puolestaan eivät enää turvaudu juuri muut kuin äärimmäisessä hädässä pinnistelevät asianajajat, jotka koettavat voittaa oikeusjuttuja pelkän pykäläkoreografian, saivartelun tai virkkuukoukkumentaliteetin voimin.

Sekä tulkintakehyksen laventaminen että sen kaventaminen ajavat samaa asiaa: pinnistelyä poliittisten asioiden sulkemiseksi lain piiriin. Se merkitsee liikkumatilan lisäämistä liberaaleille ja seinien siirtämistä lähemmäksi toisiaan koskien konservatiiveja. Suomen kansalaisten oma oikeusasema ja -turva ovat tässä hyskeessä unohtuneet, ja sen vuoksi tarvitaan perustuslaillista sananvapautta ja ”kansanryhmää vastaan kiihottamisen” tunnusmerkkejä selventäviä erityislakeja.

Mikäli Suomi on suvereeni valtio, Suomen ei tule osallistua sellaisiin kansainvälisiin sopimuksiin, jotka estävät valtion olennaisimman piirteen: suvereniteetin toteuttamisen. Siksi olisi parempi irrottautua sopimuksista, jotka ovat laaditut täysin erilaisessa maailmantilanteessa ja sen vuoksi vanhentuneita eivätkä enää samoja, joihin aikoinaan liityttiin. Niitä ovat Euroopan ihmisoikeussopimus, Schengenin sopimus ja Geneven pakolaisso-

pimus. Myös monet sopimuksista hyötyvät maat eivät itse noudatta mitään sellaisia sopimuksia, joita niin sanotut sivistyneet maat ovat laatineet ja noudattavat kirjaimellisesti.

Keskustelua käydään väärästä aiheesta, kun pohditaan pakolais- ja turvapaikkapolitiikan kiristämistä tai Dublin II asetuksen *tulkintaa*. Sen sijaan pitäisi arvioida uudestaan suhteemme Euroopan ihmisoikeussopimukseen,⁹⁵ Euroopan ihmisoikeustuomioistuimeen, Schengenin sopimukseen ja ”Geneven pakolaisso-
pimuksena” tunnettuun YK:n pakolaisten oikeusasemaa koskevaan yleissopimukseen⁹⁶ ja tarvittaessa erota niistä. Koska sopimusten uudistaminen on pitkä prosessi, olisi myös pakolais- ja turvapaikkapolitiikkaa kiristettävä.

15.5. Kansalaisten oikeusturvaa parannettava

Suomen EU-jäsenyyden aikana on EU:n ihanteita myötäilemään säädetyn uuden perustuslain lopputulos alkanut muistuttaa Neuvostoliiton valtiollista järjestelmää, jossa ihmisillä oli kädet täynnä oikeuksia mutta ei mahdollisuuksia toteuttaa niitä. Suomen kansalaisten oikeusturvaa olisi parannettava erityisesti henkisten vapauksien, kuten sananvapauden ja poliittisten toimintavapauksien, varmistamiseksi.

Hallintoon pitäisi saada avoimuutta, suoraa puhetta ja läpinäkyvyyttä. Valtion ja kuntien viranomaisten kanssa asioitaessa kansalaiselle ei saisi tulla tunnetta, että ihmistä kiusataan vaan että hänestä huolehditaan ja että häntä ymmärretään.

Julkisiin virkoihin pitäisi nimittää kelpoisuusehdot täyttävistä ne, jotka ovat parhaiten koulutettuja, ansioituneimpia ja tehtävään soveltuvimpia osoitetun pätevyyden, kokemuksen ja tulevaisuutta koskevan etevyyden mukaan. Poliittisista virkanimityksistä pitäisi luopua, eikä kelpoisuusehtojen täyttämisestä pitäisi myöntää erivapauksia. Julkisiin virkoihin pitäisi muiden edellytysten täytyessä saada myös monikulttuurisuuden ja kansainvälistämisen arvostelijoita, eikä maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kriitikoita saa syrjiä työpaikkojen täytössä.

Oikeudenmukaisessa yhteiskunnassa julkisen vallan pitäisi taistella korruptiota vastaan. Kansainväliset korruptiontutkijat eivät ole havainneet Suomessa korruptiota, koska suomalainen korruptio ei ole taloudellista vaan sosiaalista. Suomessa ei li-

vautella setelitukkoja, vaan maksu hoidetaan virka- ja tehtävänimityksinä. Tuloksena on yritysten hallinnon ristiinnimityksiä, jotka ovat laajentuneet jopa yliopistojen hallituksiin. Peli-merkit pidetään tallella ja lunastetaan tässä kierossa pokerissa, joka pitäisi purkaa, ja kultaiset kädenpuristukset tulisi kieltää. Entinen lobbari Anders Blom osoitti väitöskirjassaan (2018), että myös kansanedustajiin arvovalintavaikutetaan miljoonilla.

Asianajopalkkioille ja oikeudenkäyntikululle olisi saatava katto oikeuspalvelujen turvaamiseksi ja oikeusvaltion toteutumiseksi, tai on perustettava julkisia oikeusturvakeskuksia terveyskeskusten tapaan. Kansalaiset pitäisi saada jälleen tukemaan toisiaan ja puhaltamaan yhteen hiileen eripurana ja kansallisen hajoamisen estämiseksi. Ihmisiä ei saa pidellä pahoin vaan hyvin. Ihmisvihaa ja ilkeyttä ei pidä hyväksyä, eikä ihmisiä saa pakottaa syömään kasvisruokaa.

15.6. Ahvenanmaan asema yhdenvertaistettava

Oikeudenmukaisuuden ja yhdenvertaisuuden takaamiseksi on Ahvenanmaan erityiskohtelu otettava tarkastelun alle. Ahvenanmaalla ei kerätä kiinteistöveroä vakituisesta asunnosta eikä kanneta yleisradioveroä, ja julkinen liikenne on ilmainen. Lisäksi Ahvenanmaa nauttii laajaa arvonnälisäverovapautta, joka vähentää valtion tuloja ja sisältää piilotukeä ahvenanmaalaisille yrityksille.

Manner-Suomi maksaa Ahvenanmaalle myös useita tukia, kuten tuulivoimaloiden syöttötäriiffien kustannukset. Ahvenanmaalaiset on vapautettu asevelvollisuudesta alueen demilitarisoinnin vuoksi, vaikka asevelvollisuus olisi mahdollista suorittaa manner-Suomessa.

Kaiken lisäksi ahvenanmaalaisien kotiseutu-oikeus merkitsee, että mannersuomalaiset eivät voi muuttaa vakituisesti asumaan ja vaihtaa kotipaikkaansa Ahvenanmaalle. Niinpä Ahvenanmaan maakuntahallinto on velaton, ja väkilukuun suhteutettuna valtion menot ovat Ahvenanmaalla kaksinkertaiset muun Suomen keskiarvoon verrattuna. Manner-Suomen kansalaisten ja Ahvenanmaalaisien eriarvoisuutta olisi purettava rajoittamalla varainsiirtoja ja saattamalla kansalaisten oikeudet ja velvollisuudet samalle tasolle.

USKONTO JA RIKOLLISUUS

Uskontojen ei pidä antaa rajoittaa kansalaisten elämää yhteiskunnassa, vaan uskonnoilla on kullakin oma tonttinsa. Nuo tontit sijaitsevat kuitenkin meidän kaikkien yhteisesti omistamassamme valtiossa, joten uskontojen vapaus ei voi olla valtiollasta eikä poliittisesta vallasta riippumatonta.

Uskonnonvapauteen ei sisälly oikeutta asettua kriittisen arvioinnin ulkopuolelle eikä rajoittaa muiden ihmisten oikeutta arvostella uskontoja tai niihin kuuluvia. Uskonnonvapauden merkitys ei ole vain vapaudessa valita uskontonsa ja harjoittaa sitä, vaan nimenomaan vapaudessa olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin ja arvostella niitä.

16.1. Virtahepo olohuoneessa

Uskonrauhan rikkomattomuus ei voi olla absoluuttista, eikä oikeuslaitoksen pidä suojella uskonrauhaa ehdottomasti. ”Rauhasa uskomista” ei voida perustella sellaisten tahojen puolesta, jotka itse rikkovat yhteiskuntarauhaa.

Uskonnonvapaus kattaa eritoten oikeuden olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin, olla noudattamatta niiden tapoja ja periaatteita sekä oikeuden esittää vapaasti ja riippumattomasti näkemyksensä niistä. Vapaus suhtautua uskontoihin perustuslain turvaamalla kriittisyydellä ja sananvapauden mukaisesti menee pelkän rikoslaitoksen uskonrauhan rikkomattomuuden edelle (*lex superior derogat legi inferiori*).

Uskonnonvapauden ja uskonrauhan kysymykset ovat tulleet ajankohtaisiksi Euroopassa islamin vaikutusvallan kasvun ja muslimien määrän lisääntymisen myötä. Muhamettilaiseen perinteeseen kuuluvat suuntauksesta riippumatta voimakas kuu-

liaisuus auktoriteeteille, vahvat sosiaaliset sidokset, naisten ja seksuaalivähemmistöjen oikeuksien rajoitukset ja sitä kautta perusoikeuksien rikkomukset muslimiyhteisön sisällä ja sen ulkopuolella.

Ristiriitaista onkin, että islamia, muslimeja ja muhamettilaisista kulttuuria järkiperäisesti arvostelevat henkilöt on ajettu noitavainojen kohteiksi oikeuslaitoksessa ja valtamediassa. Kyse ei ole ollut siitä, ettei islamia saisi tai voisi arvostella vaan siitä, että islamia ei saisi arvostella negatiivisesti. Asenne on samanlainen kuin 1970-luvulla, jolloin Neuvostoliittoakin sai toki arvostella, mutta vain kiittävästi.

Muslimitaustaiset maahanmuuttajat ovat tehneet Suomessa suuren määrän vakavia rikoksia niin, että muslimivaltaisista maista tulleiden rikoksentekeprosentti on väestösektioihin suhteutettuna monikymmenkertainen kantaväestöön verrattuna. Poliisiammattikorkeakoulussa 2015 valmistuneen tutkimuksen mukaan irakilaiden todennäköisyys syyllistyä väkivaltarikokseen nimeltä raiskaus oli vuonna 2013 suomalaistaustaisiin verrattuna 19,4-kertainen.⁹⁷ Samaa indikoi Martti Lehden (et al.) Oikeuspoliittiselle tutkimuslaitokselle vuonna 2014 tekemä tutkimus.⁹⁸

Ulkomaalaistaustaisten turvapaikanhakijoiden todennäköisyys syyllistyä raiskausrikokseen oli oikeusministeriön vuodelta 2012 olevan ja vuosiin 2006–2010 kohdistuneen selvityksen mukaan paikkakunnasta riippuen 10–30-kertainen verrattuna suomalaistaustaisiin.⁹⁹ Ulkomaalaisten osuus raiskauksissa oli 34 prosenttia ja törkeissä raiskauksissa 41 prosenttia.¹⁰⁰ Tämä puolestaan on nostanut pakolaisina ja turvapaikanhakijoina tulleiden ulkomaalaisten tekemien raiskausten määrän keskimäärin 13-kertaiseksi kantaväestöön verrattuna. Raiskausten kokonaismäärä oli noussut kuudessa vuodessa 87 prosenttia, ja joka kolmas raiskauksesta tuomittu oli ulkomaalaistaustainen,¹⁰¹ mikä on nostanut ulkomaalaisten osuuden väestöön suhteutettuna erittäin suureksi.

Tilastokeskuksen ja Poliisin julkaiseman selvityksen mukaan suomalaiset ovat vuonna 2017 syyllistyneet seksuaalirikoksiin vain 3,33 tapauksessa 10 000 kansalaista kohti, kun afganistanilaisten kohdalla luku on 138,12, irakilaiden kohdalla 133,86 ja syyrialaiden kohdalla 41,59.¹⁰² Pahimmillaan maahanmuuttaji-

en seksuaalirikollisuus on siis 40-kertaista kantaväestöön verrattuna.

Tilanne on samanlainen myös muissa olojamme muistuttavissa ja vertailukelpoisissa maissa. Ruotsin yleisradio selvitti raiskausten tekijöiden alkuperää vuonna 2018 ja päätyi tulokseen, jonka mukaan raiskaustuomioista 58 prosenttia langetettiin ulkomailla syntyneille.¹⁰³ Kun luku suhteutetaan väestösektioihin, selviää, että seksuaalirikollisuus on ulkomaalaistaustaisten uusruotsalaisten keskuudessa huomattavasti yleisempää kuin kantaväestön keskuudessa.

Martti Lehden (et al.) edellä mainitun tutkimuksen mukaan afrikkalaiset ja lähi-itäläiset johtavat rikostilastoja sekä pahoinpitelyjen, raiskausten että varkausrikosten tekijöinä,¹⁰⁴ joten ”ulkomaalaiset” eivät muodosta yhtenäistä ryhmää, vaan selitystekijöitä olisi etsittävä vain tiettyihin kulttuureihin nimenomaisesti sisältyvistä piirteistä. Kaikissa mainituissa tutkimuksissa korrelaatio maahanmuuttajien islamilaisen taustan ja rikollisuuden välillä on huomattava.

Varteenotettava ehdokas selitykseksi muslimitaustaisten rikollisuuteen on tulomaiden oikeuskäytäntöä edustava *sharia*-laki, joka poikkeaa omastamme ja perustuu islamiin. *Sharia* puolestaan ohjaa politiikkaa islamiin sisältyvän *din wa-dawlah* -periaatteen (”islamin pitää ohjata myös politiikkaa”) mukaisesti, joten islam vaikuttaa käyttäytymiseen ja rikollisuuteen. Islamissa on kyse poliittisesta toiminnasta, jota ei pidä suojella ”uskonrauhan” verukkeella vaan jota pitää myös vastustaa poliittisesti.

16.2. Islamilaiset kinkerit lopetettava

Islamia puolustavilla kinkereillä ja vääräuskoisten jahtaamisella ei käsittääkseni pyritä turvaamaan uskonnonvapautta eikä myöskään torjumaan uskonrauhan rikkomuksia. Islamkritiikin kieltämisellä on pyritty löytämään ideologinen peruste muslimivaltaisista maista virtaavien ihmisten maahanmuutolle. *Din wa-dawlah* -periaatetta arvostelee kärkevästi israelilaisen konfliktitutkimuslaitoksen tutkija Shmuel Bar teoksessaan *Warrant for Terror – The Fatwas of Radical Islam, and The Duty of Jihad*.¹⁰⁵ Filosofian näkökulmasta on selvää, että islam ohjaa politiikkaa, sillä islamhan on ideologia ja jo sinänsä politiikkaa.

Islamkritiikin torjumispyrkimykset ovat toimineet aseina uskonnon levittämisen puolesta, vaikka sen enempää sensuurilla kuin muuttohankkeellakaan ei ole demokraattisessa prosessissa punnittua pohjaa. Islamistisissa maissa homoseksuaalisuudesta tuomitaan kuolemaan islamilaisen lainsäädännön perusteella ja vuoksi, mikä osoittaa, että *sharia*-lailla poljetaan ihmisoikeuksia jyrkästi. Niinpä ”uskonnonvapauden” näennäisoikeutuksella ei voida puolustaa ihmisoikeusrikoksia. Vihapuhetta ei ole ollut tässä yhteydessä islamin kritisointi vaan sen julistaminen.

Islamista ja sen loukkaamattomuudesta ei saa tehdä retorista puskuria maahanmuuton oikeuttamiseen varsinkaan, kun on osoittautunut, että suuri osa EU:n rajaturvallisuusviraston Frontexin pelastusveneistä rantaan loikanneista iPhone-miehistä on elintasopakolaisia tai rintamakarkureita, joiden pitäisi käydä oma sotansa kotimaassaan.

Kun on huomautettu, että seksuaalirikosten tekijöistä suuri osa on lähtöisin muslimivaltaisista maista, ja kysytty, millä tavoin heidän keskuudessaan yleinen islam liittyy asiaan, on vahva korrelaatio heidän islamilaisen ajatusmaailmansa ja toimintansa välillä pyritty kiistämään täysin, tosin vailla näyttöä siitä, ettei yhteyttä olisi. Islamin julistaminen kritiikin ulkopuolella olevaksi on vaikuttanut tehokkaalta keinolta vastalauseiden tukahduttamiseen, sillä islamin syy-seuraus-vaikutuksia kannattajiensa käyttäytymiseen on vaikea osoittaa *ehdottomasti*. Niitä on toisaalta myös vaikea *kiistää ehdottomasti*, niin kuin ajatusten yhteyttä tekoihin yleensäkin. Juuri siksi väite voidaan ongelmattomasti esittää yhteiskunnallisena *tulkintana*.

Yleistyksiä puolestaan pitää tehdä, sillä ilman niitä ei ole ymmärrystä eikä merkitysten arviointia. Islamia yritetään kuitenkin pitää kaiken arvostelun ulkopuolella arvostelijoihin suunnattujen rangaistusten uhalla.

Muhamettilaisen uskonnonperustajan lapsivaimollaan antamaa esimerkkiä voidaan pitää yhtä esikuvallisena muslimille kuin Jeesuksen armollisuus on ollut kristityille. Ei jälkimmäisenkään merkitystä kukaan pysty kiistämään. Molemmat esimerkit vaikuttavat ideologioina uskontojen kannattajien maailmankuvassa, ajatuksissa ja teoissa, vieläpä alitajuisesti. Väitteet siitä, *kuinka* tuo vaikutus täsmällisesti tapahtuu, eivät ole todistuvia ehdottomasti oikeiksi eivätkä vääriksi, mutta molem-

mat ovat arvioitavissa sekä tieteellisen että poliittisen ideologia-kritiikin näkökulmasta.

Miksi uskontoja sitten pitää arvostella? – Siksi, että niiden kautta käytetään raakaa valtaa, toisinaan myös väkivaltaa. Kritisoiminen voi olla hyväksi myös uskontoihin sitoutuneille uhreille itselleen. Tässä mielessä islamiin liittyvien käytäntöjen moittiminen on eettistä toimintaa, joten uskontokritiikki on perustuslain mukaisen uskonnonvapauden mukaista *a fortiori*.

Uskonnonvapaus ei voi koskea rajoituksetta mitään uskontoa, ei myöskään islamia, sillä erityisesti islam ei hyväksy vapaata uskonnon harjoittamista sen enempää muunuskoisille kuin omille jäsenilleenkään, joita islam uhkaa yhdyskunnasta eroamisen tapauksissa kuolemanrangaistuksella. Rangaistuksen ja sen langettajan ollessa vailla lain suojaa uhkaus täyttää rikoksen tunnusmerkit, ja ollessaan järjestelmällistä se merkitsee kiihottamista islamista luopuneiden kansanryhmää vastaan, tehosteena rikoksista raskain: murha. Uskonnonvapauden näennäisoikeuksella ei voida puolustaa rikoksia, kun taas islamin kritisoiminen on suojattu perustuslaillisella uskonnonvapaudella ja sananvapaudella pelkkää rikoslaillista uskonrauhan rikkomista vastaan.

Toisella tavalla sanottuna: muslimiyhteisön pitäisi itse hyväksyä uskonnonvapauden ihanteet ennen kuin uskonnonvapaus voisi rajoituksetta kohdistua muslimiyhteisöön itseensä. Lähtökohtana tulisi tällöin pitää länsimaisessa filosofiassa yleisesti hyväksyttyä kultaisen säännön etiikkaa, jonka mukaan yksittäisten tekojen oikeutus perustuu niiden universalisoitavuuteen ja vastavuoroisuuteen, toisin sanoen mahdollisuuteen hyväksyä ne kaikkia ihmisiä velvoittaviksi periaatteiksi (kantilainen etiikka).

Koska muslimit eivät niin tee ja islam on merkittävä vallankäyttäjä yhteiskunnassa, on uskontokritiikki heitä ja islamia kohtaan aivan erityisen oikeutettua. Näyttönä muslimien haluttomuudesta hyväksyä muiden ihmisten uskonnonvapaus tai uskonnottomuus on se, että 57 maasta koostuva Islamilainen yhteistyöjärjestö laati vuonna 1990 ”Kairon julistuksen ihmisoikeuksista islamissa”, jonka se julkaisi vastustaakseen Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeuksien julistusta ja siihen sisältyvää vaatimusta uskonnonvapaudesta.

Kairon julistus pyrkii mukauttamaan ihmisoikeudet islamistisen *sharian* mukaisiksi, ja näyttönä siitä on tapa, jolla islamilaiset maat äänestivät homoseksuaalisuuden pois syrjintäsuojan piiristä vuoden 2010 marraskuussa. YK:n yleiskokous päätti tuolloin poistaa seksuaalisen suuntautumisen päätöslauselmasta, jonka tarkoitus on suojella ihmisiä kuolemanrangaistuksilta. Tämä tarkoittaa, että yleiskokouksen mielestä homoseksuaalisuuden perusteella saa tuomita kuolemaan.

Islamin arvostelemiseksi ei tarvitse olla islamia lähietäisyydeltä tai sisältä päin tarkasteleva asiantuntija, sillä parhaan asiantuntijaposition tarjoavat ulkopuolisen havainnoitsijan asema ja filosofian yleinen menetelmäkalusto. Eihän kenenkään tarvitse olla myöskään lehmä tietääkseen, että maito on hapanta.

16.3. Uhkien edessä ei pidä pelätä eikä taipua

Uskontososiologian näkökulmasta muslimiyhteisön kyvyttömyys ja haluttomuus ymmärtää tai hyväksyä itseensä kohdistuvaa kyseenalaistamista on merkki uskonnon totalitaristisuudesta. Islamin kehittymättömyys ja pysähtyneisyys keskiaikaiselle tasolle perustuvat siihen, ettei islamin sisällä ole sallittu eikä edelleenkään harjoiteta kriittistä koraanin tutkimusta, kuten kristinuskossa, jossa kriittinen raamatuntutkimus on johtanut reformaatiosuuntaukseen, sekularisaatioon ja uskonnon näkemiseen profaanina ideologiana.

Islamin lietsoman tosikkomaisuuden tueksi ei myöskään juristien olisi pitänyt hurauttaa missään tapauksessa mukaan, sillä siten ihmisiä uhkaa myös lakikirjojen muuttuminen koraaneiksi sekä oikeuskäytännön liukuminen huomaamatta *sharia*-lain suuntaan. Uskonnonvapaus ja siihen nojaava pyrkimys taata uskonrauha sekä kansanryhmien loukkaamattomuus eivät ole moraalisia absoluutteja eivätkä juridiikan apriorisia periaatteita, joita ei voitaisi kyseenalaistaa, vaan niiden varaan rakennetut väitteet ovat relatiivisia aksioomia, hypoteeseja ja presuppositioita, joiden kyseenalaistaminen on moraalifilosofisesti katsoen suositeltavaa ja vapaan yhteiskunnan kannalta välttämätöntä.

Onkin kysyttävä, mikä syiden ja motiivien vapautuneessa pohdinnassa voisi olla vaarallista? Onhan kristinuskokin arvosteltu kovin sanoin. Vastaus on: islamistit uhkaavat meitä terro-

rilla, jonka vuoksi myös suomalaisen tuomiovallan sapelit ovat kääntyneet uhreja ja uhattuja vastaan ja sulattaneet pois sananvapauden. Juuri tämän seikan islamiin liittyvä kiertely ja kaartelu, välttely, varpaisillaan sipsuttelu, nöyristely ja kriitikoiden tuomitseminen osoittavat.

Islamin opin mukaan ei ole erikseen ääri-islamia ja varsinaista islamia, vaan islam muodostaa yhden totaliteetin. Niinpä väkivalloin edistetty ääri-islam tulee edistäneeksi myös kaikkien muslimien ja islamin yleisen vaikutusvallan kasvua.

Uskonrauhan rikkomisesta on tuomittu kelvottomin moralistisin perustein myös taiteellisia esityksiä, mikä on tehnyt tuomareista taidekriitikoita ja johtanut oikeuslaitoksen langettamiin makutuomioihin. Niinpä ehdotan uskonrauhan rikkomista koskevan lainkohdan poistamista kokonaan rikoslaista sen epäajanmukaisuuden ja ideologioita suojelevan funktion vuoksi sekä siksi, että kyseisestä lainkohdasta yhteiskuntaelämälle, totuuden tavoittelulle ja oikeudenmukaisuudelle kertyvät haitat ovat hyötyjä olennaisesti suuremmat.

KANSALLISVALTIO JA KANSALLINEN ITSETUNTO

Tavoitteenani on hyvinvointiyhteiskunta, jossa ketään ei syrjitä omien ansioidensa kustannuksella eikä myöskään etuoikeuteta ansioidensa ohitse. Oikeudenmukaisuuden lähtökohtana on meritokraattinen oikeudenmukaisuuskäsitys, jonka mukaan ihmisten pitää nauttia ansioidensa mukaista asemaa yhteiskunnassa.

Sen ohella pitää soveltaa jälkeläisyyteen perustuvaa vallanperimystä, jonka mukaisesti kantaväestöön kuuluvilla syntyperäisillä Suomen kansalaisilla on luonnollinen etuoikeus Suomen valtion palveluihin ja privilegio poliittisen vallan käyttämiseen Suomessa.

Suomen kansalaisuus pitäisi säätää äänioikeuden ja vaalikel-
poisuuden ehdoksi myös kuntavaaleissa ja mahdollisissa maa-
kuntavaaleissa. Pelkän asumisen kunnan alueella tai oleskeluoikeuden ei pidä riittää vaaleihin osallistumiseksi, sillä monissa pienissä kunnissa pakolaisten, turvapaikanhakijoiden ja oleskeluluvan saaneiden suuri määrä on kääntänyt paikkakuntien poliittiset voimasuhteet kumoon. Poliittiseen vallankäyttöön osallistumisen ehtona Suomessa pitää olla Suomen kansalaisuus, jonka saamisen ehtoja ei pidä nykyisestä helpottaa vaan tiukentaa.

17.1. Kansallismielisyys on hyväksi

Olen filosofiselta katsantokannaltani kansallismielinen. Kansallismielisyyttä on monenlaista, aivan niin kuin on tuoleja, pöytiä ja ruokalajeja. Se, että toimittaja kirjoittaa suomeksi tai opettaja

puhuu kouluissa suomea, on suomalaisen kansallismielisyyden arvokas tulos. Kansallismielisyyttämme ei pidä arvioida saksalaisen tai italialaisen nationalismin valossa eikä varjossa.

Kansallisvaltio on hegeliläis-snellmanilainen järjen instrumentti, jonka avulla säädyt löysivät aikoinaan toisensa ja päästiin muodostamaan hyvinvointivaltio. Sitä ennen Euroopassa elettiin ruhtinaskuntien tilkkutäkissä, jossa eri ihmisryhmät kiistelivät keskenään. Oli eripurainen aatelisto, riitelevä porvaristo, papisto, talonpojat, työläiset ja torpparit.

Kansallisvaltioaatteen kautta eri ihmisryhmät löysivät yhteisen etunsa. Kansallisvaltio ja sen takana oleva nationalismi eivät ole epäarvoja, eikä valtioita pidä nähdä ihmisten vihollisina. Kansallisvaltiot ovat oikeudenmukaisuuden ja turvallisuuden takaajia, joiden puitteissa myös konflikteja voidaan säädellä ja ratkaista.¹⁰⁶ Israelilaisen filosofin Yoram Hazonin mukaan nationalismi on ”vapaiden ihmisten kollektiivista oikeutta hallita itseään” (*the collective right of a free people to rule themselves*).¹⁰⁷

Kansallisvaltiot myös luovat ja ylläpitävät rauhaa. Esimerkiksi entisen Jugoslavian liittovaltion alueelle saatiin rauha vasta, kun jokaisella alueen kansakunnalla oli oma kansallisvaltionsa. Kansan, kansakunnan, kansalaisuuden, kansalaisyhteiskunnan ja kansallisvaltion ekvivalentti jäsentymisen on tärkeää harmoniselle yhteiskuntaelämälle.

On oletettavaa, että monet nykyisetkin konfliktit laukeaisivat, jos pakkokeinoin ylläpidetyt monietniset valtiomuodostelmat purkautuisivat itsenäisiksi kansallisvaltioiksi, joissa kansalliset ryhmät voisivat hallita itseään. Tämä yhdysvaltain entisen presidentin Woodrow Wilsonin noin sata vuotta sitten esittämä ja ”wilsonilaisuutena” tunnettu ajatus kansojen itsenäisyyden edistämisestä sopisi hyvin kansainvälisen politiikan lähtökohdaksi myös nykyisin.

Kansallisvaltioiden puolustaminen ei ole ääriajattelua, sillä kansallisvaltiot ovat syntyneet historiallisen kehityksen ja kansakuntien luonnonoikeudellisen itsejärjestymisen tuloksena. Kansallisvaltioilla on siten kokemukseen perustuva oikeutuksensa.

Sen sijaan kansallisvaltioiden *kyseenalaistamista* voidaan pitää radikaalina ääriajatteluna, jonka onnistumiselta puuttuu näyttö. Jos näyttöä on saatu, se on ollut yleensä kielteistä. Todistelutaakan pitäisi olla kansallisvaltioiden kyseenalaistajilla,

mutta mediassa ja vasemmistolaisessa tendenssitieteessä taakka on koetettu siirtää kansallisvaltiojärjestelmän puolustajille, joita on solvattu mielikuvaterrorin keinoin ”natseiksi”.

Kansakuntien väliset etu-, arvo- ja kulttuurikonfliktit pitäisi edelleenkin hallita ja ratkaista valtakuntien rajoilla ja estää niiden siirtyminen keskelle kansalaisyhteiskuntia, kaduille ja kujille sekä turuille ja toreille, joilla ihmiset joutuvat taistelemaan asunnoista, työpaikoista, sosiaaliturvasta ja aivan kaikesta kohdaten lopulta toisensa Hurstin Valinnassa.

Nämä kaksi vaihtoehtoa meillä ovat: joko ristiriidat rajoitetaan makrotasolle, eli valtioiden rajoille, tai ne siirtyvät mikrotasolle, toisin sanoen ihmisten iholle, kun yksilöt käyvät toistensa tukkaan ja kurkkuun kiinni riidellessään niukoista voimavaroista. Itse katson, että kansanryhmien ja kansakuntien konflikteja pitää hallita ja säädellä valtioiden rajoilla, jolloin keskeisen instrumentin muodostavat kansallisvaltioiden itsenäiset raja-, väestö- ja ulkopolitiikat. Näiden jo aiemmin hyväksi havaittujen keinojen tulee muodostaa ne partituurit, joiden puitteissa myös jatkossa toimitaan.

Vasemmistopopulisteille tyypillinen huoleton heitto, että ”globaalit ongelmat vaativat globaaleja ratkaisuja”¹⁰⁸ on samanlainen kuin väite, että tulipalo sammuu bensinillä. Ei pandemiana leviävää flunssavirustakaan voida pysäyttää ”kansainvälistä kanssakäymistä” lisäämällä vaan vähentämällä ja rajoittamalla.

Samaan tapaan länsimaisesta kulttuurista ja sivilisaatiosta olisi pelastettava se, mitä niistä on jäljellä. Jopa ympäristönsuojelutyön *tekijöiksi* tarvitaan kansallisvaltioiden kokoisia yksiköitä, sillä globaalissa mittakaavassa toimintaa on mahdotonta toteuttaa ”perustattomuuden ongelman” (*international law’s fundamental indeterminacy*) vuoksi.¹⁰⁹ Sillä puolestaan viitataan tosiasiaan, että kansainväliseltä yhteistoiminnalta puuttuvat väliin, ja siksi on vain luotettava siihen, että parhaat ratkaisut toteutuvat valtioiden suvereniteetin ja kansakuntien itsemääräämisoikeuden kautta.

Ei Afrikan ja Aasian väestöräjähdykään *synny* globaalilla toimintatasolla vaan kansallisvaltioissa, jotka noudattavat islamaista perhe- ja väestöpolitiikkaa. Näin ollen ongelmat voidaan ratkaistakin vain kansallisvaltioiden toimintatasolla: joko itsenäisesti ja omatoimisesti tai kansallisvaltioiden pakottaessa toiset kansallisvaltiot rajoittamaan oman väestönsä kasvua.

Myös oikeistoliberaaleille tyypillinen väite, että ”vaikeisiin ongelmiin ei ole helppoja ratkaisuja”¹¹⁰ on näennäisessä syvämielteisyydessään holtittoman välinpitämätön, sillä ratkaisut ovat nimenomaan helppoja, *mikäli niitä ylipäänsä on*. Yksi on maa-hanmuuton pysäyttäminen rajoille ja toinen kehitysmaiden pakottaminen lopettamaan väestönkasvunsa.

17.2. Kansa → Kansakunta → Kansalaisuus → Kansalaisyhteiskunta → Kansallisvaltio

Kansallismielisyyteen sanotaan usein liittyvän ”etnonationalismia”. Käsite muodostaa tautologian, sillä kreikan kielen sana ”*ethnos*” merkitsee ’kansaa’ ja latinan kielen sana ”*natio*” niin ikään ’kansaa’ ja ’kansakuntaa’. Näin ollen etnonationalismi olisi ”kansallista kansallismielisyyttä”. Kansallismielisyys *on* yleensä kansallista ja perustuu kansan yhtenäisyyteen, ja miten muutoin voisi ollakaan?

Kansan (etnografinen käsite), kansakunnan (sosiologinen kategoria), kansalaisuuden (juridis-hallinnollinen käsite), kansalaisyhteiskunnan (sosiaalipoliittinen käsite) ja kansallisvaltion (poliittis-valtio-opillinen ilmiö) yhtäpitävyyttä on yritetty jynssätä pois tähdentämällä *kansaan* kuulumisen riippuvan pelkästään *kansalaisuuden* luovuttamisesta. Tosiasiassa suomalaiset eivät muutu somaleiksi Somaliaan muuttamalla ja kansalaisuuden saamalla, eivätkä myöskään ulkomaalaiset tule suomalaisiksi muuttamalla Suomeen ja saamalla kansalaisuuden kuin kirjastokortin.

Etnistä kansaan kuulumista on koetettu hälventää manipulaation mankeleissa. Esimerkiksi EU opettaa ja julistaa Euroopan kansalaisille samanlaisuuteen perustuvaa tasa-arvonäkemyä. Ei siis riitä, että tuotantorakenteeltaan erilaiset maat saatettiin taloudellisesti samalle viivalle, vaan nyt myös väestöt ja eri maiden kansalaiset yritetään sekoittaa toisiinsa julistamalla heidät samanlaisiksi ja yhtä oikeutetuiksi nauttimaan sosiaaliturvasta ja muista perusoikeuksista riippumatta siitä, missä maassa he oleskelevat.

Virallisissa liturgioissa ja koulujen opetuksissa tämä tasa-arvonäkemyks on banalisoitu tasavertaisuudeksi pelata esimerkiksi jalkapalloa, joka vanhan sanonnan mukaan on yksinker-

taisten älypeli tai älykkäiden yksinkertainen peli. Ruotsissa eräästä bosniakki- ja kroaattitaustaisesta jalkapalloilijasta on leivottu suorastaan kansallissankari, jota EU-fanaatikot käyttävät mallinukkena luodakseen esikuvia nuorisolle ja puolustellakseen maahanmuuttoa.

Tasa-arvon typistäminen urheiluksi, jota George Orwell piti vain ”aseettomana sotana”, on ihmisten ja ihmisryhmien todellisten erojen hautaamista urheilumaailmasta tutulla *fair play*-ideologialla. Peliteoria näyttää toimivan populistisena argumenttina politiikassa ja tieteessä aina, kun laadullisten erojen arviointia vaativat asiat halutaan alistaa tasalaatuistaville normeille. Urheilusankaruutta rakentamalla ihmisryhmien erot voidaan yrittää häivyttää, ja kaikki ihmiset erehdytään näkemään vain urheilun kannalta merkityksellisten ominaisuuksien näkökulmasta.

Jonkun *yksilön* menestyksellä esimerkiksi pallon käsittelyn taidossa ei ole kuitenkaan mitään näyttöarvoa siltä kannalta, onko laaja maahanmuutto hyväksi *valtioillemme* ja *kansakunnillemme*. Urheilumaailman tasa-arvoisuutta ja muita ideologisia mittapuita hehkuttaessaan ja eräitä sankariyksilöitä glorifioidesaan maahanmuuton suosijat ovat tehneet hurjan yleistyksen. Erilaista etnistä alkuperää olevien suorituksista on leivottu kantaväestöön kuuluvien vastaavanlaisia suorituksia näennäisesti merkittävämpiä julkisessa sanassa, ja median hehkutuksella heistä on tehty syrjinnän vastustamisen supertähtiä. Jos tämä ei ole populismia, niin mikä on?

Urheilumenestyksen tai työllistymisen käyttäminen sopeutumisen kriteerinä ja sopeuttamisen välineenä ei ole ollut perusteltua. Sopeutuminen voi olla jopa huonompi vaihtoehto kuin sopeutumattomuus, joka voisi johtaa myös viihtymättömyyteen ja pois lähtöön. Sopeutumisesta puhuttaessa on pidetty julkisen keskustelun ja demokraattisen päätöksenteon ulkopuolella sitä suurta kysymystä, *haluavatko* kantaväestöt lisää maahanmuuttajia Euroopan valtioihin.

Siksi maahanmuuton perusratkaisuista pitäisi päättää poliittisessa prosessissa, eli kansanäänestyksessä. Muutoksia kansallisvaltioiden edunvalvontaan ei tulisi hyväksyä, elleivät maahanmuuton suosiminen ja monikulttuuri-ideologia saavuta perustuslain säätämisyjärjestykseltä vaadittavaa kannatusta.

17.3. Suomi ylös

Suomessa olisi vahvistettava meille suomalaisille kehittynyttä juurevaa oman tuvan ja luvan identiteettiä, ja siksi olen puhunut monien käytännön kysymysten, kuten aktiivisen rakennustuotannon ja omistusasumisen sekä asumisasiota helpottavan asuntopolitiikan puolesta. Kansallisen itsetunnon kannalta on tärkeää, että ihmisillä on allaan kovaa maata.

Omakulttuurisuutta on, että pystymme suomalaisina nauttimaan sellaisista kulttuurimme ulottuvuuksista, jotka eivät voi koskaan täysin avautua ulkomaalaisille. Niitä ovat esimerkiksi saunominen, suvivirsi, kinkun syönti jouluna ja vaikkapa Tiernapojat, joihin liittyvien perinteiden pois kitkemistä muutamit vierasperäiset tulijat ovat vaatineet omassa pyyteellisyydessään.

Muutamit suomalaiset kiilusilmät ovat menneet heidän puolelleen itsensä ja kansansa syyllistämisessä, pyrkimyksenään liata kotipesää. Sellainen regressiivinen toleranssi eli itseään sortava suvaitsevuus on ollut kiero. Suvaitseva yhteiskunta ei olekaan vapaa vaan rajoituksista täyttyvä yhteiskunta, jossa kantaväestöä lähestytään vaatimuslista kädessä selittäen, mitä kaikkea meidän täytyisi sietää.

Perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-aho on lausunut, että ei ole oikein, kun vierasperäiset tulijat käyttäytyvät niin kuin he omistaisivat paikan, tunkeutuvat maahamme pitäen sitä olohuoneenaan ja alkavat siirrellä huonekaluja esittäen vaatimuksia siitä, kuinka meidän täytyisi elää.¹¹¹ Siksi on tärkeää tehdä selväksi, että tämä on meidän suomalaisten maa ja että täällä ovat voimassa meidän arvomme ja kulttuurimme, kun taas toisilla kansakunnilla on oma kotimaansa.

Suomella ja suomalaisilla ei ole mitään velvollisuutta edistää eikä kustantaa maahanmuuttajien tuomien vieraiden kulttuurien ylläpitoa maassamme. Tänne saapuneilla ei ole myöskään oikeutta vaatia kantaväestöä luopumaan omista elämäntavoinaan eikä esittää meille vaatimuksia siitä, kuinka meidän pitäisi käyttäytyä tai elää.

Uskon, että näennäisestä erimielisyydestä huolimatta meidän suomalaisten kesken vallitsee yksimielisyys tavoittelemistamme arvoista ja yhteiskuntaihanteesta. Haluamme säilyttää hyvin-

vointiyhteiskunnan, jossa vallitsevat korkea aineellinen elintaso, kehittyneet henkiset vapaudet sekä hyvät työ-, sosiaaliset, taloudelliset ja sivistykselliset oikeudet. Meidän perussuomalaisen lisäksi myös monet muut kannattavat näitä arvoja. Arvoista tai päämääristä ei siis ole erimielisyyttä, vaikka usein niin väitetäänkin. Sen sijaan käsitykset siitä, *millä keinoilla* nuo arvot, ihanteet ja päämäärät saataisiin toteutumaan, vaihtelevat paljon.

Ero vastaa filosofiasta tunnettua eroa, joka vallitsee päämäärärationalismin ja välinerationalismin välillä. Päämäärät koostuvat arvoista, kuten onnellisuus, turvallisuus ja hyvinvointiyhteiskunnan säilyttäminen. Välineinä puolestaan ovat keinot, kuten sosiaaliturva ja maanpuolustus. *Arvot* ovat siis yhteiset, mutta henkilökohtaiset *arvostukset* ja niihin liittyvät *keinot* ovat jakautuneet kannattajapiirin mukaan kahteen koulukuntaan.

Yhteiskuntaamme on syntynyt kaksi keskenään kilpailevaa ja jopa vastakohtaista todellisuuden tulkintalinjaa: (1) idealistinen, emotionaalinen ja affektiivinen ja (2) realistinen, rationaalinen ja kausalistinen. Ensin mainitun edustajat vetoavat ihanteisiin ja suhtautuvat asioihin sytkäri kädessä loimuten ja maskarat tissivakoon valuen: tunteellisesti, reaktiomaisesti ja intohimoisesti. Jälkimmäiset puolestaan asennoituvat todellisuudentajuisesti, järkiperäisesti ja yhteiskunnassa vallitsevat syy-seuraus-riippuvuudet tunnustaen.

Idealistit pyrkivät eroon järkiperäisestä kulttuurista yhteiskunnan atomisoimisella, toisin sanoen luomalla rinnakkaisyhteiskuntia, jotka eivät kommunikoi toistensa kanssa vaan kavautuvat jälkimodernille yhteiskunnalle tyypillisiin viiteryhmäkohtaisiin ja identiteettipoliittisiin poteroihin. Tämä syväpöyristyjistä ja ekstraterritoriaalisista ilmiantajista sekä heidän tukijoistaan koostuva kavaltajakaarti pyrkii demonisoimaan todellisuudentajuisista tolkun ihmisistä syntipukkeja omaan kurjuuteensa moittien heitä ”vihapuheesta” ja ”luonnollisen väestökehityksen” eli kansallisvaltioiden rajat rikkovan maahanmuuton estämisestä.

Maahanmuuton vuoksi pilkkoutuneista kansakunnista muodostuvien rinnakkaisyhteisöjen välillä parveilevat sitten Euroopan unionille kuuliaisien hallituksen lähettämä poliittinen vihapuhepoliisi ja valtamedian toimittajakaarti, joka pyrkii katalysoimaan väestöjen vaihtoa hautaamalla sosiaalisen ja taloudel-

lisen eripuraa etniset ja väestölliset juurisyyt märehdintään ilmastomuutoksesta ja suvaitsevaisuudesta.

Idealistit ajattelevat, kuten Angela Merkel, että maahanmuuttoa on lisättävä, jotta rasismi ei nousisi. Tällainen päättely kestää kuin kerjäläistyön kelkkanaru. Merkelin kaltaiset eivät ymmärrä yhteiskuntadynamiikkaa, eli yhteiskunnassa vallitsevia syy-seuraus-suhteita. He eivät käsitä, että rasismi, syrjintä ja kaikenlainen vihamielisyys lisääntyvät nimenomaan silloin, kun maahanmuuton myötä syntyy suuria konflikteja, kantaväestöjen kärsivällisyys ylittyy ja ihmisryhmien edut ja arvot menevät ristiin yhteiskunnassa.

Tällöin rasismi nousee suoraan yhteiskunnallisista oloista eikä kansankiihottajien taikasanoista. Väite, että rasismia loisivat kansanvillitsijät tai että se olisi lähtöisin jostakin ”vihapuheesta”, on järjetön, sillä se sisältää ajatuksen, että rasismi on rasismin syy. Näkemys, että kansalaisten protestit johtuisivat demagogiasta tai propagandasta on perusteeton, sillä ihmisiltä puuttuu motiivi noudattaa kenenkään sanoja tai näkemyksiä vain siksi, että niitä esitetään.

Todelliset syyt vihamielisyyteen ovat maahanmuuton itsensä luomissa konflikteissa. Maahanmuuttokriitikot ovatkin vain paljastaneet ongelmien luonteen sekä kertoneet, millaisia vaikutusyhteyksiä yhteiskunnassa vallitsee.

Poliittisen vihervasemmiston ja nykyisten uustaistolaisten tapaan hylätä myös tolkun demarien ja vanhan koulun kommunistien rationalistinen, analyttinen, harkitseva ja kriittinen ajattelu saattaa johtua tavasta, jolla sosiaalisen median palvelut ovat ohjanneet pelkkään *reagoimiseen*. Peukuttaminen on pelkkää asenteiden eikä ajattelemisen ilmaisemista. Se ilmentää tunnetta ja affektiota järjen käytön sijaan.

Tätä kautta nettilankojen viherpeipoista on tullut soveliaisuuden ylituomareita, joita yhdistää yli puoluerajojen yhteinen nimittäjä: huvitteluliberalismi. Poliitiikan viihteellistymisen ja välinpitämättömyyden tavoin se edeltää oireellisesti sotien ja valtakumousten aikoja.

Aivan niin kuin ei pitäisi tulittaa viestintuojia, ei pitäisi myöskään koetella kantaväestöjen armollisuutta. Ei pitäisi esittää suuria vaatimuksia, joiden perään lähetetään suvaitsevuu-den velvoitteita, sillä toiveet eivät ole tosiasioita, eivätkä ihmiset muutu entistä paremmiksi, jos ja kun todelliset mahdollisuudet

puuttuvat. On myöhäistä syyttää kipinän leimahtamista, kun kaasu on päästetty keittiöön.

Paras keino hillitä yhteiskunnallisia konflikteja on pitää kansakuntamme ja kansallisvaltiomme etnisesti yhtenäisenä. Sen sijaan nyt vieraat kansakunnat ovat tulleet keskuuteemme ja saaneet aikaan suuren yhteiskuntaamme bastardisoivan eripurran, joka on haavoittanut meitä ja heikentänyt sosiaalista pääomaamme.

Yhteiskuntatieteilijöiden heikkous on pitkään ollut se, että yhteiskuntatieteilijät eivät tiedä, millainen yhteiskunta on ja millaisia riippuvuussuhteita siinä vallitsee. Sen sijaan minun velvollisuuteni on tietää, ja siksi tavoittelenkin kansanedustajan tehtävää: parantaakseni yhteiskuntaa, ajaakseni suomalaisten ihmisten asioita ja etuja sekä korjatakseni valtavirtapolitiikassa tehtyjä virheitä. Yhdessä muiden perussuomalaisten kanssa on tavoitteenani hyvä ja onnellinen Suomi.

VIITTEET

1. Ks. Samuli Salmisen tutkimusta *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous* (2018), jonka mukaan saatavuusharkintaa käytetään nykyisinkin vain matalapalkka-aloilla. Erityisosaajia (kuten ”koodareita”) on ollut vain pieni osa (s. 15–16) ja hekin tulevat maahan erityisasiantuntijan oleskeluluvalla (s. 82). Lisäksi Salminen jatkaa (s. 89): ”Tärkeä johtopäätös esitetyistä tutkimustuloksista on, että ’työperäinen maahanmuutto’ ei muodosta Suomen julkisen talouden kannalta yksittäistä joukkoa. Julkisessa maahanmuuttokeskustelussa olisikin otettava huomioon, että erityisesti EU-/ETA-alueen ulkopuolelta Suomeen suuntautuva matalapalkka-alojen ’työperäinen maahanmuutto’ ei ole esitettyjen tutkimustulosten pohjalta minkäänlainen ratkaisu ikääntyvän väestön julkiselle taloudelle tuomiin ongelmiin.”
2. Ks. Samuli Salmisen tutkimusta *Maahanmuutot ja julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot* (2015), jonka mukaan myös tulojen siirrot kehitysmaista tulleille ovat valtavia, samoin heidän oikeuskulunsa, vastaanotto- ja kotoutumismenonsa, koulutuskulunsa ja sosiaali- ja terveyskulunsa.
3. Ks. Samuli Salmisen edellä mainittua tutkimusta vuodelta 2015 (s. 77–78) ja sosiaali- ja terveysministeriön tutkijan Jere Päivisen selvitystä *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista? – Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta* (2017, s. 47).
4. Ks. teostani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* (1. painos 2005 ja 3. ajantasaistettu painos 2015).
5. Ks. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti – Tie tulevaisuuden Suomeen* (1. painos 2011 ja 2. painos 2015).
6. Esittelin tietoisien kuluttajan syntymiseen perustuvan ”kumouksen markkinoinnin arvoketjussa” edellä mainitun kirjani luvussa 12.
7. Ks. työ- ja elinkeinoministeriön raporttia 22/2017 ”Virkamiesselvitys yritystuista ja niiden vaikutuksista”.
8. Sdp:stä Kokoomukseen siirtynyt Juhana Vartiainen MTV3:n uutisissa 27.4.2016. Internet-artikkelin mukaan ”[o]mistusasuminen ei Ruotsissa eroa loppujen lopuksi kovin paljoa vuokralla asumisesta.” Ja: ”Vartiainen pitää suomalaista ajatusmallia asuntolainan takaisinmaksusta ja siihen liittyvästä kunniaista hullunkurisena. – Siinä ei ole mitään järkeä, hän toteaa ykskantaan.” Varjopuolena ex-demarin omassa ihanteessa on, että pääoma ei kartu ja ovella on koko ajan vieras isäntä.
9. Maatalous- ja ympäristöministeri Kimmo Tiilikaisen (kesk.) tiedote 1.10. 2018.

10. Kuluttajaliiton tutkimus *Helsingin Sanomien* Oikotie.fi-palvelussa olevista vuokrapyynnöistä huhtikuussa 2016. *Helsingin Sanomat* 29.4.2016: ”Vuokra-asuntojen hinnoittelusta paljastui outo vääristymä: Korkotuetun asunnon vuokra voi olla kallein”.
11. Suomen perustuslaki 11.6.1999/731, 10 §.
12. Pakolaisuuden perusteista ja rajoittamisesta ks. Riikka Purran tutkimusta *Kansainvälinen pakolaisinstituutio ja valtioiden mahdollisuudet – Imagon suojelusta rajojen suojeluun* (2016).
13. Ulkomaalaislaki 30.4.2004/301, 149 §.
14. Kansallisvaltioiden oikeutta jäädyttää pakolaisten vastaanottaminen on puolustanut muiden muassa kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi *Helsingin Sanomien* jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltioihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle” 25.1.2017.
15. Ks. Matti Putkosen artikkelia ”Suomen talouden vaaran vuodet” Simo Grönroosin toimittamassa teoksessa *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia* (2018, s. 133).
16. Ks. Robert Koch -instituutin julkaisemaa vuosikirjaa *Infektionsepidemiologische Jahrbuch meldepflichtiger Krankheiten für 2016*. Raporttiin viitaten Gatestone-instituutin tutkija Soeren Kern paljasti jutussaan ”Germany: Infectious diseases spreading as migrants settle in” (17.7.2017) myös hengenvaarallisten virusten, kuten ebolan, tartuntariskin kasvaneen.
17. Aiheesta kirjoitti Oikean Median Tytti Salenius jutussaan ”Tartuntataudit lisääntyneet vuodesta 2015 – Laittoman maahanmuuton aiheuttama riski hirvittävä” 31.12.2018.
18. Ks. Matti Virénin artikkelia ”Suomi – Talous jolla piti mennä hyvin” Simo Grönroosin toimittamassa teoksessa *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia* (2018, s. 7–9).
19. Suomen perustuslaki 11.6.1999/731, 127 §.
20. Ks. tutkimusprofessori Pasi Moisioin johtaman työryhmän tutkimusta *Perusturvan riittävyys ja köyhyys 2017* (2017), jossa THL vertasi perusturvaa Kuluttajatutkimuskeskuksen arvioimiin ”kohtuullisiin viitebudjetteihin”.
21. Ks. eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan julkaisua 4/2014 *Kestäkö hyvinvointiyhteiskunta?* ja osuuttani siinä.
22. <<https://alueuudistus.fi/palvelusetelikokeilut/>>; <<https://stm.fi/palvelusetelikokeilu/>>; <<https://stm.fi/palvelusetelikokeilu/materiaalit/>>; <<https://thl.fi/fi/web/sote-uudistus/valinnanvapaus/valinnanvapauskokeilut/>>.
23. Ks. tiedelehti *The Lancetin* artikkeleita ”Trends in future health financing and coverage: future health spending and universal health coverage in 188 countries, 2016–40” (vol. 391, issue 10132, pp. 1783–1798, May 05, 2018) ja ”Measure performance on the Healthcare Access and Quality Index for 195 countries and territories and selected subnational locations: a systematic analysis from the Globen Burden of Disease Study 2016 (vol. 391, issue 10136, pp. 2236–2271, June 02, 2018).

24. Sama.
25. Ks. Heikki Koskenkylän artikkelia ”Pk-sektorin yrityksillä ja kasvuyrittäjyydellä kohti uutta nousua” Simo Grönroosin toimittamassa teoksessa *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia* (2018, s. 81).
26. Yleisradion TV1:n MOT-ohjelma 11.5.2015 ”800 miljoonan verovedätys – Yrittäjävero ei ratkaise investointeja”.
27. Perussuomalaisen puolueen eduskuntaryhmän vaihtoehtobudjetti vuodelle 2019.
28. EY-tuomioistuin antoi 19.9.2002 päätöksen, jonka mukaan Suomen autovero on Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 90 artiklan mukaan syrjivää, eikä EU-maasta tuodusta käytetystä autosta saa periä enempää veroa kuin sitä on jäljellä Suomessa jo rekisteröidyssä samanlaisessa autossa. Ennakkoratkaisu oli pohjana KHO:n 16.12.2002 antamalle päätökselle 85, jonka johdosta käytettyjen tuontiautojen verotus laski huomattavasti. Paradoksaalisesti valtion saama verokertymä tuontiautoista ei laskenut vaan nousi lisääntyneen tuonnin vuoksi.
29. Taloustaito.fi-sivusto 11.5.2018 ”Valtionvelka ja BKT-velka suhteessa bruttokansantuotteeseen loivassa alamäessä”.
30. Princetonin yliopiston kansantaloustieteen emeritusprofessori Paul Krugman *The New York Timesin* 1.1.2012 julkaisemassa kolumnissa ”Nobody understands debt”.
31. Nordean hallituksen puheenjohtaja Björn Wahlroos teoksensa *Talouden kymmenen tuhoisinta ajatusta* (2015) luvussa ”Käteisen kuolema” (s. 195–198).
32. École d’Économie de Paris’n taloustieteen professori Thomas Piketty Markus Jäntin (vas.) suomentamassa ja Esko Seppäsen (vas.) esipuheella varustamassa teoksessa *Pitäisikö pankkiirit pelastaa?* (2016, s. 156). Vasemmistolle tyypilliseen tapaan Piketty ehdottaa myös perintöveron nostamista 50–60 prosenttiin, jotta ”varallisuus ei jakautuisi harvoille”. Tuolla menolla varallisuutta ei olisi pian kenelläkään.
33. Björn Wahlroos teoksensa *Markkinat ja demokratia – Loppu enemmistön tyrannialle* (2012) ensimmäisessä luvussa.
34. Ks. Naomi Kleinin teosta *Tuhokapitalismin nousu* (2008).
35. Ks. Johan Norbergin teosta *Gloobalin kapitalismin puolustus* (2004).
36. Yleisradion Internet-utiset 28.11.2017 ”Professori Pertti Haaparanta: Euroa ei voi taloudellisilla syillä puolustaa”.
37. Ks. Vesa Kanniaisen kannanottoa *Talouselämä*-lehden jutussa ”Euro on vuosisadan virhe” 10.5.2014.
38. Ks. Sixten Korkmanin teosta *Euro – valuutta vailla valtiota* (2013).
39. Heikki Koskenkylä edellä mainitussa artikkelissaan (s. 95).
40. Vesa Kanniainen *Helsingin Sanomien* 16.8.2013 julkaisemassa jutussa ”Professori ehdottaa euroeron kiihкотonta selvittämistä”. Kanniainen arvioi, että ”[...] selvitystä hankaloittaa poliitikkojen pelko kasvojen menetyksestä [...]”, sillä ”[...] euron nettohyöty on negatiivinen.”

41. Vesa Kanniaisen *Talouselämä*-lehden edellä mainitussa jutussa ”Euro on vuosisadan virhe” 10.5.2014.
42. Sama.
43. Alexander Stubbin puhe ”Will the EU never become a superpower?” *Carnegie Endowment for International Peace* -tapahtumassa Washingtonissa 17.7.2008.
44. Ks. Vesa Kanniaisen toimittamaa ja EuroThinkTank-ryhmän kirjoittamaa kokoelmateosta *Euron tulevaisuus – Suomen vaihtoehdot* (2014).
45. EIT:stä irtautumista esitti Ranskan valtion ylempien virkamiesten ryhmä nimimerkillä ”Le Groupe Plessis” *Le Figarossa* 21.6.2016 julkaistussa artikkelissa ”Cous européenne des droits de l’homme: pourquoi en sortir est un impératif démocratique”.
46. YK:n ennusteesta raportoi muiden muassa Yleisradio Internet-uutisesaan ”Maailman väestönkasvu yllätti tutkijat – Afrikan väkimäärä nelinkertaistuu vuosisadassa” 30.7.2015.
47. Ks. Matti Kääriäisen teosta *Kehitysavun kirous* (2014).
48. Emt., s. 105.
49. *Daily and Sunday Express* 18.9.2013 ”Attenborough criticizes food aid”.
50. *Helsingin Sanomat* 1.4.2014.
51. *Talouselämä* 15.2.2017 ”Suomalaisten PISA-tulokset jatkuvassa laskussa – OAJ: ’Lasku on ollut OECD-maiden suurimpia’”.
52. Nigerianissyntyisen Chimamanda Ngozi Adichien teoksen *Meidän kaikkien tulisi olla feministejä* (2016) kustansi Otava, ja sen tuottamiseen osallistuivat myös feministinen ajatushautomo Hattu ja Jyväskylän yliopisto. Historian ja yhteiskuntaopin lehtori Juho Mäenpää kirjoitti *Helsingin Sanomissa* 1.12.2016, ettei aio alistua ”feminismin kaltaista kiistanalaista ideologiaa propagoivien tahojen mainoshenkilöksi” ja oli oikeilla linjoilla.
53. *Kalevala*, III runo.
54. Yhdysvaltalainen sosiologi Robert D. Putnam teoksessaan *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community* (2000).
55. Samuel P. Huntingtonin teoksessaan *The Clash of Civilizations – Remaking of World Order* (1996).
56. Ks. brittiläisen kehitysmaatutkijan Paul Collierin teoksessaan *Exodus – Immigration and Multiculturalism in the 21st Century* (2013, s. 75–76) esiin nostamia Berkeleyyn yliopiston tutkijan Edvard Miguelin Afrikkatutkimuksia sekä hänen niistä tekemiään tulkintoja.
57. Ks. Paul Collierin edellä mainitussa teoksessaan (s. 84–85) esittämiä tulkintoja Harvardin yliopiston tutkijoiden Alberto Alesinan ja Edvard Glaeserin tutkimuksista, joissa käsitellään monietnisyyden vaikutuksia veronmaksuhalukkuuteen.
58. Monikulttuurisuuden ongelmista ks. Simo Grönroosin artikkelia ”Suomi ja Eurooppa kansainvaelluksen kohteena – Pohdintaa muuttoliikkeen taloudellisista, sosiaalisista ja väestöllisistä vaikutuksista” teoksessa *Siirto*

laiskriisi – Puheenvuoroja muuttoliikkeen syistä ja seurauksista (2015, s. 78–79).

59. Robert D. Putnam *Uuden Suomen* verkkolehden jutussa ”Harvard-professorin neuvo Suomelle: ’Katsokaa itään’” 3.10.2015.
60. Espoon kaupungin päätöksestä ja sen Kotimaisten kielten keskuksessa herättämästä kritiikistä raportoi muiden muassa *Helsingin Uutiset* 15.10.2017 jutussa ”Espoon ratkaisu englannin kielestä ihmetyttää – ”Tuntuu luontevalta, että tänne jäävät oppisivat myös kieltä”.
61. Jan Vapaavuori (kok.) *Talouselämä*-lehden jutussa ”Jan Vapaavuori: ’Helsinki tarvitsee paljon maahanmuuttajia’” 15.8.2017. Toimittajan tiedustellessa ”[t]arvitseeko ravintolahenkilökunnan pääkaupunkiseudulla mielestäsi osata suomea?”, pormestari Vapaavuori vastasi: ”Ei tietenkään tarvitse. Jos asiakkaat eivät pidä henkilökunnan kielitaidosta, he voivat mennä muualle.” – Luottamusvirassa olevan ylenkatseellisuus kaupunkilaisia kohtaan ei ole liberalismia vaan kantaväestön pakottamista väistymään omassa maassamme.
62. Poliitiikan medioitumisilmiöstä ks. Göteborgin yliopiston viestinnän professorin Jesper Strömbäckin tutkimusta *Makt och medier – Om samspelet mellan medborgarna, medierna och de politiska makthavarna* (2000).
63. *Tietoviikko* 14.8.2012 ”Viron terveydenhuollon it-projekti maksoi 11 miljoonaa, Suomessa jopa puoli miljardia”.
64. Professori Paul Fischbeckin työryhmän tekemästä tutkimuksesta raportoi muiden muassa *The Washington Post* jutussaan ”Is a vegetarian diet really better for the environment? – Science takes aim at the conventional wisdom” 18.12.2018 ja *Ilta-Sanomat* jutussaan ”Tutkijat ällistyivät: Kasvisruokavalio ei olekaan hyväksi maapallolle – ’Odotimme juuri päinvastaista’” 25.12.2018.
65. Ks. Jake Gebbien ja Peter Huybersin artikkelia ”The Little Ice Age and 20th-century deep Pacific cooling” *Nature*-lehdessä 4.1.2019 (vol. 363, issue 6422, pp. 70–74).
66. Matias Kedon Aalto-yliopistossa ympäristöministeriölle 2010 laatiman raportin *Energiamuotojen kerroin* mukaan ominaispäästöt olivat Virossa 1163, Puolassa 1051, Romaniassa 747, Bulgariassa 714, Tanskassa 571, Saksassa 519 ja Suomessa 352 CO₂-grammaa/kWh. Ks. Matti Putkosen artikkelia ”Suomen talouden vaaran vuodet” Simo Grönroosin toimittamassa teoksessa *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia* (2018, s. 145).
67. Ks. Matti Putkosen edellä mainittua artikkelia (2018, s. 146).
68. Tilastokeskuksen julkaisema Suomen virallinen tilasto *Kasvihuonekaasut – Suomen kasvihuonepäästöt 2017* (2017).
69. Euroopan unionin jätedirektiivi 2018/851, 30.5.2018, 10 artikla.
70. Ks. Pauli Sumasen teosta *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä – Tutkimus palkkatasa-arvosta* (2009).
71. Palkkasyrjintä sukupuolen perusteella on kielletty tasa-arvolaisissa (8 §), Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen artiklassa 157 ja tasa-arvodirektiivissä (2006/54/EY).

72. Perussuomalaisen puolueen julkilausuma syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastaan 25.5.2011.
73. Sama.
74. Vasemmistopuolueiden ja vihreiden voimin syntynyt Helsingin kaupunginvaltuuston päätös 29.11.2017.
75. Yhdenvertaisuuslaki 30.12.2014/1325, 9 §.
76. Neuvoston direktiivi 2000/43/EY, 29.6.2000.
77. TheLocal.se 21.21.2006 ”Uppsala discriminated against Swedes” <<https://www.thelocal.se/20061221/5871>>.
78. Perusturvamallin pääpiirteistä ks. teokseni *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* (3. p. 2015) päälukua 9 (s. 371 jss).
79. Vantaan kaupungin lausunto sisäministeriölle 14.3.2017 (SMDno-2016-1282).
80. *Ehdotus viranomaisten yhteistyön järjestämiseksi toiminnassa taistelualueilta palaajien kanssa sekä ehdotus siitä, miten järjestöjen palvelut voitaisiin liittää viranomaistoimintaan* (SMDno-2017-306), sisäministeriön julkaisuja 11/2017 (2017).
81. Rikoslaki 34 a luku, 5 b §.
82. Oikeusministeriön *Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista* (2018, s. 32).
83. *MV-lehti* 20.10.2017 ”Sauli Niinistön mielestä raiskaus avioliitossa ei pitäisi olla virallisen syytteen alainen rikos”.
84. *Uusi Suomi* 12.1.2012 ”Kova syytös TV:ssä – Näin Niinistö todella sanoi 14.5.1991”.
85. YK:n ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen 19 artiklan mukaan ”[j]okaisella on oikeus mielipiteen- ja sananvapauteen; tähän sisältyy oikeus häiritsemättä pitää mielipiteensä sekä oikeus rajoista riippumatta hankkia, vastaanottaa ja levittää tietoja kaikkien tiedotusvälineiden kautta.”
86. *The Guardian* 31.5.2016 “Facebook, YouTube, Twitter and Microsoft sign EU hate speech code”.
87. TheLocal.de-verkkolehti 9.8.2017 “Facebook to hire 500 workers in Essen to delete hate speech” ja Motherboard.vice.com-verkkolehti 2.1.2018 “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”. Viimeksi mainitun jutun mukaan Facebookin perustaja Mark Zuckerberg on ilmoittanut nostavansa sensorien määrän maailmanlaajuisesti 10 000:sta 20 000:een.
88. Yleisradion Internet-uutiset 30.6.2017 ”Netin vihapuheesta voi tulla miljoonasakko – Sananvapauden puolustajat ja useimmat asiantuntijat eivät olisi hyväksyneet lakia”.
89. Suomen perustuslaki 11.6.1999/731.
90. Hallituksen esitys HE 309/1993.
91. Ks. Aulis Aarnion teosta *Oikeutta etsimässä* (2014, s. 258).

92. Emt., s. 263–265.
93. Emt., s. 260.
94. Emt., s. 265.
95. Yhdistyneiden kansankuntien yleiskokouksen 1948 antamaan ihmisoikeuksien julistukseen perustuva Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimus on Suomen valtiosopimus 63/1999.
96. Pakolaisten oikeusasemaa koskeva yleissopimus on Suomen valtiosopimus 77/1968.
97. Ks. Lassi Kotiniemen tutkimusta *Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina* (2015, s. 32).
98. Ks. Martti Lehden (et al.) tutkimusta *Maahanmuuttajat rikosten tekijöinä ja uhreina* (2014).
99. Asiasta raportoi *Ilta-Sanomat* jutussa ”Karu totuus raiskauksista – Jopa 13-kertainen ero” 14.3.2015.
100. Ks. Tapio Lappi-Seppälän johtamaa tutkimusta *Selvityksiä raiskausrikoksista* (2012, s. 57).
101. Sama. Tuija Braxin (vihr.) ja Anna-Maja Henrikssonin (ruots.) tilaamassa yksityiskohtaisessa tutkimuksessa vältettiin ristiintaulukoimasta rikoksia tekijöiden kansalaisuuden ja uskonnon kanssa, vaikka huomattavat erot ja poikkeamat eri kansalaisuuksia ja uskontoja edustavien ihmisryhmien välillä ohjaisivat etsimään selityksiä nimenomaan etnisistä tai uskonnollisista eroista ja korrelaatioista.
102. Tutkimuksesta raportoi muiden muassa *Ilta-Sanomat* 15.12.2018 jutussa ”Iso selvitys ulkomaalaisten seksuaalirikoksista”.
103. SVT-nyheter 22.8.2018 ”Ny kartläggning av våldtäktsdomar: 58 procent av de dömda födda utomlands”.
104. Ks. taulukoita Martti Lehden (et al.) edellä mainitun tutkimuksen sivuilla 28, 31 ja 35.
105. Ks. Shmuel Barin teosta *Warrant for Terror* vuodelta 2006.
106. Ks. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti* (2015).
107. Kansallismielisyyden hyveestä ks. Yoram Hazonin teosta *The Virtue of Nationalism* (2018).
108. Donald Trumpin vastustamisella menestystä niittänyt Yuval Noah Harari teoksessaan *21 oppituntia maailman tilasta* (2018). Hänen mukaansa ongelmat eivät ratkea kansallisesti, koska maailmassa ei ole itsenäisiä maita, mutta ongelmiin pätee meditointi.
109. Perustattomuuden ongelmasta ovat kirjoittaneet muiden muassa Harvardin yliopiston kansainvälisen oikeuden professori David W. Kennedy ja hänen doktorandinsa, kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskeniemi teoksessaan *From Apology to Utopia* (2005).
110. EU-komissaariksi Olli Rehnin (kesk.) tilalle pelastettu Jyrki Katainen Politico.com-verkkolehden jutussa ”Jyrki Katainen: Civilization will end if populism doesn’t” 8.11.2016, jolloin hän moitti kansallismielisiä realisteja ”populismista”.

111. Jussi Halla-aho *Suomen Uutisten* jutussa ”Halla-aho haittamaahanmuutosta: ’Monet tulijat hyppivät silmille ja käyttäytyvät kuin omistaisivat koko paikan’” 13.11.2018.

LÄHTEET

Kirjallisuus

- Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.
- Adichie, Chimamanda Ngozi, *Meidän kaikkien tulisi olla feministejä*. Suom. Sari Karhulahti. Helsinki: Otava, 2017.
- Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista – Eräät seksuaali-, väkivalta-, rattijuopumus- ja talousrikokset. Mietintöjä ja lausuntoja 7/2018. Helsinki: Oikeusministeriö, 2018.
- Bar, Shmuel, *Warrant for Terror – The Fatwas of Radical Islam, and The Duty of Jihad*. Lanham: Rowman & Littlefield, 2006.
- Blom, Anders, *Taloudelliset eturyhmät politiikan sisäpiirissä – Tutkimus liike-elämän poliittisesta vaikuttamisesta kolmikantaisessa Suomessa 1968–2011*. Turun yliopiston julkaisuja, sarja C, Scripta lingua Fennica edita, osa 454. Turku: Turun yliopisto, 2008.
- Collier, Paul, *Exodus – Immigration and Multiculturalism in the 21st Century*. New York: Penguin Books 2013.
- Coudenhove-Kalergi, Richard Nikolaus von, *Pan-Europa*. Wien: Pan-europa-Verlag, 1923.
- , *Praktischer Idealismus*. Wien: Paneuropa-Verlag, 1925.
- Ehdotus viranomaisten yhteistyön järjestämiseksi toiminnassa taistelualueilta palaajien kanssa sekä ehdotus siitä, miten järjestöjen palvelut voitaisiin liittää viranomaistoimintaan*, 29.3.2017. Sisäministeriön julkaisuja 11/2017. Helsinki: Sisäministeriö, 2017.
- Friedman, Milton ja Rose Friedman, *Free to Choose – A Personal Statement*. New York: Harcourt, 1980.
- Grönroos, Simo, ”Suomi ja Eurooppa kansainvaelluksen kohteena – Pohdintaa muuttoliikkeen taloudellisista, sosiaalisista ja väestöllisistä vaikutuksista”. Teoksessa: S. Grönroos (toim.), *Siirtolaiskriisi – Puheenvuoroja muuttoliikkeen syistä ja seurauksista*, s. 63–94. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.

- Hankamäki, Jukka, *Kansallisfilosofinen manifesti – Tie tulevaisuuden Suomeen*. 2. painos, alkut. 2011. Norderstedt: Books on Demand, 2015.
- , *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. 3. painos, alkut. 2005, Yliopistopaino. Norderstedt: Books on Demand, 2015.
- Harari, Yuval Noah, *21 oppituntia maailman tilasta*. Suom. Jaana Iso-Markku. Helsinki: Bazar, 2018.
- Hazon, Yoram, *The Virtue of Nationalism*. New York: Basic Books, 2018.
- Helin, Markku, ”Perusoikeuksilla argumentoinnista”. Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat. – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 – 9/6 – 2012*, s. 11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.
- Huntington, Samuel P., *The Clash of Civilizations – Remaking of World Order*. New York: Simon and Schuster, 1999.
- Infektionsepidemiologisches Jahrbuch meldepflichtiger Krankheiten für 2016*. Berlin: Robert Koch Institut, 2017.
- Kalevala*, Koonnut Elias Lönnrot, kuv. Akseli Gallen-Kallela. Porvoo, WSOY, 1932.
- Kanniainen, Vesa (toim.), *Euron tulevaisuus – Suomen vaihtoehdot*. Helsinki: Libera, 2014.
- Kasvihuonekaasut – Suomen kasvihuonepäästöt 2017*. Suomen virallinen tilasto (SVT). Helsinki: Tilastokeskus, 2017.
- Kestääkö hyvinvointiyhteiskunta?* Eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan julkaisu 4/2014. Helsinki: Eduskunta, 2014.
- Keto, Matias, *Energiamuotojen kerroin – Yleiset perusteet ja toteutuneen sähkön- ja lämmöntuotannon kertoimet 2000–2008 – Raportti ympäristöministeriölle 23.11.2010*. Espoo: Aalto-yliopiston teknillinen korkeakoulu, 2010.
- Klein, Naomi, *Tuhokapitalismin nousu*. Suom. Ilkka Rekiaro. Helsinki: WSOY, 2008.
- Korkman, Sixten, *Euro – valuutta vailla valtiota*. Helsinki: Taloustieto, 2013.
- Koskenkylä, Heikki, ”Pk-sektorin yrityksillä ja kasvuyrittäjyydellä kohti uutta nousua”. Teoksessa: S. Grönroos (toim.), *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia*, s. 81–131. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.

- Koskenniemi, Martti, *From Apology to Utopia – The Structure of International Legal Argument*. Cambridge: Cambridge University Press, 2005.
- Kotiniemi, Lasse, *Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina*. Tampere: Poliisiammattikorkeakoulu, 2015.
- Kääriäinen, Matti, *Kehitysavun kirous*. Helsinki: Into Kustannus, 2014
- Lappi-Seppälä, Tapio (et al.), *Selvityksiä raiskausrikoksista*. Oikeuspoliittisen tutkimuslaitoksen selvityksiä 13/2012. Helsinki: Oikeuspoliittinen tutkimuslaitos ja oikeusministeriö, 2012.
- Lehti, Martti (et al.), *Maahanmuuttajat rikosten tekijöinä ja uhreina*. Oikeuspoliittisen tutkimuslaitoksen tutkimuksia 265. Helsinki: Oikeuspoliittinen tutkimuslaitos, 2014.
- Moisio, Pasi (et al.), *Perusturvan riittävyys ja köyhyys 2017 – Suomen sosiaalinen tila 4/2017*. Tutkimuksesta tiiviisti 31. Helsinki: Terveysten ja hyvinvoinnin laitos, 2017.
- Norberg, Johan, *Gloobalin kapitalismin puolustus*. Suom. Marko Hamilo. Helsinki: Ajatus, 2004.
- Perussuomalaisen puolueen eduskuntaryhmän vaihtoehtobudjetti vuodelle 2019*. Helsinki: Perussuomalaiset, 2018.
- Perussuomalaisen puolueen julkilausuma syrjintää, rasismia ja väkivaltaa vastaan 25.5.2011*. Helsinki: Perussuomalaiset, 2011.
- Piketty, Thomas, *Pitäisikö pankkiirit pelastaa?* Suom. Markus Jäntti, esip. Esko Seppänen. Helsinki: Minerva, 2016.
- Platon, ”Valtio”, *Teokset*, osa 4. Suom. Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava, 1981.
- Purra, Riikka, *Kansainvälinen pakolaisinstituutio ja valtioiden mahdollisuudet – Imagon suojelusta rajojen suojeluun*. Helsinki: Suomen Perusta, 2016.
- Putkonen, Matti, ”Suomen talouden vaaran vuodet”. Teoksessa: S. Grönroos (toim.), *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia*, s. 133–150. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.
- Putnam, Robert D., *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community*. New York: Simon and Schuster, 2000.
- Päivinen, Jere, *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista? – Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta*. Sosiaali- ja terveysministeriön raportteja ja muistioita 2017: 27. Helsinki: Sosiaali- ja terveysministeriö, 2017.

- Rothovius, Anne, *Virkamiesselvitys yritystuista ja niiden vaikutuksista*. Työ- ja elinkeinoministeriön julkaisu 22/2017. Helsinki: Työ- ja elinkeinoministeriö, 2017.
- Salminen, Samuli, *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous*. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.
- , *Maahanmuutot ja julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.
- Strömbäck, Jesper, *Makt och medier – Om samspelet mellan medborgarna, medierna och de politiska makthavarna*. Lund: Studentlitteratur, 2000.
- Sumanen, Pauli, *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä – Tutkimus palkkatasa-arvosta*. Helsinki: Multiprint, 2009.
- Virén, Matti, ”Suomi – Talous jolla piti mennä hyvin”. Teoksessa: S. Grönroos (toim.), *Veroja, velkaa ja kaverikapitalismia*, s. 7–21. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.
- Wahlroos, Björn, *Markkinat ja demokratia – Loppu enemmistön tyrannialle*. Helsinki: Otava, 2012.
- , *Talouden kymmenen tuhoisinta ajatusta*. Helsinki: Otava, 2015.

Lehdet ja Internet-sivustot

Daily and Sunday Express <<https://www.express.co.uk>>.
Espoon kaupunki <<https://www.espoo.fi/>>.
Eur Lex – Access to European Union Law <<https://eur-lex.europa.eu/>>
Le Figaro <<http://www.lefigaro.fr/>>.
Gatestone Institute – International Policy Council
<<https://www.gatestoneinstitute.org/>>.
The Guardian <<https://www.theguardian.com/>>.
Helsingin kaupunki <<https://www.hel.fi/>>.
Helsingin Sanomat <<https://www.hs.fi/>>.
Helsingin Uutiset <<https://www.helsingin uutiset.fi/>>.
Iltalehti <<https://www.iltalehti.fi/>>.
Ilta-Sanomat <<https://www.is.fi/>>.
The Lancet <<https://www.thelancet.com/journals/>>.
Maatalous- ja ympäristöministeriö <<http://www.ym.fi/>>.
Motherboard <<https://motherboard.vice.com/>>.
MTV3 <<https://www.mtvuutiset.fi/>>.
The New York Times <<https://www.nytimes.com/>>.
Oikea Media <<https://www.oikeamedia.com/>>.
Oikeusministeriön sähköinen Suomen säädöskokoelma
<<https://www.finlex.fi/fi/>>.
Perussuomalaiset rp. <<https://www.perussuomalaiset.fi/>>.
Politico <<https://www.politico.com/>>.
Science <<http://science.sciencemag.org>>.
Sosiaali- ja terveysministeriö <<https://stm.fi/>>.
SVT-nyheter <<https://www.svt.se/>>.
Talouselämä <<https://www.talouselama.fi/>>.
Taloustaito-sivusto <<https://www.taloustaito.fi/>>.
Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitos <<https://thl.fi/>>.
TheLocal.de <<https://www.thelocal.de/>>.
TheLocal.se <<https://www.thelocal.se/>>.
Tietoviikko <<https://www.tivi.fi/>>.
Tilastokeskus <<http://www.tilastokeskus.fi/>>.
Työ- ja elinkeinoministeriö <<https://tem.fi/>>.
Uusi Suomi <<https://www.uusisuomi.fi/>>.
Vantaan kaupunki <<https://www.vantaa.fi/>>.
Yleisradio <<https://yle.fi/>>.

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus

Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä

Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi

Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia

Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa

Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset

Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema

Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti

Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?

Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia

Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi

Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat

Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu

Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt

Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois

Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan

Punavihreän kuplan puhkaisuja

<http://www.hankamaki.fi/>